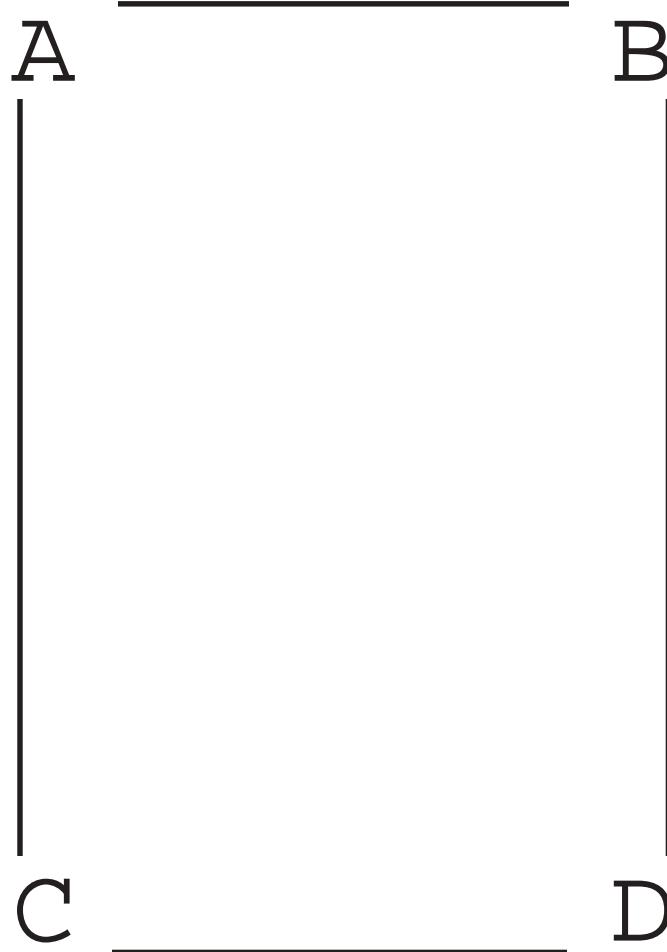

सहजयोग

अनुभवाचे बोल

लेखक : श्री. वि. ना. फडके

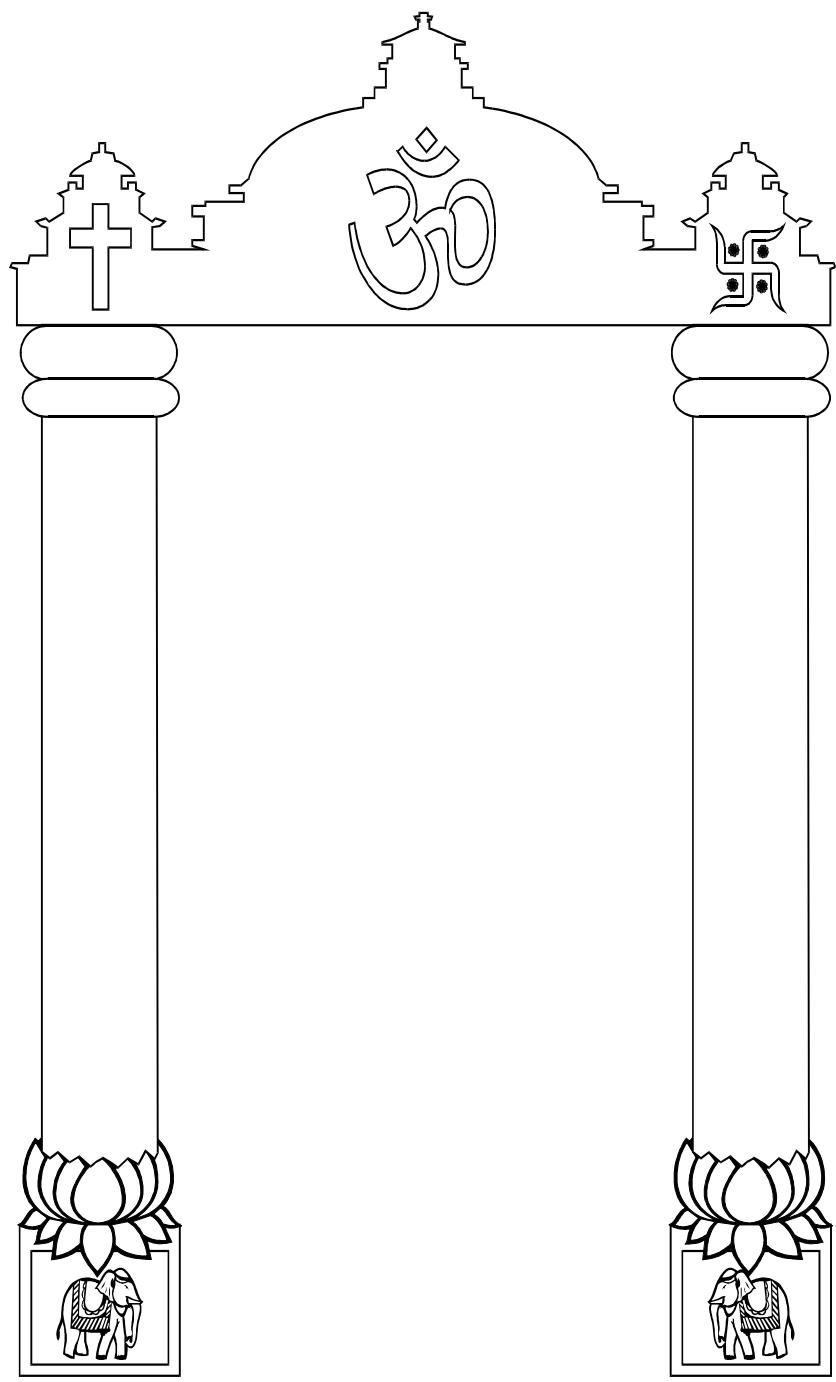
“ सहजयोग अनुभवाचे बोल ”

हे पुस्तक

श्री माताजी निर्मलादेवी यांच्या

चरणी अर्यण !

श्री. वि.ना. फडके
(सहजयोगी)

प्रस्तावना

यदा यदाहि धर्मस्य ग्लनिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानम् सृजाम्यहम् ॥

ज्यावेळी जगात अधःपात होतो, नीती धर्म नष्ट होतो. सत्प्रवृत्ती, प्रामाणिकता, पावित्र्य यांचा लोप झालेला असतो, नीतिमत्ता बुधिमत्ता यांचे पतन झालेले असते, सर्वत्र राक्षसी वृत्ती उफाळलेल्या असतात, भोगविलास, पैसा, सत्ता यांच्या अधीन सर्व सुशिक्षित वर्ग गेलेला असतो व माणूस माणसाला संपवणार, अशी परिस्थिती निर्माण झालेली असते, त्यावेळेस परमेश्वर कोणत्या तरी अवतारात जन्म घेतो.

सप्तशतीतील एक कथा आहे की, देवांची सर्व राज्ये राक्षसांनी घेतली, तेव्हा सर्व देव-ब्रह्मा, विष्णु महेशांकडे गेले. त्यांनी सांगितले की, सर्व राक्षसांनी जी भक्ती केली, त्यातून त्यांना आम्ही वर दिले. त्यामुळे त्यांनी शक्ती प्राप्त करून घेतल्या. आम्ही त्यांच आत्ताच काही करु शकत नाही; तेव्हा आता आपण सर्वांनी आदिशक्तीला शरण जाऊ या व तिला राक्षसांचा निःपात करण्यासाठी अवतार घेण्याची विनंती करू या.

त्यानंतर त्या आदिशक्तिने दुर्गामाता, जगदंबा, महिषासुरमर्दिनी, रक्तबीजिका असे अनेक अवतार घेऊन राक्षसांचा संहार केला व देवांना त्यांची राज्ये परत मिळवून दिली.

या कलियुगात, या विसाव्या शतकात मानवात राक्षसी वृत्ती बळावली आहे व जिकडे तिकडे लूटमार, मारामारी, पैसा-संपत्तीसाठी माणूस वाटेल ते करण्यास तयार होत आहे. त्यामुळे सामान्य मानवाला संभ्रम पडला आहे की ईश्वर ही गोष्ट जगात आहे की नाही ! या भ्रष्टाचारी लोकांना शिक्षा का होत नाही; त्यामुळे माणसाचा देवावरचा विश्वास उडत चालला आहे.

अशा परिस्थितीत कलियुग व सत्ययुग या मधील संधी कालात मानवाला मार्गदर्शन होणे जरुरीचे आहे व त्याकरिता श्री माताजी निर्मलादेवी श्री आदिशक्तिच्या स्वरूपात मानवी देह धारण करून सामान्य मानवाला कुंडलिनी जागृत करून सहजयोग देण्याकरिता या पृथ्वीवर अवतीर्ण झाल्या आहेत.

आपण नवकी कोण आहोत हे मानवाला समजणे कठीण आहे. म्हणून श्री माताजींनी मानवाची प्रथम कुंडलिनी जागृत करून मानवाला आत्म्याशी

जोडले आहे व याची प्रचीती मानवाला चैतन्यलहरीद्वारे मिळू शकते. निर्विचारतेत श्री माताजी आदिशक्ति आहेत का ? हे समजण्याची यंत्रणा चैतन्यलहरींद्वारे आपणास अनुभवाने मिळू शकते.

वरील गोष्टींचा अनुभव प्रचीति गेली सत्तावीस वर्षे श्री. विष्णु नारायण फडके हे घेत आहेत. कुंडलिनी जागृतीमुळे काय होते ? कुंडलिनीची जागृती, पार होणे (Relazation) व सेल्फ रिअलायझेशन अशा तीन अवस्था पार झाल्यावर निर्विचारतेत आपल्याला सहजयोग कसा शिकता येतो; त्याचे हजारो प्रयोग करून हे सिध्द केले आहे. ते बहिन्यामुक्या मुलांच्या शाळेत तज्ज्ञ शिक्षक असल्याने त्यांच्यावर पण त्यांनी अनेक प्रयोग करून आपल्या चक्रांवर निरनिराळ्या देव-देवता आहेत हे सिध्द केले आहे.

एवढेच नव्हे तर त्यांनी मृत व्यक्ति झाल्यावर त्यांच्या सूक्ष्मदेहाचा वेध घेतला आहे. चैतन्यलहरीद्वार आपल्या ज्या रुढी आहेत. उदा. मृत व्यक्ति झाल्यावर दहाव्या दिवशी कावळा शिवणे. हा काय प्रकार आहे ? हे श्री फडके यानी “अमर्याद चैतन्यलहरी” या प्रकरणात आपले अनुभव मांडून डोळस पध्दतीने सांगितले आहे.

वेळोवेळी श्री माताजींचा त्यांना जवळून सहवास लाभल्यामुळे त्यांनी अनेक प्रश्न, शंका-कुशंका श्री माताजींना विचारून त्याचा उलगडा केला आहे. सध्या उपलब्ध असलेले देवतांचे फोटो, श्री माताजींचा फोटो यात फरक काय आहे ? हे चैतन्य लहरीद्वारे केले आहे. सत्य आणि असत्य चैतन्य लहरीद्वारे कसे ओळखायचे, याचीही त्यांनी गाढ अभ्यास केला आहे.

सध्या चालू असलेल्या पूजा अर्चा यात काय तथ्य आहे, त्यात कितपत खरेपणा आहे, हे चैतन्यलहरीद्वारे कसे पाहता येते, ब्रह्म जाणणारा तोच खरा ब्राह्मण हे त्यांनी “शाध्द” या प्रकरणात व “शांतीची अशांती झाली” या प्रकरणात सिध्द करून दाखविले आहे. सध्याचे धार्मिक गोष्टी करणारे ब्राह्मण लोकांकडून कसे पैसे उकळतात व त्यापासून भक्तांना काहीच फायदा होत नाही हे श्री. फडके यांनी त्यांच्या लेखातून दाखविले आहे.

चैतन्यलहरींद्वारे निरनिराळे रोग कसे बरे करता येतात हे पण त्यांनी आपल्या आई-वडिलांच्या उदाहरणावरून दाखवून दिले आहे. चैतन्यलहरींची आत्मशक्ति ही किती प्रचंड व अगाध आहे, हे त्यांनी सोदाहरण सांगितले आहे.

निरनिराळ्या प्रकारच्या बाधा कशा असतात व त्या टक्केवारीने कशा ओळखायच्या हे त्यांनी आपल्या अनुभवाने कैक प्रयोग करून सिध्द केले आहे.

त्यांच्या निरनिराळ्या उपचार पध्दतीने मानवाचे त्रास कसे बरे होतात, गरम चैतन्यलहरींची टक्केवारीने कशी जाणीव होते, हे सर्व सहज पध्दतीने कसे साध्य होते व सामान्य मानव या त्रासातून कसा बरा होऊ शकतो हे पण आपल्या लिखाणातून श्री. फडके यांनी सप्रयोग दाखवून दिले आहे.

सध्याचे युग हे ताण-तणावाचे युग आहे. ताणा-तणावावर अजून तरी पक्के बरे होण्याचे औषध वैद्यकीय शास्त्रात उपलब्ध झालेले नाही. ताण-तणावाचे रोग कोणते? ते असाध्य रोग कसे आहेत, औषधाने ते मर्यादित ठेवता येतात, पण पूर्ण बरे होऊ शकत नाहीत. सहजयोगात ताण-तणाव निर्विचारतेत पूर्ण नाहीसा होऊ शकतो व मानवाला शांति मिळू शकते; हे आपल्या लेखातून वेळोवेळी दाखवून दिलेले आहे.

श्री. विष्णु नारायण फडके यांनी लिहिलेल्या “सहजयोग अनुभवाचे बोल” हे पुस्तक सहजयोग्यांना मार्गदर्शक आहे. त्याचा सहजयोग्यांना जास्ततजास्त फायदा करून द्यावा श्री माताजी निर्मलादेवी यांचा कुंडलिनी जागृती व सहजयोग किती महत्वाचा आहे, अनुभव सिध्द आहे, याची प्रचीति सहजयोग्यांनी घ्यावी व आपले जीवन आणि दुसऱ्यांचे जीवन अधिकधिक समृद्ध, शांतीचे, निरोगी ताण-तणावरहित व भरभराटीचे व्हावे याची अनेक सामान्य लोकांना फार जरुरी आहे व सहजयोगातील प्रचीति व अनुभव श्री माताजींच्या कृपेत मिळावे ही मी श्री माताजींच्या चरणी नम्र प्रार्थना !

॥ जय श्री माताजी ॥

श्री. बळवंत दत्तात्रय कूंभोजकर
७, अमृत अपार्टमेंट,
राजारामपूरी, दुसरी गल्ली,
कोल्हापूर - ४१६ ००८.

मनोगत

मी श्री माताजीकडून प्रत्यक्ष अनुभव घेऊन सहजयोग शिकले व अनेक प्रयोग करून डोळस पध्दतीने सहजयोग हाताळला !

रोग पध्दती, इतर बाधांचे निरनिराळे प्रकार हे गरम चैतन्यलहरींच्या माध्यमातून ओळखण्याचा प्रयत्न केला. अनेक कुटुंबाना त्यांच्या अगुरुंच्या बाधा व इतर तीव्रबाधा दाखवून त्रास कसा होतो. सहजयोग हा चैतन्यलहरींच्या कृपेत मुक्तता मिळाली.

सहजयोग व इतर योग यातील फरक सांगुन सहजयोग चालू धकाधकीच्या व ताणतणाव असलेल्या परिस्थितीत सामान्य मानवाला कसा सोपा व सहज आहे, हे माझ्या अल्प बुध्दीने व कुवतीने सांगण्याचा अल्पसा प्रयत्न मी माझ्या या पुस्तकात केला आहे.

या पुस्तक लेखणाची प्रेरणा मला “श्री माताजी निर्मलादेवी” यांनीच १९९६ मध्ये दिली. मला त्यावेळी आग्रहाने श्री माताजींनी सांगितले की, “फडके तुम्ही पुस्तक लिहिलेच पाहिजे” पण मला वाटायचे की श्री माताजींचे एवढे प्रचंड व अगाध ज्ञान असताना आपण आपल्या अहंकारात काय लिहिणार? त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या मी मोठी शक्ती आहे. आदिशक्ती आहे पण मी जेव्हा मानवाला माझी शक्ती अनुभवाने कुंडलिनीच्या मार्फत देते व ती शक्ती मानव जेव्हा आत्मसात करून अनुभव मिळवतो, तेव्हा माझी शक्ती कशी कार्याच्चित होते हे इतर सहजयोग्यांना व मानवाला समजले पाहिजे माझे ज्ञान हे आत्म्याचे परमेश्वरी कुंडलिनी जागृतीच्या मार्गाने मानवाला निर्विचारितेत कसे मिळते? हे ज्ञान बौद्धिक नसून अनुभविक आहे व ते नुसते वाचून मिळाणार नाही म्हणून तुमच्या पुस्तकाची फार आवश्यकता आहे.

तरी पण मला पुस्तक लिहिण्याचे ध्यैर्य होईना, अच्छेर श्री माताजींनी मला गेल्या वर्षी १९९८ साली गणपतीपुळे यथील शिबिरात प्रेरणा व ध्यैर्य दिले व मनात विचार येऊ लागले की आपण पुस्तक लिहावे! श्री माताजींनी एवढे आर्जवून सांगितले आहे तर काम आता नक्कीच करावयाचे!

आपण खरोखरच श्री माताजींची कृपा झाली. माझ्याकडून लेखन होऊ लागले पुस्तक लिहिणे फार कठीण काम आहे ते श्री माताजींनी फारच

सोपे केले.

सर्व योग जमून आले. संगणकावर लिहिलेले छापण्याचे काम सुरु झाले. कर्मशियल आर्टिस्टकडून चित्रे व मुखपृष्ठ यांचे काम पण सुरु झाले. आर्कषक मुखपृष्ठाचे चित्र, मी कल्पना दिल्याप्रमाणे युवाशक्तीच्या सहजयोगी मुलामुर्लींकडून तयार झाले. हे सर्व सहजयोगीच असल्याने विनासायास काम पूर्ण झाले.

हे पुस्तक तयार करण्यासाठी, पुस्तकाचे मुखपृष्ठ, पुस्तकातील रेखाचित्रे व मुद्रिते तपासण्यासाठी, तसेच विशेष म्हणजे अक्षर जुळवणीसाठी ज्यांनी आपल्या संगणकाचा वापर करून दिला ते श्री. प्रमोद मोतीराम दळवी, श्री. सुनिल पांडुरंग गोडे व योगेश बेलसरे या सर्वांचा व्यक्तिशः मी अत्यंत ऋणी आहे.

हे पुस्तक मी श्री माताजी निर्मलादेवी यांच्या चरणी नम्रतेने अर्पण करीत आहे. कारण हे सहजयोगाचे अनुभव सिध्द ज्ञान श्री माताजींचेच आहे.

॥ पूर्वी कधि जे नाही घडले
निर्मलेने करूनि दाविले
अनुभवाने अनुभव देता
येतो आता मानवा
दिव्यानेच तो दिवा लागतो
निर्मल देवी नमो नमः ॥

श्री. विष्णू नारायण फडके
१०४, अमोघ सोसायटी,
न्यु प्रभादेवी रोड,
मुरारी घाग मार्ग,
मुंबई - ४०० ०२५.

अणूक्रमणिका		
क्र.	प्रकरण	पान
१.	सहजयोगापूर्वीची परिस्थिती	१
२.	सहजयोगात प्रवेश	७
३.	श्री माताजींकडे जाण्याची संधी १९७३ सहज योगातील प्रगती १) चैतन्यलहरींची जाणीव २) चक्रावरील रंग दिसू लागले ३) पत्रातील मजकूरावरुन माणूस ओळखणे	१३
४.	माझे वडिल ४) तोंडाची चव गेलेली आली ५) वडिलांचा मृत्यु समजला	१८
५.	अमर्याद चैतन्यलहरी १) चैतन्यलहरींचा अंतराळ प्रवास - भाग १ २) सूक्ष्मदेहाचा शोध (मृत्यु नंतर) - भाग २ ३) मृत्यु नंतर सूक्ष्मदेह स्वर्गात - भाग ३ ४) चैतन्यलहरींच्याद्वारे बाधा निवारण - भाग ४ ५) चैतन्यलहरींद्वारे बिनतारी संदेश - भाग ५	२४
६.	ॐ कार कसा तयार झाला (सचित्र) १) ॐकार श्री गणेश २) सृष्टीची रचना साडेतीनच्या आधारे	३८
७.	अनंतराव रेडिज १) तात्या महाराज बाधा २) मृतात्म्याच्या बाधेचा तीव्र त्रास ३) आईची तीव्र स्वरूपाची मुलावर बाधा ४) अनंतराव हृदयविकाराने आजारी	४३

क्र.	प्रकरण	पान
	५) डॉक्टरांना आव्हान ६) मृत व्यक्तिचे स्वप्नात दर्शन	
८.	मूक बधिर मुलांना सहजयोगाचा लाभ १) सहजयोग शोध आणि बोध २) सहजयोगात बहिन्या मुलाची प्रगती	५०
९.	समाजातील रुढी व सहजयोग १) रुढी व सहजयोग २) श्राध्द ३) शांतीची अशांती झाली ४) राजूची मुंज ५) उपास ६) उपासामुळे देवता नाराज होतात	५५
१०.	मी व माझे नातेवाईक १) माझे स्वतःचे अनुभव : भाग -१ व भाग -२ २) विजेच्या शॉक मधुन सूटका ३) वलय दिसले ४) माई चक्र पकडीने बेचैन (आई) ५) माझ्या आईला श्री मातार्जीचे दर्शन (चमत्कार) ६) एक अनुभव बाधा (पत्नी) ७) एक अनुभव (बहिण) ८) पिराची बाधा (बहिण)	६९
११.	अगुरुंच्या निरनिराळ्या बाधा १) अगुरु बाधा (बहिण) २) तीव्र बाधा (घसा-मित्र) ३) अगुरुंची बाधा (मित्र) ४) अगुरुंना सोडले (दादा परांजपे - सहजयोगी)	८४

क्र.	प्रकरण	पान
	५) एक बाधा (मिलिंद विद्वांस - चौल) ६) आज्ञाचक्र - बाधा (मित्र - फिरके) ७) तीव्र बाधा (आनंद गोडसे - कोल्हापूर) ८) आनंद गोडसे (कोल्हापूर) ९) स्वामीची बाधा - त्राटक (एक सहजयोगी) १०) सदुमामाच्या बाधा (माझा मामा)	
१२.	तीव्र पिश्याच्य बाधा (श्री. जोशी - कुर्ला)	१०५
१३.	मार्गदर्शन १) नवीन सहजयोग्यांसाठी मार्गदर्शन २) चक्रशुद्धतेसाठी घरी करावयाचे ध्यान (सचित्र)	११०
१४.	सहजयोगातील निरनिराळे अनुभव १) एक विशेष अनुभव (श्रद्धा लळीत) २) सर्वेशच्या लिहरला त्रास ३) सोनालीला हृदयावर त्रास ४) विशेष अनुभव (श्रीमती रानडे) ५) पायाची सूज (श्रीमती रानडे) ६) एक अनुभव (सदुमामा)	११७
१५.	फोटोवरुन चक्रे पाहणे १) फोटो वरुन चक्रे पाहणे (पौर्णिमा) २) अनुभव दुसरा (मंजिरी) ३) अनुभव तिसरा (केदार - कोल्हापूर) ४) अनुभव चौथा (मिलिंद - कोल्हापूर)	१२४
१६.	सूक्ष्मदेह आणि सहजयोग १) फोटोच्या आधारे सूक्ष्मदेहांची स्थिती ओळखणे (श्री. जोशी) २) अनुभव दुसरा (माझ्या आतेभावाची बायके) ३) अनुभव तिसरा (श्री. साठे)	१२८

क्र.	प्रकरण	पान
४)	मृत्यु समजणे (श्रीमती बहिणी गोडसे)	
५)	मृत्यु नंतर सूक्ष्मदेह सहजयोग्यांची विनंती मानतो (मासे भाऊ)	
१७.	सहजयोगात विशेष अनुभव	१३६
१)	व्यसन मुक्ती	
२)	मुतखडा अनुभव-१ (मित्र)	
३)	मुतखडा अनुभव-२ (श्री. कूठे)	
४)	पूर्वजन्माची दृश्ये दिसली (मित्र)	
५)	चमत्कार ! (श्री. बी.जी. प्रधान)	
६)	कुंडलिनी सहजयोग्यांचे संरक्षण कसे करते	
७)	अतृप्त आत्म्याला सहजयोगात मुक्ती देता येते	
८)	पंढरपूर	
१८.	श्री कलकी व श्री कुंडलिनी शक्ती	१५३
	श्रीमाताजींचे भाषण: भक्तीसंगम (कुंडलिनी योग अर्थात सहजयोग विशेषांक एप्रिल १९८३)	
१९.	सहजयोग संगीत (श्री. वि.ना.फडके)	१६७
१)	कुंडलिनी	
२)	निर्मलमाता कुंडलिनीमाता	
३)	कुंडलिनी स्वरूपिणी तू	
४)	सहजयोगी ते जाहले	
५)	अशी ही कुंडलिनी जागते	
६)	निर्मलदेवींची ही मुले	
७)	श्री माताजींची ताकीद	
८)	कोण आहे चित्रकार ?	
२०.	सूक्ष्म देह (सचित्र)	१७४
१)	डोक्यातील त्रिगुणातीत सात चक्रे	
२)	तळहात, हात व पाय, पावले (चित्र)	
३)	सूक्ष्मदेह व स्थूल देह	

१. सहजयोगापूर्वीची परिस्थिती

माइया घरातील परिस्थिती बेताचीच, सहा बहिणी, भाऊ, आई, वडील सर्व जबाबदारी वडिलांवर, एक कमाविणार व दहा खाणार त्यामुळे देवादिकांकडे माझे लक्ष विशेष नाही.

आपला अभ्यास आणि आपण, केव्हातरी दादरला मी कीर्तनाला जात असे पण त्यातसुद्धा विशेष लक्ष लागत नसे. कारण कीर्तनकाराला काही स्वतःचे अनुभव आहेत का ? कीर्तनकार नुसते वाचून पुराणातल्या गोष्टी चालू परिस्थितीशी जुळवून सांगत असणार व त्यात स्वतःची शक्कल व भाषा चातुर्य वापरून सांगत असणार. बरे त्याप्रमाणे त्या कीर्तनकाराचे शुद्ध आचारण तरी असेल का ? अशा अनेक विचारांचा गोंधळ माझ्या मनांत चालत असे. त्यामुळे तिकडे पण माझे विशेष लक्ष नसे. थोडा वेळ आपला चांगल्या गोष्टीत घालवीत असे. एवढेच समाधान वाटत असे. माझा सुद्धा विशेष अध्यात्मिक ग्रंथ वाचण्याकडे कल कमीच, कारण वेळच कुठे होता ? परिस्थिती बेताचीच त्यामुळे छानछोकी नाहीच.

देवाबद्दल नास्तिकताच ! कारण मनात विचार यायचा की दगडाच्या मूर्तीत देव कसा असणार ? कारण मूर्ती बनविणाऱ्याचे कौशल्य आहे हे मनाला पटत असे. मूर्तिकाराची कल्पनाशक्ती व दगडाला दिलेला सुंदर कलात्मक आकार हा तर खराच. पण त्या मूर्तीकारात अशी काही शक्ती आहे का ? की, त्यात तो देवत्व आणील, त्याला उत्तर नकारात्मकाच आहे. ही मोठमोठाली देवळेही अध्यात्मिकदृष्ट्या प्रगती करणारी आहेत का, त्यातील मूर्तीचे सौंदर्य हेच खरे. पण त्यात देवत्व आहे किंवा नाही, या प्रश्नाचे उत्तर नक्की मिळेच ना. कारण देवत्व, मूर्तीतील सौंदर्य व अध्यात्मिक प्रगतीसाठी लागणारी यंत्रणा कशाने मोजणार ! कसे समजणार ! वगैरे प्रश्नांचे मनात थैमान चालले होते.

पण देवळात गेल्यावर एकप्रकारचे वातावरण मनाला आनंद व शांती देणारे असते. मन प्रसन्न होते, इतर वातावरणातून चांगल्या ठिकाणी गेल्याचे समाधान वाटते. पण परमेश्वराला मिळविण्यासाठी मन हे माध्यम कितपत योग्य आहे, याचे उत्तरपण मिळणे कठीण होते.

घराशिवाय इतर वातावरणात आपण गेल्यास बरे वाटते. उदा. समुद्र, बाग, सहल, देऊळ वगैरे, कारण मानवी मनाला नेहमी बदल हवा असतो. त्याच त्याच वातावरणाचा कंटाळा येतो. तसेच मनाची क्रिया ही मन, बुद्धी, विचार अहंकार, शळ्हा व भावना यांच्याशी निगडीत असते; असे मला वाटत असे. त्यामुळे मनाचे निरनिराळे पैलू आपणास पहावयास मिळतात.

मनात येत असलेल्या विचारांचा थांगपत्ता आपणास लागत नाही. मानवी मन हे एक विलक्षण चमत्कारच आहे. त्याचा नक्की शोध अजून तरी कोणालाच लागलेला नाही. पण तरीसुद्धा मनात होणारे बदल हे शरीरावर काहीअंशी समजतात. उदा. दुःख, सुख, आनंद यांचे पडसाद मानवी चेहर्यावरुन; व शरीरावरुन समजतात. पण तरीसुद्धा मनाचा शोध अजून तरी नक्की कोणालाच लागलेला नाही.

मनावर होणारे परिणाम हे तमोगुण, रजोगुण व सत्वगुण या तीन गुणांवर अवलंबून आहेत. आणि हे त्रिगुण भौतिक गोष्टीत अडकलेले आहेत. जे आपण पाहिलेले आहे, अनुभवलेले आहे त्याचा विचार मन करत असते. मनापलीकडील गोष्टींचा मन विचार करून शकत नाही. त्याचे मापन आपणाला करता येत नाही. तसेच अदृश्य गोष्टींचा मन वेध घेऊ शकत नाही. उदा. हवा, दिव्याचा पसरलेला उजेड याचा आपण वेध घेऊ शकत नाही. कारण त्यांचे अपणास मोजमाप करता येत नाही.

अशा किंतीतरी गोष्टी अहेत की, त्यांचा आपल्याला नक्की अंदाज घेता येत न नाही. उदा. आपण घेत असलेला शास हा आपोआप कसा चालतो; अन्नाचे पचन व त्याचे रक्त कसे बनते; अशा तन्हेने चाललेल्या गोष्टींचा नक्की शोध अजून शास्त्राला लागलेला नाही. सायन्सने ग्रह तान्यांवर जाण्याचा शोध लावला, चंद्रावर जाऊन तेथील काही गोष्टींचा शोध लावला; पण ते सर्व शोध हे अपुरे व अंशात्मकच आहेत, असे म्हणावे लागेल.

तसेच पृथ्वीतून व पंचमहाभौतिक तत्त्वातून मिळणारे सुगंध, फळे, फळांच्या चवी, त्यांचे रंग यांचे अजून शोध लागलेले नाहीत. एकाच मातीतून फळात निरनिराळे रंग कसे येतात, त्यांच्या चवी निरनिराळ्या कशा, पुलातील रंग व त्यांचे सुगंध हे पृथ्वीमातेतूनच येतात, पण ते कसे येतात, मातीचे पृथक्करण केल्यास त्या गोष्टी आपल्याला समजू शकतात का; याचे उत्तर अजून तरी नाही असेच आहे, असे वाटते.

वरील गोष्टींचा आपण बारकाईने विचार केला तर आपणास असे आढळून येईल की, परमेश्वरी शोध घेण्यास मन व शास अजून तरी अपूर्ण आहे. असे म्हणावे लागेल. त्यामुळे मानवी बुद्धीतून लागलेले शोध हे एका ठराविक मर्यादेपर्यंतच आहेत. त्यापुढे आपण जाऊ शकत नाही. पृथ्वीवरील जीव सृष्टी, जन्म, मरण, पुनर्जन्म याची उत्तरे अजून तरी मानवाला नक्कीच मिळालेली नाहीत. मग पुढे असा विचार येतो की मानवी मनापलीकडे काही गोष्टी आहेत का? त्याचा मानवाला शोध घेता येईल का! मनापलीकडे कसे जायचे, त्याचे साधन काय, असे अनेक विचार माझ्या मनात येऊ लागले. पण त्याची उत्तरे मिळणे शक्य

नव्हते, म्हणून तेथेच थांबावे लागले.

नंतर परत देवळांचा विचार येऊ लागला. देवळातल्या मूर्तीद्वारे देवाचा, परमेश्वरचा शोध घेता येईल का; दगडी मूर्तीत ही किमया आहे का; दगडात देवपण आहे का; असेल तर ते कसे ओळखायचे; ज्यानी मूर्ती घडविली त्याच्यात अशी काही शक्ती असेल का, की त्याने दगडाला मूर्तीचे सौंदर्य दिले ते सौंदर्य पाहून आपणाला हवा तो देव मिळाला का; की मूर्तीच्या सौंदर्याचा मानवी मनाला आनंद मिळेल, एवढेच ना! दगडी मूर्तीत देवपण असेल तर ओळखण्याला साधन काय, याचे नक्की उत्तर सापडणे कठीनच.

यात संतांचा फारच मोठा वाटा आहे. पूर्वीच्या ऋषिमुर्नींनी तपश्चर्या करून मनाचे सामर्थ्य वाढविले. त्यानंतर त्यांना अनेक चांगले अनुभव आले. त्या अनुभवावर आधारीत त्यांनी प्राचीन ग्रंथ निर्मिती केली, त्याचा मानवाला मात्र फारच उपयोग होत आहे. त्यांनी निर्माण केलेले ग्रंथ फारच प्रशंसनीय आहेत. रामायण महाभारतासारखे ग्रंथ आजही मानवाला प्रेरणा देत आहेत. या ग्रंथांमुळेच आज भारतीय संस्कृती टिकून आहे. आदर्श मानवी जीवनाचा आधार भारतीय संस्कृतीच आहे. आज जगात मानवाला योग्य मार्गदर्शन करण्यासाठी भारतीय संस्कृती हीच सर्वश्रेष्ठ संस्कृती आहे, हे मानावेच लागेल.

संतांनी जे वेळोवेळी, त्या त्या काढी सामान्य मानवाला मार्गदर्शन केले ते फारच उपयुक्त आहे. संसारात राहून परमार्थ साधा ही शिकवण संतांनी सामान्य माणसांना दिली व त्यांनी तसे वागून सामान्य मानवांना त्याची प्रचिती दिली. संत तुकाराम, संत एकनाथ, संत गोरावुंभार, संत सावतामाळी, संत चोखामेळा, संत ज्ञानेश्वर, संत नामदेव, संत जनाबाई अशा किंतीतरी संतांनी संसारात राहून परमार्थ साधून ईश्वरप्राप्तीचा मार्ग शोधला. पण त्याकरिता त्यांना फार कष्ट सोसावे लागले. त्यांनी पण ग्रंथ निर्मिती केली त्यांत त्यांनी आपल्याला कशी अनुभूती मिळाली, की सामान्य माणूस संसारात राहून ईश्वरप्राप्तीचा मार्ग गाढू शकतो. हे त्यांनी आपापल्या ग्रंथात नमूद करून ठेवले.

प्राचीन ऋषिमुर्नींनी खडतर तपश्चर्या करून काय मिळेल ते सांगितले, त्याकरिता संसाराचा त्याग करून, डॉंगरांत मानवापासून, सामान्य जनांपासून आलिप्त राहून तपश्चर्या सांगितली. हजारो वर्ष तपश्चर्या केली. त्याकरिता अनेक जन्म पण घेतले. हे सामान्य जनांना फार कठीण वाटले.

संतांनी पण अनेक जन्म घेऊन तपश्चर्या केली. असे म्हणतात की, ज्ञानेश्वरांनी चौदा जन्म घेतले. तेरा जन्म तपश्चर्याकरून राहिलेली साधना त्यांनी चौदाव्या जन्मात केली व अपूर्व अशा ज्ञानेश्वरीची निर्मिती केली. तसेच संत तुकारामांनी सहा जन्म घेऊन तपश्चर्या करून त्यांनी आपली राहिलेली

साधना पूर्ण केली व अभंगवाणीसारख्या अपूर्व ग्रंथाची निर्मिती केली.

वरील तपश्चर्या ही मनावर ताबा ठेऊन करणे फारच कठिण आहे. अशी तपश्चर्या करणे सामान्य जनांना कठिण; त्यांनी त्यांना आलेले अनुभव ग्रंथात वर्णन वेळे. त्यांचे ग्रंथ वाचून मनाला शांती मिळेल, पण त्यांना मिळालेले अनुभव आपणाला मिळतील का? ग्रंथ वाचून परमेश्वर प्राप्ती होईल का? तर वाचून परमेश्वर मिळाऱ्याचा नाही ही गोष्ट सत्य आहे. ग्रंथ वाचून मनाची शुद्धता, आचरण शुद्धता हे मिळेल. त्यामुळे मनाला शांती मिळेल. पण मन हे त्रिगुणांवर आधारीत आहे. मग मनाच्या पलीकडे काय आहे? मानवी मन त्रिगुणाकार आहे. त्याच्या पलीकडे काही असू शवेल का, त्याचा शोध आपल्याला घेता येईल का, वगैरे अनेक विचारांचे काहूर मनात येऊ लागले व त्यांची नक्की उत्तरे न मिळाल्याने पुन्हा स्वस्थच बसावे लागले.

पण मनात विचार येत होते की आजच्या मानवाला या धकाधकीच्या काळात हे शक्य आहे का, मग त्याने काय करावे? ऋषिमुर्नींच्यावेळची परिस्थिती निराळी होती. वातावरण व आचरण शुद्धता होती. सामान्य जनता ही स्वस्थ होती. चांगले संस्कार होते.

संतांच्या वेळेची परिस्थिती निराळी होती. अनेक लोकांनी संतांना त्रासच दिले पण सामान्य लोकांनी संतांना ओळखले होते. संतांना नामजप सोपा वाटला. त्यांना त्याचा चांगला अनुभव आला. त्यांची पार्श्वभूमी निराळी होती; आजच्या परिस्थितीला हे शक्य आहे का? जप जाप्य करणे, तपश्चर्या करणे, कितपत शक्य आहे? आज सामान्य मानव घड्याळाच्या काट्यावर फिरत आहे. त्याचे जीवन यांत्रिकी झाले आहे. कोणाला कशाला वेळ नाही. एखादी गोष्ट सांगितली तर त्याला वेळ कुठे आहे? यांत्रिकी जीवनात सामान्य माणूस जखडला गेला आहे.

विज्ञानामुळे टी.झी., रेडिओ, चित्रपट वगैरे मनोरंजनाची अनेक साधने त्यास उपलब्ध झाली आहेत. या सर्व गोष्टीत तो बांधून गेला आहे. त्यात काळजी, चिंता, मानसिक ताणतणाच आणि सभोवतालचे प्रदूषण घडवणारे वातावरण या गोष्टींमुळे अनेक लोक आज अस्थिर आहेत, तणावाखाली आहेत, त्यांना स्वस्थ बसायला वेळ नाही. त्यामुळे आधुनिक मानव हा ताण तणावाच्या रोगाला बळी पडत आहे. हृदय रोग, मधुमेह, रक्तदाब, वॅन्सर हे सर्व रोग मानसिक तणावाचे आहेत. हे बरे होऊ शकत नाहीत. कारण यात जंतू निर्मिती होत नाही. तणाव कमी होण्यास डॉक्टरांजवळ औषध नाही. वरील रोग तात्पुरते आटोक्यात ठेवता येतात पण पूर्ण बरे होऊ शकत नाहीत. त्यामुळे काळजी व अस्थिरता याने आधुनिक मानव बांधला गेला आहे. असेच विचारांचे काहूर

मनात चालले असता शिक्षण पूरे झाले, नोकरी लागली, लग्न झाले, पण भौतिकात समाधान वाटेना.

माझी मूक-बधिर शाळेत नोकरी, त्यामुळे पगार कमी. अपंगांच्या शाळा म्हणून सरकारचे लक्ष ह्या शाळांकडे नव्हते. या शाळा म्हणजे टाकाऊ शाळा असेच सरकारी धोरण होते. मनात कमर्शिअल आर्टिस्ट होण्याची मनिषा होती, पण आर्थिक परिस्थितीमुळे शक्य नव्हते. तरीसुद्धा शाळेची नोकरी सांभाळून सकाळ-संध्याकाळ, कमर्शियल आर्टिस्टच्या क्लासला दादरला जाऊन दोन वर्ष पूर्ण केली. त्यानंतर पुढील दोन वर्षे पूर्ण वेळ जे.जे. स्कूल ऑफ आर्ट येथे जावे लागणार होते व शाळेची नोकरी तर सोडणे शक्य नव्हते, त्यामुळे कमर्शियल आर्टिस्ट होण्याची महत्वाकांक्षा मनातून काढून टाकली.

मनात विचार येत असत या बहिंच्या मुलांच्या शाळा, मुले जन्माला आली तर शाळा चालणार म्हणून पर्यायी व्यवस्था करणे जरुरीचे वाटले. त्यामुळे सरकारी टायपिंगची परीक्षा, रेडिओ सर्विसींग कोर्स, हिंदीकोविद परीक्षा वगैरे अनेक कोर्स करून सर्टिफिकेट मिळविली. कारण खाजगी शाळा! केव्हा नोकरी - वरून कमी करतील नेम नाही. शाळेतील मुलांच्या घरी जाऊन शिकविण्या करणे वगैरे चालू होते. आणि एकीकडे मनात यावयाचे की मनःशांतीसाठी व परमेश्वर प्राप्तीसाठी काही तरी उपाय मिळाल पाहिजे. जे सध्या उपाय आहेत ते अपुरे आहेत असे वाटत असे. उदा. नामजप, पूजा, आरती, ग्रंथ वाचन, स्तोत्र पठण वगैरे.

अशाच परिस्थितीत एकाच्या ओळखीने थोडेसे डिपॉझिट ठेवून व महिना भाड्याने एक जनरल स्टोअर्स व बिस्किट मार्टसाठी माहिमला जागा मिळाली. शाळा सांभाळून दुकान सुरु केले, पण दुकान फक्त संध्याकाळी शाळा सुटल्यावर उघडता येत असे. शनिवार, रविवार सुट्टीचे दिवसात दुकान पूर्ण वेळ उघडता येत असे. यावेळी माझी पत्नी पण मला फारच मदत करीत असे. शनिवार, रविवार दुकानावर ती येऊन बसत असे, त्यामुळे मला माल खरेदी साठी वेळ मिळत मला असे. हे दुकान जानेवारी १९७२ ते डिसेंबर १९७२ असे एक वर्षासाठी घेतले होते.

दुकान चालविण्याचा हेतु हाच होता की, बहिरीमुळे शाळा सोडून गेल्यावर त्यांना काही उद्योग नसे व नोकर्या मिळणे कठीण, म्हणून त्यांना सेल्समन-सारखे काही करता आले तर पहावे हा हेतु आणि मुलांचे पालक पण पाठीशी लागले की गुरुजी तुम्ही या मुलांना काही काम दिलेत तर बरे होईल; त्यामुळे आपण स्वतःच जर दुकान चालविले तर होलसेल माल कोठे मिळतो, तो कसा खरेदी करावयाचा वगैरे आपल्याला अनुभवाने जाणता येईल व मुलांना स्वतंत्रीत्या

ठराविक किंमतीच्या पुऱ्या बांधून देता येतील व त्यांनी त्या विकून काम करावयाचे. कारण मुलांना दुकानावर बसून माल विकणे कठीण जाणार. उदा. २५ रुपये किलो तर ५० ग्रॅम १०० ग्रॅमचा तोंडी हिशेब करून माल विकणे कठीण; म्हणून १-२ रुपयाच्या पुऱ्या दिल्या तर ही मुले त्या पुऱ्या सिनेमा थिएटर, बाग, समुद्र या ठिकाणी विकू शकतील उदा. भेळ, तिखट गाठी, बिस्किटे, लॉटरी तिकिटे, वगैरे.

वरीलप्रमाणे दुकानाचा कारभार चालू असताना नोळेंबर महिना उजाडला. आता पुढे दुकान चालू ठेवायचे की बंद करायचे? हे विचार मनात घोळत होते. होलसेल माल कुठे मिळतो, काय किंमतीला मिळतो, वगैरे सर्व माहिती मिळाली होती व नोकरी करून दुकान चालविणे फारच कठीण जात होते. विशासू माणूस कोणी मिळेना. शेवटी विचार केला डिसेंबर १९७२ मध्ये दुकान बंद करायचे व त्यानंतर माझा सहजयोगाशी संबंध आला.

□ □ □

आपण फक्त निर्विचारतेत राहिल्याबरोबर सर्व प्रेरणा, सर्व शक्त्या, सर्वकाही मिळेल. अगदी निर्विचारतेत राहिल्याबरोबर, जी कल्यना आपल्यामध्ये येते, ती प्रेरणात्मक असते आणि आपल्याला आश्चर्य वाटेल. भाषणाला उभे राहिले, निर्विचारतेत उभे राहायचे, काही विचार येऊ द्यावयाचे नाहीत, नुसते तुम्ही निर्विचारतेत उभे राहिलात आणि बोलायला लागलात तर ज्याने कठीही भाषण दिले नव्हते, ज्याला भाषण करे द्यायचे माहीत नाही, ज्याला काही विशेष ज्ञान नाही. असे असूनही तुम्ही बोलायला उभे राहिल्यावर असे बोलात, की लोकांना आश्चर्य वाटेल की एवढे ज्ञान हयाच्याकडे कोरून आले? कारण निर्विचारतेत तार लागली की, हे सगळे तिथून येते, तुमच्या डोक्यातून काहीच येत नाही. आता आमचे आम्ही सांगतो आपल्याला आता आपण प्रार्थना केली की, ‘आई आमचे हे कार्य करून दे! ते आम्ही विचारात घेत नाही. आश्चर्याची गोष्ट होते निर्विचारतेत घेतो. निर्विचारतेत घेतले की तिकडे सगळी मशिनरी तयार आहे. तिच्यात घालायचे की खटखट तयार होऊन समोर हजर! त्या मशिनरीला कामकरू द्यायचे. Silent मशीनरी म्हटले पाहिजे. त्या शांत मशीनरी मध्ये आपले प्रश्न घातले पाहिजेत. पण ते बुध्दीजीवी लोकांना फार कठीण कारण प्रत्येक गोष्टीत विचार करायची सवय लागली. निर्विचारतेत सायन्स व इतर सर्वगोष्टींचे ज्ञान आपोआप येते.

- श्री माताजींचा उपदेश, राहुरी ११ जाने. १९८०.

२. सहजयोगात प्रवेश

डिसेंबर १९७२ मध्ये दुकान बंद करण्याच्या मनस्थितीत असताना श्री माताजींच्या कार्यक्रमाची नवशक्तीमध्ये जाहीरात वाचनात आली. एका कॉलममध्ये ही जाहिरात व श्री माताजींचा लहानसा फोटो छापलेला होता. ही जाहिरात माझ्या वर्गातील एका बहिन्या मुलाने आणली होती.

कारण आमच्या शाळेत बहिन्या मुलांना शिकविण्यासाठी रोजच्या ‘बातम्या’ वाचण्याचा तास शाळेच्या वेळापत्रकात होता. मुलांनी कोणतीही बातमी वहीत पालकांकडून लिहून आणावयाची किंवा वर्तमानपत्र आणावयाचे. त्याप्रमाणे त्या मुलाने वर्गात नवशवत्ती हे वर्तमानपत्र आणले. कारण त्याच्या मनात श्री माताजींच्या फोटोचे कुतूहल निर्माण झाले.

या मुलाने हे वर्तमानपत्र मला दाखविले व खुणांच्या भाषेत मला विचारले की या बाई कोण? त्या देव आहेत कां? कारण त्यांचा एक हात आशीर्वादाचा व दुसरा हात पुढे आहे. त्यावेळी मी म्हणालो हो त्या देवच आहेत पण मग तो मुलगा म्हणाला देव आहेत तर डोक्यावर देवी सारखा मुगुट व चार हात कुठे आहेत? कारण त्याने लक्ष्मी, सरस्वती वगैरे देवींचे फोटो पाहिले होते. त्यांची तो तुलना करत होता.

मग मी म्हटले देवी नाहीत तर एक रुपी आहेत. मग तो म्हणाला मग हे हात असे कां? डोक्यावरून पदर कां? या प्रश्नांचे उत्तर त्या मुलाला देणे मला थोडेसे कठीण गेले.

त्यानंतर मी त्याची समजूत घातली की, या बाई सामान्य मानव पण नाहीत आणि देवी पण नाहीत तर या संत आहेत. कारण मी वर्गात मुलांना तुकाराम, ज्ञानेश्वर वगैरे सांतांच्या गोष्टी सांगितल्या होत्या.

संत हे मानवाच्या वरच्या दर्जाचे व देवांपेक्षा कमी आहेत. त्यांना देवांची माहिती आहे. त्यांनी संसार करून देवाची प्राप्ती मिळविण्यासाठी ध्यान, देवाची प्रार्थना वगैरे केली व देवांना प्रसन्न करून घेतले. मग देवांनी सुद्धा त्यांना वेळोवेळी संकटाच्या वेळी मदत केली. उदा. संत जनाबाई, संत तुकाराम वगैरे. त्यानंतर त्या मुलाची समजूत पटली व मी फळ्यावर बातमी लिहीली की, या फोटोत श्री माताजी निर्मला देवी आहेत व त्यांचा आज भारतीय विद्याभवन येथे सत्कार व भाषण आहे.

त्यानंतर मी स्वतः त्या बातमीचा अभ्यास केला. श्री माताजींचा फोटो पाहिला. फोटोखालील मजकूर वाचला. तो मजकूर असा होता की, ईश्वरप्राप्तीसाठी वुंडलीनी जागृती करून घ्या. प्रवेश विनामूल्य. तसेच श्री माताजी निर्मलादेवी

ह्या प्रथमच अमेरिकेत जाऊन सहजयोग प्रसार करून तीन महिने राहून आल्या होत्या. त्यामुळे श्री माताजींचा सत्कार त्यावेळेच्या ट्रस्टी लोकांनी करावयाचे ठरविले होते व लोकांना जाहीर आमंत्रण होते.

माझ्या मनांत विचारांचे काहूर माजले व आपण या कार्यक्रमासाठी जावे का, म्हणून विचार करू लागलो. कारण मी कुंडलिनी जागृतीबद्दल वाचले होते. ही गोष्ट फारच दुर्भिल आहे व श्री माताजी ती सहजतेत प्राप्त करून देतात, हे वाचून थोडेसे आश्वर्य वाटले. पण ही व्यक्ती कशी आहे. काय अनुभूती येते, हे जाऊन तर पहावे म्हणून संध्याकाळी जाण्याचा निश्चय केला.

नवशक्तीतील बातमी मी माझ्या बरोबरच्या शिक्षकांना दाखविली. त्यांनी पण ती बातमी वाचली व माझ्याबरोबर येण्याचे ठरविले.

आम्ही दोघे भारतीय विद्याभवन येथे गेलो; कार्यक्रम सायकांली ६-३० वाजता होता, प्रवेश विनामूल्यच होता. आम्ही हॉलमध्ये प्रवेश केल्यानंतर थोड्याच वेळात श्री माताजी हॉलमध्ये आल्या. त्यावेळी श्री माताजी एकदम साध्याच वाटल्या. पांढरे पातळ नेसलेल्या, डोक्यावरून पदर घेतलेल्या प.पू. श्री माताजी पाहून मनाला समाधान वाटले. त्यांचा साधेपणा माझ्या मनात बिंबला; कारण महाराज वगैरेचे वर्णन मी वाचले होते त्यांचा शिष्यगण वगैरे.

त्यानंतर श्री. बी. जी. प्रधान ह्यांनी प.पू. श्री माताजींची ओळख करून दिली व श्री चंदुभाई यांनी प. पू. श्री माताजींना पुष्ट गुच्छ देऊन सत्कार केला. कारण प. पू. श्री माताजींनी अमेरिकेत जाऊन प्रथमच परदेशात सहजयोग स्थापन केला होता. केवढी मोठी गोष्ट होती!

श्री. माताजींनी ७-८ पानांचा एक चार्ट आणला होता व तो लहानशा बोर्डवर लावला होता. श्री माताजींनी ट्रस्टींचे आभार मानून तक्त्यावरील चित्रांबद्दल माहिती सांगण्यास सुरुवात केली. हातात एक काठी घेऊन प.पू. श्री माताजी तक्त्यावरील चित्रे समजावून सांगत होत्या. त्या चित्रात विशेष करून इडा, पिंगळा, सुषुम्ना, सात चक्रे, मेंदूची स्थिती, त्यातील केन्द्रे यांची सविस्तर माहिती प.पू. श्री माताजी करून देत होत्या. मी थोडक्यात त्याची नक्कल करून घेतली. तीन दिवस हा कार्यक्रम झाला, मी तिन्ही दिवस गेलो. तिसन्या दिवशी कुंडलिनी जागृतीचा कार्यक्रम झाला, पण मी त्यात सहभागी झालो नव्हतो. कारण श्री माताजींनी स्वतंत्रता दिली होती.

पण एकंदर कार्यक्रम पाहून मनात कुतूहल निर्माण झाले. काहीतरी मोठी गोष्ट आहे. पण ती एवढी सोपी कशी; यात संमोहन तर नसेल! की काही दुसरा प्रकार आहे ! प.पू. श्री माताजींची माहिती सांगणे, साधेपणा वगैरे गोष्टी पाहून मनाला पटत होते.

त्यावेळी प.पू. श्री माताजींची सहजयोगाची जाहीरात नव्हती. प.पू. श्री माताजींचा कार्यक्रम झाल्यावर श्री. बी. जी. प्रधान (चीफ ट्रस्टी) यांनी सांगितले होते की श्री माताजींचा कार्यक्रम हा विनामूल्य असल्याने मोफत हॉल जेथे मिळेल तेथे कार्यक्रम असेल, तरी आपण नवशक्ती दैनिक वर्तमानपत्रात त्यांचा कार्यक्रम केव्हा आहे ते पहा.

श्री. बी.जी. प्रधान यांच्या सांगण्याप्रमाणे मी रोज नवशक्ती पाहू लागलो. नवशक्तीत तशी मोठी जाहीरात वगैरे नाही. लहानशा कॉलममध्ये दैनंदिन कार्यक्रमात एखादी ओळ श्री माताजींच्या कार्यक्रमाबद्दल असेल असे श्री. प्रधानांनी सांगितल्यावरून मी रोज माझी शाळा सुटल्यावर दादरच्या सार्वजनिक वाचनालयात जाऊन प.पू. श्री. माताजींच्या कार्यक्रमाबद्दल काही आहे का, हे पहाण्यासाठी जाऊ लागलो. जानेवारी, पेंबूवारी, मार्च महिना संपला तरी सुद्धा जाहीरात काही मिळाली नाही. मी निराश झालो. आता बहुतेक श्री माताजींशी सहजयोग-बद्दल आपला संपर्क येत नाही, असे वाटू लागले. तरी मी धीर सोडला नाही आणि ठरविले की अजून थोडे दिवस प्रयत्न करू या.

आणि एक दिवस जाहिरात सापडली. दैनंदिन कार्यक्रमात लहानशा ओळीत लिहिले होते. प.पू. श्री माताजी निर्मलादेवींचा कार्यक्रम आज संध्याकाळी भारतीय विद्याभवन, गीता हॉल येथे आहे. तितक्यात एक सहजयोगी मला भेटले व त्यांनी मला श्री माताजींची कन्या सौ. कल्पनाताई यांचा पत्ता दिला.

मी संध्याकाळी सौ. कल्पनाताईकडे गिरावात गेलो व त्यांना विचारले श्री माताजींचा कार्यक्रम कोठे आहे. त्यावेळी त्यांच्याकडून मला समजले की, प.पू. श्री माताजी तीन महिने बडोदा, अहमदाबाद येथे गेल्या होत्या व आजच त्यांचा कार्यक्रम भारतीय विद्याभवन, गीता हॉल येथे आहे. तेव्हा तुम्ही लवकर जा, कारण कार्यक्रम सुरु झाला असेल. त्यावेळी संध्याकाळी सात वाजले होते. मी तातडीने भारतीय विद्या भवन येथे पोचलो. श्री माताजी निर्मला देवींच्या दर्शनाने समाधान वाटले. श्री माताजी स्टेजवर बसल्या होत्या मी मागील बाजूस खुर्च्या ठेवल्या होत्या तेथे जाऊन बसलो व निश्चय केला की, आता सातत्य ठेवायचे. कोणाचा तरी पत्ता घ्यावयाचा.

प.पू. श्री माताजींचे भाषण ऐकले त्यावेळी श्री माताजी: म्हणायच्या या तरी, कुंडलिनी जागृती घ्या तरी, काय मजा आहे पहा तरी, पण मनातून वाटायचे की, खरचं कुंडलिनी जागृती होते का, की दुसराच मोहिनी विद्या वगैरे काही प्रकार आहे ? प.पू. श्री माताजींचे भाषण झाल्यावर श्री माताजींना लांबूनच नमस्कार करून कुंडलिनी जागृती न घेता घरी परत आलो. असे पंधरा दिवस गेले आणि नंतर एक दिवस कुंडलिनी जागृती घ्यावयाचा निश्चय केला. खाली

जमिनीवर बसलो. प.पू. श्री माताजींचे भाषण झाल्यावर श्री माताजींच्या पायावर गेलो. श्री माताजींनी पाठीवर थोपटून कुंडलिनी जागृत केली व म्हणाल्या आता तुमची कुंडलिनी जागृत झाली आहे, तेव्हा आता परत इकडे यावयाचे नाही. घरी ध्यानाला बसत जा.

परंतु पंधरा दिवस श्री माताजींचे भाषण ऐकल्यावर त्यांत श्री माताजी सांगत होत्या की हा सहजयोग अनुभूतीचा आहे. तुम्हाला चैतन्यलहरी हातावर समजणार व कुंडलिनी जागृतीचेही समजणार ! पण पहिल्या दिवशी मला काहीच समजले नाही. श्री.बी.जी. प्रधान साहेबांनी मोफत रोज हॉल मिळविल्यामुळे भारतीय विद्याभवन येथे रोज संध्याकाळी प.पू. श्री माताजींचा कार्यक्रम असे, श्री माताजींना नमस्कार करून घरी आलो व पंधरा मिनिटे घरच्या देवांच्या तसबीरींसमोर दिवा लावून दोन हात समोर करून बसलो पण काहीच जाणीव झाली नाही.

प.पू. श्री माताजींनी फोटो घेण्यास सांगितले होते. पण वाटायचे की, प. पू. श्री माताजी मानव आहेत. मानव देव असू शकतो का ? अशा अनेक विचारांचे मनात काढूर माजले. अशा रीतीने १५ दिवस मी घरच्या देवांसमोर ध्यानाला बसलो, पण काहीच समजेना.

तसेच श्री माताजींनी एकदा सांगितल्यावर की तुमची कुंडलिनी जागृत झाली आहे. त्यानंतर श्री माताजींच्या पायावर कोणी जावयाचे नाही, असा नियम होता. तरी मी ओळीने ७ दिवस श्री माताजींच्या पायावर गेलो. प.पू. श्री माताजी रोज मला विचारायच्या की तुम्ही रोज का माझ्या पायावर येता ? तुम्हाला सांगितले ना की तुमची कुंडलिनी जागृत झाली आहे. रोज मी काहीच न बोलता श्री माताजींना नमस्कार करून उठत असे. सातवे दिवशी श्री माताजींनी मला बोलायला भाग पाडले. श्री माताजी म्हणाल्या की, तुमची कुंडलिनी जागृत झाली; पण मी श्री माताजींना म्हणालो श्री माताजी मला हे समजत नाही. चैतन्यलहरी हाताला जाणवत नाहीत, काय करु ? श्री माताजी म्हणाल्या तुम्ही घरी ध्यान करता का ? मी म्हणालो हो. कसे ध्यान करता ? मी म्हणालो आमच्या घरी श्रीकृष्ण, गणपती, श्री दत्तात्रेय व पितळी देव आहेत त्यांच्यासमोर मी हात करून दिवा लावून बसतो. श्री माताजी म्हणाल्या कर्म ! माझे अहो ते देव नाहीत. मी कसे तुम्हाला समजावू ? तुम्हाला चैतन्यलहरी समजायला पाहिजेत ना ? मी म्हणालो हो. मग तुम्ही माझा चांगला मोठा फोटो घ्या, तो चांगला फ्रेम करा व त्याच्यासमोर दिवा लावून ध्यानाला बसा. दोन-तीन दिवसांनी मला भेटा. मी म्हणालो श्री माताजी मी आजच तुमचा फोटो घेतो. नंतर मी ताबडतोब फोटो घेतला. श्री माताजींना फोटो दाखविला व घरी दिवसातून ३-३ वेळा

फोटोसमोर दिवा लावून ध्यानाला बसू लागलो. पंधरा दिवसात मला हातावर चैतन्यलहरी जाणवू लागल्या.

मग माझी उत्सुकता वाढू लागली. श्री माताजींनी देवांसमोर बसू नका असे का सांगितले ? देवांच्या फोटोत चैतन्यलहरी आहेत का नाही ? पण तेवढाच प्रश्न मनांत ठेवून मी ध्यान करू लागलो. मी नियमाने प. पू. श्री. माताजींच्या कार्यक्रमाला जाऊ लागलो. अशारीतीने माझा सहजयोगात खन्या अर्थाने प्रवेश झाला. मी नियमाने प. पू. श्री माताजींच्या कार्यक्रमाला जाऊ लागलो.

१९७३ : श्री माताजींकडे जाण्याची संधी.

श्री माताजींनी कार्यक्रमाला प्रथमच तीन दिवस गेल्यावर श्री माताजींनी अमेरिकेहून काही तक्ते आणले होते, त्यावरुन काही आकृत्या माझ्या कुवतीप्रमाणे काढल्या होत्या. तसेच श्री माताजी ईडा, पिंगला, सुषुम्ना, सात चव्रें व भवसागर, सहस्रार यांच्या आकृत्या काढीत असत.

सुरवातीला मला ते काहीच समजत नसे, श्री. बी. जी. प्रधान त्यावेळी फळा, डस्टर, खडू, काठी वगैरे सर्व तयारी करीत असत. काही आकृत्या मी वहीत काढून घेतल्या होत्या. श्री माताजीसुध्दा दरखेपेला मेहनत घेऊन खडूने आकृत्या काढून त्यांचे स्पष्टीकरण करीत असत.

मी या सर्व आकृत्यांची एक वही तयार केली. माझ्या कुवतीप्रमाणे त्यांना निरनिराळे रंग दिले. पण घाईघाईत काढलेल्या या आकृत्या बरोबर आहेत की नाही, हे काहीच समजायला वाव नव्हता. मी श्री माताजींच्या कार्यक्रमाला जात असे तेव्हा ही वही नेहमी बरोबर बाळगीत असे.

असाच खार येथे एक दिवस कार्यक्रमाला गेलो असता श्री माताजींची भेट घेतली व श्री माताजींना ती वही दाखविली. मी श्री माताजींना म्हणालो, “श्री माताजी माझ्या कुवतीप्रमाणे मी ही वही बनविली आहे, ती बरोबर आहे का ? की त्यात काही चुका आहेत ते पाहिल्यास बरे होईल !

श्री माताजींनी ती वही हातात घेतली व पांच-दहा मिनिटे पाहिली आणि श्री माताजी म्हणाल्या वा छानच आहे; हे तुम्ही कसे काढलेत, मी म्हणालो, “श्री माताजी आपण वेळोवेळी जे फळ्यावर काढता ते पाहून मी हा एक प्रयत्न केला आहे”. श्री माताजींनी प्रशस्ती केली व श्री माताजी म्हणाल्या तुम्ही कोठे रहाता ? त्यावर मी श्री माताजींना म्हणालो “श्री माताजी, मी प्रभादेवीला रहातो.” त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या “मी पण प्रभादेवीलाच रहाते”. मग श्री माताजी म्हणाल्या “तुम्ही माझ्या घरी या. माझ्या घरचा पत्ता श्री. बी. जी. प्रधान यांच्याकडून पत्ता घ्या”.

हे श्री माताजी म्हणाल्यावर मला फारच आनंद झाला. श्री माताजींच्या घरी जायला भिळणार म्हणून मी आनंदात होतो. श्री बी. जी प्रधान यांचेकडे श्री माताजींचा पत्ता मागितला, तेव्हा ते म्हणाले, मी असा श्री माताजींचा घरता पत्ता देत नाही. मी म्हणालो श्री माताजींनीच मला सांगितले आहे की श्री. बी. जी. प्रधान यांच्याकडून पत्ता घ्या. आपणाला जर खोटे वाटत असेल तर माझ्या-बरोबर श्री. माताजींकडे चला! त्यावर ते मला म्हणाले, नको. मी तुम्हाला श्री माताजींचा पत्ता देतो. असे म्हणून त्यांनी श्री माताजींचा पत्ता मला दिला, मला फारच आनंद झाला!

एक दिवस मी श्री माताजींच्या घरी प्रभादेवी येथे गेलो. श्री माताजींना पण फारच आनंद झाला. श्री माताजी मला म्हणाल्या, “फडके या!” मी पुन्हा वही श्री माताजींना दाखविली, श्री माताजींना वही आवडली. त्या म्हणाल्या, तुम्ही चांगली चित्रे काढता. मी म्हणालो, श्री माताजी माझ्याप्रमाणे मी ह्या आकृत्या काढल्या आहेत. काही चुका श्री माताजींनी मला दाखविल्या व दुरुस्त केल्या.

श्री माताजी म्हणाल्या, तुम्ही आता वरचेवर माझ्याकडे येत जा व हा सहजयोग काय आहे ते समजून घ्या! श्री माताजींनी नोकरी कुठे करता, वगैरे चौकाशी वेळी, मी श्री माताजींना म्हणालो, श्री माताजी मी बहिन्या-मुक्या मुलांच्या शाळेत शिक्षकाची नोकरी करतो. श्री माताजी म्हणाल्या, वा छान, मग त्या मुलांना पण जागृती घ्या, म्हणजे त्यांची प्रगती घायला मदत होईल.

अशारीतीने श्री माताजींच्या घरी जाण्याची संधी मला भिळाली. मी जवळ जवळ रोज संध्याकाळी श्री माताजींच्या घरी जाऊ लागलो. मला गुरुवार व रविवार दोन दिवस शाळेला सुटी असे. त्यामुळे मी गुरुवारी पण श्री माताजींकडे जाऊ लागलो, व सहजयोगाचा सखोल अभ्यास करु लागलो.

““ महाराष्ट्रात सहजयोगातील पुष्कळ लोक खूप कार्य करणारे आहेत. पण त्यांचे समर्पण कमी पडते, समर्पण म्हणजे सहजयोगी म्हणून आपल्याला जे मिळाले आहे. त्या सहजयोग्याच्या स्थितीचा आपण कसा उपयोग करणार? ते काय फक्त आपल्या स्वतःच्या कल्याणासाठी आणि आपल्या अडचणी दूर होण्यासाठी आपल्या कुटुंबाच्या भत्यासाठी आहे की सर्व जगासाठी ?”

- श्री माताजींचा उपदेश

३. सहजयोगातील प्रगती

१) चैतन्यलहरींची जाणीव

सहजयोगात प्रगती करावयाची असेल तर नियमित पणे रोज तीन/चार वेळा मीठ पाणी घेऊन ध्यान करणे अत्यंत जरुरीचे आहे. कारण मीठ पाणी म्हणजे श्री माताजींनी आपल्याला समुद्रच जवळ आणून दिला आहे. समुद्र हा गुरुतत्वात मोडतो, त्याचे तीन गुण तमोगुण, सत्त्वगुण व रजोगुण हे आहेत व तेच आपल्या तीन नाड्यांवर आहेत, त्यामुळे मीठपाणी घेऊन नियमित ध्यान केल्यास तमोगुण व रजोगुण यांचे संतुलन होऊन सत्त्वगुण वृद्धीस लागुन तो कुंडलिनी जागृतीला पोषक ठरतो व अखेर तो आज्ञाचक्रावर येऊन लोप पावतो व आपण निर्विचारितेत येतो व निर्विचारितेत आपली प्रगती होते. चक्र शुद्धी होते.

२) चक्रांवरील रंग दिसू लागले

थोड्याच दिवसात चैतन्यलहरी जाणवू लागल्यावर मनात एक प्रकारचे औत्सुक्य निर्माण झाले. मी कोरा कागद असल्याने म्हणजे कोणताच गुरु वगैरे न वेळाने, किंवा तसा नास्तिकच असल्याने, कुंडलिनी उत्थापनाच्या मार्गात अडथळा नव्हता. त्यामुळे शरीर हलकें होणे, मनात एक प्रकारचे समाधान जाणवणे, वगैरे अनुभव येऊ लागले.

बहिन्या-मुक्या मुलांच्या शाळेत मी शिक्षक असल्याने त्यांच्यासमोर सहा तास मला शिकविण्यासाठी शाळेत बसावे लागे. त्यामुळे मुलांच्या चक्रांची बाधा मला चैतन्य लहरींद्वारे जाणवू लागली. श्री माताजींना मी यासंबंधी विचारले. त्यावेळी श्री माताजी म्हणाल्या, “अहो या मुलांची बाधा मागील जन्मापासूनची आहे. त्यांचे आज्ञा व विशुद्धी चक्र धरलेले आहे”. मग मी श्री माताजींना म्हणालो श्री माताजी मी काय करावे? त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या एक तर तुम्हाला नोकरी सोडावी लागेल किंवा बाधा सोडविण्यासाठी तुम्हाला ध्यानाला तरी जास्त वेळ बसून चक्रे स्वच्छ होण्यासाठी मेहनत घ्यावी लागेल. त्यावेळी माझी नोकरी शाळेत १५ वर्षांपेक्षा जास्त झाल्याने ती सोडणे शक्य नव्हते. श्री माताजी म्हणाल्या तुम्ही धंदा करा. पण तेही आर्थिक परिस्थितीमुळे शक्य नव्हते.

शेवटी पहाटे लवकर उटून ध्यान करण्यास सुरुवात वेळी. दिवसातून ३-४ वेळा तरी मीठ पाणी घेऊन ध्यान सुरु केले. याप्रमाणे ध्यान करीत असता

कार्यक्रमाच्या वेळी श्री माताजींना भेटून थोड्या शंका वगैरे विचारून ध्यान सुरु होते. असेच ध्यान चालू असताना हल्लुहल्लु मला मुलाधार चक्रापासून रंग दिसण्यास सुरवात झाली. मूलाधार चक्राचा सुंदर लाल रंग दिसू लागला. तो रंग इतका सुंदर दिसत असे की वाटे आपण डोळेचे उघडू नयेत. त्यानंतर पिवळा व लाल हे रंग मिक्स होऊन नारंगी रंगासारखा रंग दिसू लागला. नंतर स्वाधिष्ठान चक्राचा पिवळा रंग व त्यानंतर पिवळा व निळा मिश्र हिरवा रंग दिसू लागला. हा रंग भवसागराचा असावा. त्यानंतर मणिपूर चक्राचा निळा रंग दिसू लागला. नंतर निळा-गुलाबी-पांढरा मिश्र रंग दिसू लागले. हा अनाहत चक्राचा रंग असू शकेल; नंतर विशुद्धी चक्राचा धूम्र वर्ण दिसत असे. पुढे श्यामवर्ण म्हणजे राखाडी रंग व त्यात निळी छटा असा रंग दिसू लागला हाच रंग श्रीकृष्णाचा श्याम वर्ण म्हणतात तो असावा; त्यानंतर पांढरा पिवळा असा फिकट पिवळा रंग दिसू लागला. हा आज्ञा चक्राचा रंग असावा व शेवटी प्रकाशासारखा पांढरा शुभ्र, थोडी पिवळी छटा असा रंग दिसू लागला.

वरीलप्रमाणे रंग दिसू लागले. हे रंग प्रथम लहानशा बिंदू स्वरूपांत दिसत असून नंतर मोठा रंग पसरत असे. हे रंग पहात असता मन मोहून जात असे, ध्यानातून उतूच नये असे वाटे. २-३ तास म्हणजे पाच-दहा मिनिटापर्यंत डोळे उघडूच नये असे वाटे. कारण डोळे उघडले की रंग नाहीसे होणार, अशी परिस्थिती निर्माण झाली.

नंतर मी असे ऐकले होते की, श्री ज्ञानेश्वरांना पण असे रंग दिसत होते. म्हणून मी ज्ञानेश्वरी चाळली. त्यात असे आढळले की, श्री ज्ञानेश्वरांना असे चक्रांचे रंग दिसत असत. ते वाचून माझा अहंकार वाढला. मला थोडा काळ असे वाटले की आपणही श्री ज्ञानेश्वरांसारखे झालो.

मग मनात विचार आला की ही गोष्ट आपण श्री माताजींना सांगावी व त्याप्रमाणे आनंदात व थोड्याशा अहंकारात मी श्री माताजींकडे गेलो व वरील रंगांची सविस्तर हकीगत निवेदन केली. त्यावर श्री माताजींनी कपाळाला हात लावला व श्री माताजी म्हणाल्या अहो फडके हे जे काय रंग तुम्हाला दिसतात ते चांगले नाही. मी तुम्हाला सहस्रार चक्रावर नेले आहे. तुम्ही जर असे रंग पाहू लागलात तर तुमचे आज्ञा चक्र खराब होईल. तुमचा अंतःचक्षु उघडेल व या डोळ्याने ज्या वस्तू किंवा दृश्य दिसत नाही ते तुम्हाला दिसू लागेल व तुम्ही सहस्रार चक्रावर येणार नाही, तुमच्यात निर्विचारिता येणार नाही. तेव्हा हे रंग वगैरे जे काही तुम्हाला दिसत आहेत ते बंद झाले पाहिजे. सहजयोगाचे प्रचंड झान आहे व ते तुम्हाला चैतन्यलहरींच्याद्वारेच मिळणार आहे. तरी हे रंग दिसणे बंद झाले पाहिजे.

मग श्री माताजी मला म्हणाल्या, “अहो फडवें, हे जे तुम्हाला रंग दिसतात ना, ते समुद्राची जी वाळू आहे त्या वाळूतील एक कण आहे, आणि आपल्याला सर्व वाळू काबीज करावयाची आहे. हे सर्व ज्ञान तुम्हाला सहस्रारातून निर्विचारितेतून चैतन्यलहरींद्वारेच मिळणार आहे. तरी हे रंग पाहण्याचा हड्ड सोडून द्या. तुम्हाला आज्ञा चक्रावर काहीही दिसता कामा नये.”

वरील गोष्ट श्री माताजींनी निवेदन केल्यावर मी विचार करू लागलो की, हे रंग दिसणे आता बंद कसे करायचे? थोडा विचार केल्यावर ध्यानात आले की, आपण आता थोडे दिवस डोळे उघडे ठेवून ध्यान करावे म्हणजे रंग दिसणार नाहीत. याप्रमाणे चार दिवस मी डोळे उघडे ठेऊन ध्यान करण्यास सुरवात केली. नंतर परत डोळे बंद केल्यावर रंग दिसतच होते. शेवटी जवळ-जवळ एक महिन्यानंतर मला रंग दिसण्याचे बंद झाले. त्यानंतर ४-५ दिवस डोळे मिटून ध्यान केले व रंग दिसत नाहीत याची खात्री केली. हे रंग दिसताना आकाशात गुलाल उधळावा व तो कसा दिसतो? त्याप्रमाणे दिसत असत.

शेवटी रंग दिसणे बंद झाले ही आनंदाची बातमी मी श्री माताजींना सांगितली, तेव्हा श्री माताजींना पण बरे वाटले त्या म्हणाल्या, “बघा कशी गोष्ट असते ती. तुम्ही लक्षात ठेवा तुम्हाला असले काही डोळे मिटल्यावर दिसता कामा नये.” आपले ज्ञान सहस्रारावर आहे. तेथे निर्विचारिता आली की निर्विचारिता हेच ध्यान, जेवढे तुम्ही निर्विचारितेत असाल तेच तुमचे ध्यान होय. ही मोठी व महत्वाची गोष्ट त्यावेळी मला समजली.

३) पत्रावरून माणूस ओळखणे

मे १९७६-७७ सालची गोष्ट. नवशक्तीत दर रविवारी मंत्र सामर्थ्याने रोग बरे करतो म्हणून श्री देशमुख यांचे लेख येत असत. ही गोष्ट मी श्री माताजींना सांगितली, तेव्हां माताजी म्हणाल्या ही भूतविद्या आहे. या लोकांचे आज्ञा चक्र खराब असते ते नागपूर येथे रहाणारे होते. श्री माताजी म्हणाल्या ही माझ्या माहेरची माणसे, त्यांचे गुरु श्री भोंदूनंद होते. त्यांनी संन्यास घेतला होता. ते हे रोग निवारणाचे काम करत होते.

माझे मित्र श्री राऊळ हे श्री माताजींकडे येत होते. ते एम्बीबी. एस. च्या पहिल्या वर्षात शिकत होते. त्यांनी मला सहजयोगाबद्दलची वैद्यकीय माहिती व शरीरविज्ञान शिकविले. मी त्यांच्याबरोबर तीन वर्ष नायर रुग्णालयात नेहमी दर शनिवारी जात असे. श्री माताजींनीच आमची गाठ घालून दिली होती. मला सहजयोगातून शरीरविज्ञान याचा अभ्यास करण्याची संधी मिळाली.

श्री. डॉक्टर राऊळ हे एक दिवस माझ्याकडे एक पत्र घेऊन आले होते.

त्यांनी मला जवळ जवळ आव्हानच केले होते. मला त्यांनी जे पत्र दाखविले. ते पत्र श्री. जोशी या गृहस्थांचे होते व ते एम डी. डॉक्टर होते. त्यांनी ते पत्र श्री माताजींना लिहिले होते की “मी डॉक्टर असून मला सहजयोग शिकण्याची जिज्ञासा आहे. हे पत्र त्यांनी श्री माताजींना एक वर्षापूर्वी लिहिले होते, पण दुर्देवाने ते सहजयोगात येऊ शकले नाहीत.

त्यांच्या घरामध्ये कोणी तरी एकाने संन्यास घेण्याची प्रथा होती; ते चार भाऊ असून दोन भावांची लग्ने व एक भाऊ लहान अशी परिस्थिती होती. मोरे भाऊ हेच ते डॉक्टर राऊळ व त्यांनी लग्न केले नव्हते. त्यामुळे त्यांच्यावर सन्यास घेण्याची वेळ आली होती व त्यांनी संन्यास घेतला होता.

ते पत्र श्री राऊळ यांनी मला सहज दाखविले व म्हणाले “हे श्री माताजींना पत्र आले आहे. कोणाचे असावे? त्यावर मी म्हणालो ‘हे पत्र माझ्याकडे द्या. ते पत्र मी वाचले व नंतर श्री माताजींच्या फोटोसमोर दिवा लावला, बंधन घातले. निर्विचारिता आहे की नाही हे न्याहाळले.

मी निर्विचारितेत आहे हे निश्चित झाल्यावर मी त्या पत्राला तीन वेळा बंधन घातले व त्या पत्र लिहिणाऱ्या माणसाची चक्रे पत्रावरून पाहिली. असे २-३ वेळा केले. नंतर सहज मनात विचार आला की स्वामी श्री भोंदूनंद यांची चक्रे पहावी. ते त्यावेळी सायन येथे मुरलीधर मंदिरात रोग बरे करण्यासाठी येत असत.

माझी चक्रे सामान्य आहेत हे पाहिल्यावर अंतराळात निर्विचारितेच्या अवस्थेत हात करून “भोंदूनंद सायन” असे तीन वेळा म्हटले. त्याबरोबर चक्रांची सामान्य स्थिती नाहीशी होऊन भोंदूनंद यांच्या चक्रांचे चैतन्यलहरीच्या स्वरूपात माझ्या हातावर प्रतिबिंब पडले. ती त्यांची स्थिती पाहिल्यावर माझ्या मनात विचार आला की आपण पुन्हा त्या पत्राच्या चैतन्यलहरी पाहू या.

नंतर मी पुन्हा पत्राला तीन बंधने घालून निर्विचारितेत त्या पत्राची चक्रे पाहिली. नंतर विचार करू लागलो की, स्वामी भोंदूनंद व हे पत्र या दोहोंच्या चैतन्यलहरी एकच आहेत असे वाटते. पण हे असे कसे असू शकते? थोडा वेळ विचार केला, पुन्हा निर्विचारितेत गेलो व श्री माताजींच्या फोटोसमोर प्रश्न विचारला की, श्री माताजी हे पत्र व स्वामी भोंदूनंद यांच्या चैतन्यलहरी एकच वाटतात तर हे दोघे एकच आहेत का? तेव्हा फोटोतून थंड चैतन्यलहरी येऊ लागल्या व माझी नक्की खात्री पटली की हे दोघे एकच आहेत.

नंतर मी श्री राऊळ यांना विचारले की हे पत्र लिहिणारे श्री जोशी व स्वामी भोंदूनंद हे एकच आहत हे खरे का? त्यावर त्यांनी काही प्रतिक्रिया केली नाही. नंतर मी ठामपणे त्यांना सांगितले की हे पत्र लिहिणारे ग्रहस्थ व स्वामी

भोंदूनंद हे दोघे एकच आहेत त्यावर ते हसले व हो म्हणाले. मला फारच आनंद झाला. श्री राऊळ त्यांना पण आश्वर्य वाटले की हे तुम्ही कसे ठामपणे सांगितले. मी म्हणालो निर्विचारिता व चैतन्यलहरींची ही किमया आहे.

त्यांनंतर श्री राऊळ मला म्हणाले की हे मला माहित होते. श्री माताजींनी मला हे सांगितले होते. मी फक्त तुमची परीक्षा पहात होतो, की तुम्हाला नक्की काय समजते? मी त्यांना म्हणालो की परीक्षेत पास झालो का? त्यावर ते म्हणाले नक्कीच तुम्ही १०० टक्के पास झाला आहात.

श्री माताजींनी जो सहजयोग स्थापन केला त्या वुंडलिनी जागृतीद्वारे सहजयोगात सत्य काय आहे, हे निर्विचारितेत आपल्याला चैतन्यलहरी दाखवून देतात व सत्य आणि असत्य यांचा शोध आपल्याला चैतन्यलहरींच्या व निर्विचारतेच्या माध्यमातून घेता येतो. हा खरोखरच कलियुगातील मोठा चमत्कार मानावा लागेल!

□ □ □

चैतन्य लहरींचा चमत्कार

जानेवारी दोनहजारची गोष्ट आम्ही कोल्हापूर येथे गेलो होतो व कुंभोजकर यांचे घरी उतरलो. त्यांच्या कडे काही खाऊ घेऊन जायचा म्हणून आम्ही चिकू घेऊन गेलो.

चिकू रात्री सर्वांना दिले पण श्रीमती वुंभोजकर वहिनी म्हणाल्या “मी चिकू खात नाही चिकू खाल्यावर माझ्या पोटात दुखते व मी जमिनीवर लोळू लागते. डॉक्टरांना दाखविले तर ते अऱ्लर्जी असे म्हणतात”. त्यावर मी म्हणालो “सहजयोगात अऱ्लर्जी वैरे काही नाही, तुम्ही खा! काही होणार नाही”. तरी सुधा त्यांनी भितीने चिकू खाल्ला नाही.

त्यावर मी त्यांना म्हणालो “मी तुम्हाला चिकू चैतन्यलहरी युक्त करून देतो मग तर झाले!” काही होणार नाही श्री माताजींवर विश्वास आहे की नाही. नंतर मी त्यांना चिकू चैतन्यलहरीयुक्त (व्हायब्रेट) करून दिला. व त्यावर पिण्यासाठी चैतन्यलहरी युक्त पाणी करून ते पिण्यास सांगितले.

त्यांनी तो चैतन्यलहरी युक्त चिकू खाला. व पाणी प्याल्या. मी त्यांना म्हणालो “काय झाले तर मी आहे. श्री माताजींवर विश्वास ठेवा”. नंतर अर्ध्यातासानी मी त्यांना विचारले “काय पोटात दुखते का?” त्यावर त्या म्हणाल्या “मुळीच दुखत नाही”. त्यांनंतर त्या शांत झोपल्या त्यांना काही झाले नाही. आहे की नाही विश्वास व भक्तीचा चमत्कार !

४. माझे वडिल

तोंडाची चव गेलेली आली (दादा)

वर्ष १९७४ डिसेंबर महिना होता. साधारणतः १५-१६ डिसेंबर पासून माझ्या वडिलांच्या तोंडाची चव कमी व्हावयास लागली. काही खाल्ले, प्यायले तरी कडू लागे; पाणी सुळ्हा प्यायले तरी कडू लागे.

आमच्या त्यावेळी फॅमेली डॉक्टर श्रीमती डॉक्टर वाघ ह्या होत्या. त्यांना वडिलांची प्रकृती दाखविली. त्यांनी तपासून पाहिले व त्या म्हणाल्या, की मी के.ई.एम. रुग्णालयात डॉक्टर समसी आहेत त्यांना चिठ्ठी देते ते त्यांना तपासून एखादेवेळी औषध लिहून देतील. डॉक्टर वाघ आमच्याकडे मंगळवारीच आल्या असल्याने व मंगळवारच डॉक्टर समसींचा असल्याने पुढील मंगळवारी म्हणजे आठ दिवसांनी के.ई.एम. रुग्णालयात डॉक्टर समसींचा भेटण्याकरिता जावे लागणार होते. श्रीमती डॉ. वाघ यांनी आमच्याकडे चिठ्ठी देऊन ठेवली होती. त्याच दिवशी डॉ. राऊळ, माझे मित्र हे मेडिकलला शिकत होते, एम.बी.बी.एस. च्या दुसऱ्या वर्षात होते. त्यांनापण माझ्या वडिलांची प्रकृती दाखवली. त्यांनी वडिलांना तपासले. वडिलांच्या टेस्टीकलला दोन्ही बाजूला सूज आली होती. ते पाहून त्यांना जरा भीतीच वाटली. ते मला म्हणाले, आजार गंभीर वाटतो. तसेच डॉक्टर वाघ यांनीपण मला एका बाजूला घेऊन सांगितले होते की, आजार जरा गंभीर आहे तेव्हा २-३ महिने तरी के.ई.एम. रुग्णालयात रहावे लागेल असे वाटते.

वरील गोष्टीबाबत मी विचार करू लागलो. माझे मित्र डॉक्टर राऊळ यांना विचारले की, मी जर सहजयोगात माझ्या वडिलांना उपाय केले, चैतन्यलहरी दिल्या तर काय हर्इल? त्यावर डॉ. राऊळ म्हणाले, तुम्ही तर त्यांना मुळीच उपचार देऊ नका, कारण त्यामुळे कदाचित तुमच्याकडे तो आजार येण्याची शक्यता आहे, तरी तुम्ही शांत रहा. त्यांच्या बोलण्यावर मी विचार करू लागलो, काय करावे ते मला सुचेना.

श्री माताजींच्या फोटोसमोर रात्री ध्यानाला बसलो व निर्विचारितेत श्री माताजींनाच प्रश्न विचारला, की श्री माताजी मी काय करू? आपल्या सहजयोगात चैतन्यलहरीनी हे बरे नाही का होणार? त्यानंतर थोड्या वेळाने निर्विचारितेनंतर विचार येऊ लागले, की तुम्ही सहजयोगी आहात, तुमची सहजयोगातील स्थिती पण बरी आहे. तर मग चैतन्यलहरी देण्यास काय हरकत आहे? आपल्याला थोडासा चक्रांवर त्रास होईल तो आपण २-३ वेळा मीठपाणी घेऊन ध्यान केल्यास जाईल. असा विचार करून मी मनाशी निश्चय केला की

काही झाले तरी चालेल पण वडिलांना चैतन्यलहरी द्यायच्याच. पण आता प्रश्न पडला तो हा, की या चैतन्यलहरी कोठे आणि कशा द्यावयाच्या?

पुन्हा निर्विचारितेत गेलो व श्री माताजींच्या फोटोसमोर बसलो व निर्विचारितेत प्रश्न विचारला, की श्री माताजी माझ्या वडिलांना चैतन्यलहरी कशा द्यावयाच्या?

थोड्यावेळाने निर्विचारितेनंतर विचार येऊ लागले की पायात चैतन्यलहरी आहेत. तेव्हा त्यांना पायाने चैतन्यलहरी दिल्या पाहिजेत. आता या चैतन्यलहरी मागून पाठीच्या मणक्याला पाय लावून द्यावयास हव्यात. पण प्रश्न पडला वडील आहेत, त्यांना पाय कसा लावणार?

मग परत ध्यानात श्री माताजींच्या फोटोसमोर बसलो व डोळे मिटून निर्विचारिता आहे की नाही ते पाहिले व नंतर श्री माताजींच्या फोटोसमोर प्रश्न विचारला की “श्री माताजी वडील असल्याने त्यांना पाय कसा लावणार? थोड्या वेळाने विचार आला की तुम्ही पार आहात, म्हणजे तुमचे एकाच देहात दुसरा जन्म (पुनर्जन्म) झाला आहे, त्यामुळे तुमचे वडील हे मागील जन्मात होते आता तसा संबंध नाही. तरी त्यांना पाय लावण्यास काहीच हरकत नाही. हा विचार मनात येताच मी उठलो व वडिलांना विचारले की तुम्ही जमिनीवर श्री माताजींच्या फोटोसमोर बसाल का? मी तुम्हाला चैतन्यलहरी देणार आहे. आपण दिवसातून ७-८ वेळा अर्धा-अर्धा तास बसणार आहोत. मी तुम्हाला पायाने मागून चैतन्यलहरी देणार आहे. काय फायदा होतो का ते पाहू?

त्यावर वडील तयार झाले व आम्ही त्याच दिवसापासून म्हणजे मंगळवार पासून सहजयोग उपचारपद्धत सुरु केली.

वडिलांच्या समोर मी माताजींचा फोटो ठेवला व थोड्यातेलाचा दिवा लावला. मी त्यांच्या मागे बसलो व दोन्ही तळ पाय त्यांच्या पाठीच्या मणक्याला लावले. दोन्ही पाय एकावर एक असे ठेवले होते. आम्ही दिवसातून जसे वडिलांना बसवेल त्याप्रमाणे सुरवात केली. वडील डोळे मिटायचे व मी पण डोळे मिटत असे व दोन्ही हात जमिनीवर ठेवत असे. त्यांच्या मूलाधार चक्रापासून ते मणिपूर चक्रापर्यंत पाय लावायचे; पाय ठेवून थोडा वेळ झाला की माझ्या पायातून गरम चैतन्यलहरी येऊ लागायच्या, जसा काही पंपानेच आपण गरम चैतन्यलहरी खेचून घेत आहोत, असे वाटायचे.

तीन-चार दिवस झाले. शनिवार उजाडला. मला जरा थकल्यासारखे वाटू लागले. ताप येऊन अशक्तपणा आहे असे वाटू लागले. मी त्याची पर्वा केली नाही. वडिलांना पण थोडे बरे वाटू लागले होते पण तोंडाची चव कडूच होती. जोपर्यंत तोंडाची चव बदलत नाही, सामान्य होत नाही, तोपर्यंत आपण

त्यांना असेच चैतन्यलहरी देत राहावयाचे. पण आता फक्त तीन दिवस होते. सहजयोगाची व माझी ती एक परीक्षाच होती.

मी शांत होतो. चैतन्यलहरी देण्याचे काम सुरुच होते. आम्ही दिवसातून ७-८ वेळा तरी ध्यानाला बसत असू. शेवटी सोमवार उजाडला. साकाळीच वडीलांनी पाणी पिण्यास मागितले. पाणी प्यायल्यावर त्यांना ते पाणी कडू न लागता त्याची चव सामान्य वाटली. ते मला म्हणाले, गजानन मला पाणी आता मुळीच कडू लागत नाही; नेहमीप्रमाणेच चव लागते. नंतर त्यांनी आवडीने बिस्किटे, चहा मागितला तो पण त्यांना चांगला लागला. आई, पत्नी, बहीण व मलाही फार आनंद झाला व सहजयोगाची महती पण जाणवली. मी त्यांच्या दुपारी चैतन्यलहरी तपासून पाहिल्या तेंव्हा सर्व चक्रांवर सामान्य चैतन्यलहरी जाणवू लागल्या. माझा आनंद तर द्विगुणित झाला.

दुपारी त्यांनी नेहमीप्रमाणे जेवण घेतले, ते पण त्यांना सामान्य वाटले. त्यांच्या तोंडाची चव सामान्य झाली होती. कडूपणा नाहीसा झाला होता व चक्रांच्या चैतन्यलहरी सामान्य जाणवत होत्या.

दुपारी वडील जेवत असता श्रीमती डॉ. वाघ आल्या. वडील जेवतात हे पाहून त्यांना नवलच वाटले. त्या वडिलांना म्हणाल्या, काय कसे वाटते! जेवणाची चव कशी आहे ? वडिलांनी उत्तर दिले मला आता बरे वाटत आहे. माझी तोंडाची कडू चव नाहीशी झाली. मी आता आवडीने काहीही खाऊ शकतो.

श्रीमती डॉ. वाघ म्हणाल्या, हे असे कसे झाले ? काही जादू वगैरे झाली काय? त्यावर वडील म्हणाले, परमेश्वरी कृपा ! कारण आम्ही डॉ. श्रीमती वाघ यांना सहजयोगाच्या चैतन्यलहरींमुळे हे झाले हे सांगायचे नाही असे ठरविले होते, कारण श्रीमती वाघ यांनी श्रीमाताजींना बरीच नावे ठेवली होती. व वाईट पण बोलल्या होत्या. त्यामुळेच मी वडिलांना तसे सांगण्यास सांगितले होते. त्या मनातल्या मनात थोड्या खजिल झाल्या होत्या. पण त्यांनी तसे दर्शविले नाही. नंतर त्या दवाखान्यात निघून गेल्या.

संध्याकाळी माझे मित्र डॉ. राऊळ आले, त्यांना आम्ही ही गोष्ट सांगितली, तर त्यांनी पण आश्र्य व्यक्त केले. मी त्यांना म्हणालो, वडिलांना तपासा. त्यांचे टेस्टीकल पहा. त्यांनी वडीलांना तपासले तर टेस्टीकलची सूज नाहीशी झाली होती. डॉ. राऊळ आनंदाने म्हणाले, “अहो फडके यांचा रोग आता पूर्ण बरा झाला आहे. काय केले; आम्ही सर्व हकिगत डॉ. राऊळना सांगितली. ते मला म्हणाले, तुम्ही तर कमालच केली. मी त्यांना म्हणालो, “ही सर्व कृपा श्री माताजींची आहे. त्यांच्या चैतन्यलहरीनेच हे सर्व साध्य झाले”.

माझ्याकडे पाहून ते मला म्हणाले, तुमची तब्बेत कशी आहे ? मी त्यांना म्हणालो, मी ठीक आहे. थोडे आजारासारखे व अशक्तपणा वाटत आहे. ते २-३ दिवसात ध्यान केले म्हणजे बरे होईल. त्यावर ते मला म्हणाले त्यांचे दुखणे हे कॅन्सरसारखेच होते. पण आता ठीक आहे. मी त्यांना म्हणालो, आज सोमवार आहे उद्या मंगळवारी के.इ.एम. रुग्णालयात जावयाचे आहे व डॉ. समसी यांना भेटावयाचे आहे तेव्हा नक्की काय होते ते पाहू; त्यावर डॉ. राऊळ म्हणाले, ते उद्या तुमच्या वडिलांना ताबडतोब तपासून घरी पाठवतील. माझ्या दृष्टीने रोग आता बरा झाला आहे.

दुसरे दिवशी मंगळवार असल्याने माझी पत्नी सौ. विजया व बहीण वडिलांना घेऊन व श्रीमती डॉ. वाघ यांची चिड्यु घेऊन के.इ.एम. रुग्णालयात गेल्या. तेथे गेल्यावर डॉ. समसी यांनी वडिलांना तपासले व म्हणाले यांना काहीच दुखणे नाही. यांची तब्बेत चांगली आहे. जर काही शौचास त्रास वाटला तर पैरेफिन लिक्वीड घ्या म्हणजे झाले. दोघीजणी वडिलांना घेऊन आनंदाने घरी आल्या. ही हकिगत आम्ही. डॉ. श्रीमती वाघ यांना सांगितली. त्यांना पण आश्र्य वाटले. डॉ. राऊळ संध्याकाळी मुद्दाम उत्सुकतेने आले. त्यांनी ही हकिगत ऐकल्यावर त्यांचा आनंद गगनात मावेना. ते मला म्हणाले, तुमच्या बरोबर एखादा तज्ज्ञ डॉक्टर असता व हे आपण रेकॉर्ड तयार केले असते तर सहजयोगात एक विशेष झाले असते. मी त्यांना म्हणालो, रेकॉर्ड वगैरे कशाला, आपल्या श्री माताजी व चैतन्यलहरी हेच केवढे तरी रेकॉर्ड आहे. असो.

अशारीतीने माझे वडील ठीक झाले सहजयोगाची महती सर्वांना समजली! हे काय कमी झाले का?

मी चारपांच वेळा दिवसातून मीठपाणी घेऊन ध्यानात बसलो व मला पण पूर्ण बरे वाटले; कोणताच त्रास नव्हता. माझी सर्व चक्रे पूर्ण सामान्य होती, हे एक श्री माताजींच्या सहजयोगाचे आश्र्यच नव्हे काय?

श्री माताजींना पुष्टक तांची आपल्याला द्यावयाचे आहे; पण आपण सर्वस्वी कमी पडतो. आपले रोज नियमाने मीठपाणी घेऊन ३-४ वेळा ध्यान होणे कारच जरुरीचे आहे. मगच खरी निर्विचारितेत चैतन्यलहरींची किमया समजेल !

“ बुंडलिनीचा महायोग ”

‘भक्ती’ ही संतोष, शांती व श्रद्धा यांच्या आदर्श संगमाशिवाय अशक्य आहे.

आत्मा व भक्ती यांचा संगम नसेल तर भक्ती, भक्ती नसेल

आत्मा व भक्ती ही एकसृष्टेत वाटते त्यात्माच बुंडलिनीचा महायोग म्हणतात.

वडिलांचा मृत्यु समजला

चौदा नोव्हेंबर १९७५ सालची गोष्ट आहे. मी संध्याकाळी कें. ई. एम. रुग्णालयात वडिलांना पहाण्यासाठी गेलो. सुरवातीला थोड्या गप्पा झाल्यावर मी त्यांच्यासमोर नेहमीप्रमाणे चैतन्यलहरी देण्यासाठी बसलो. त्यांचे दोन्ही हात हातात पकडले व त्यांना चैतन्यलहरी देऊ लागलो. थोड्या वेळाने वडील अस्थिर झाले व मला म्हणाले “अरे गजानन, आज मला चैतन्य लहरी निराळ्याच जाणवत आहेत.” त्यावर मी त्यांना म्हणालो निराळ्या म्हणजे कशा? ते मला म्हणाले “नेहमी जेव्हा तू माझे हात धरतोस व चैतन्यलहरी देतोस तेव्हा हातातून वर मानेपर्यंत चैतन्यलहरी गेलेल्या मला जाणवतात. पण आज फक्त तळहातावर चैतन्यलहरी जाणवत आहेत. खांद्यापर्यंत सुद्धा जाणीव होत नाही. ‘स्वाधिष्ठान चक्रावर सुद्धा ते अस्थिर झाले. त्यावेळी मी त्यांचे हात सोडले. त्यांना जागृती दिली व त्यांची चब्रे तपासली, तेव्हा डाव्या करंगळीचे स्नायू आतून फडफडू लागले. जसा पाण्यातून मासा बाहेर काढावा व तो जसा फडफडतो तसे माझ्या डाव्या करंगळीतील आतील स्नायू फडफडू लागले. दोन्ही हातांच्या सर्व बोटांवर गरम वंपने जाणवू लागली व मला निराळीच जाणीव झाली. त्यावेळी मी निर्विचारितेत गेलो व मला आतून जाणीव झाली की आज काही खरे नाही. बहुतेक मृत्युची वेळ जवळ आली असावी. त्याशिवाय हृदयाची अशी फडफड होणार नाही.

नंतर मी घरी आलो. संध्याकाळचे ७ वाजले होते मी थोडा अस्थिर झालो. काम करावे ते सुचेना. ही गोष्ट घरच्या मंडळींना काशी सांगणार? मग मी विचार केला की, त्यांना सांगावे की, आज दादांची प्रकृती काही ठीक नाही. तरी आज कें. ई. एम. रुग्णालयात झोपायला जाणे जरूरीचे आहे. आम्ही रुग्णालयात केव्हाही जाता येईल असे पास ओळखीने मिळविले होते त्यामुळे विशेष प्रश्न नव्हता. नंतर मी आमच्या नातेवाईकांना फोन करून रात्री बोलावून घेतले व आम्ही रात्री ११ वाजता. कें. ई. एम. रुग्णालयात गेलो. त्या दिवशी कार्तिकी एकादशी होती.

वडील ज्या वॉर्डात होते त्याच्याबाहेर गॅलरीत आम्ही सतरंज्या टाकल्या व बसलो. झोप कसली येते! नंतर एकेक नातेवाईक त्यांच्याकडे जाऊन बसत असे.

रात्रीचे ३।। वाजले. वडील विचारू लागले तुम्ही सर्व येथे आलात पण गजानन कोठे आहे! त्याला बोलवा; तो का येत नाही?

नंतर मी त्यांच्यासमोर गेलो. मला सर्व चित्र समजत होते. इतरांना मी

याविषयी काहीच बोललो नव्हतो. आम्ही पहाटे ५ वाजेपर्यंत घरगुती गप्पा मारल्या त्यांना डुलकी येऊ लागला। तेव्हा मी म्हणालो, आता झोपा आम्ही बाहेर आहोत. सात वाजेपर्यंत आम्ही बसलो होतो. नंतर आम्ही घरी यावयाचे ठरविले. कॉटपर्यंत जाऊन पाहिले तर त्यांना झोप लागली होती.

आम्ही घरी आलो व ताबडतोब दोन बहिणी तिकडे रुग्णालयात गेल्या. बारा-एकच्या सुमारास माझी पत्नी व दुसरी बहीण रुग्णालयातच होत्या.

दुपारी अडीच वाजता त्यांना शांतपणे मृत्यु आला व ही बातमी आम्हाला तीन साडेतीन वाजता कळली. अशा रीतीने सहजयोगातील निर्विचारिता आपल्यात असेल तर अनेक गोष्टी चित्र व कुंडलिनी आपल्याला चैतन्यलहरींच्या माध्यमातून दाखवून देते.

सात या अंकाचे धार्मिक मूल्य

सहजयोगात सात या अंकाचे महत्व आहे. हे मी अनेक दिवस जाणत होतो. पण त्याचा शोध लागत नव्हता. कुंडलिनी मुलाधारचक्रापासून सहस्रारपर्यंत सातचक्रातून मार्गाक्रमन करून जाणे आवश्यक आहे. तेव्हाच आपल्याला परमेश्वरी चैतन्यलहरींचा अनुभव आपल्या हातातील बोटांद्वारे जाणवतो.

चांदण्या रात्री आकाशात दिसणारा सप्तर्षी तारकांचा समुह पूर्वी होऊन गेलेले हे महान तपस्वी ऋषी आहेत असे म्हणतात. उदा. वसिष्ठ, विश्वामित्र, अगस्ती, वाल्मीकी, अत्री, भारद्वाज व जमदग्नी हे ते सात ऋषी होत.

त्याचप्रमाणे नद्यांची सात नावे पुढील श्लोकात पवित्र म्हणून आढळतात.

गंगे च यमुने चैवो गोदावरी, सरस्वती ।

नर्मदे, सिंधु, कावेरी, जलेऽस्मिन् सप्तिधी कुरु ॥

सात पूराण पुरुषांची नावे खालील श्लोकात आढळतात

अश्वत्थामा बळिव्यासो हनुमांश्च बिभिषणः ।

कृपा परशुरामश्च सद्यैं ते चिरसजिविनः ॥

त्याच प्रमाणे संगीताचे सात स्वर : सा, रे, ग, म, प, ध, नी.

इंद्रधनुष्याचे सात रंगः तांबडा, नारिंगी, पिवळा, हिरवा, निळा, पारवा व जांभळा

आठवड्याचे सात वार : रविवार, सोमवार, मंगळवार, बुधवार, गुरुवार, शुक्रवार, शनिवार हृदयालही सात आवरणे आहेत.

साडेतीनचे महत्व: आदिशक्तीची साडेतीन पिठे : कोल्हापुरची श्री अंबाबाई,

तुळजापुरची श्री जगदंबा, भवानी माहुरगडची, श्री विंद्यवासिनी रेणूकामाता ही तीन पिठे व वणीची श्री सप्तश्रुंगी देवी हे अर्धे पिठ होय.

५. अमर्याद चैतन्य लहरी

चैतन्यलहरींचा अंतराळ प्रवास भाग-१

सुमारे १२-१५ वर्षांपूर्वीची गोष्ट आहे. त्यावेळी सहजयोगी फार कमी होते. त्यामुळे आम्हाला श्री माताजींशी मनमोकळेपणाने बोलता येत असे. असाच मी नेहमीप्रमाणे श्री माताजींच्या घरी संध्याकाळी गेलो असता सहजयोगासंबंधी गप्पा झाल्या व नंतर जवळ जवळ रोजच संध्याकाळी जेथे हॉल मिळेल तेथे श्री माताजींचा सहजयोग कार्यक्रम होत असे. त्या दिवशीपण असाच कार्यक्रम माटुंगा येथे होता.

मी आमच्या घरी जाऊन नंतर कार्यक्रमाला जात असे. पण त्या दिवशी श्री माताजींनी फारच आग्रह केला की, फडके, आज तुम्ही आमच्याबरोबर कार्यक्रमाला या. घरी जाऊ नका. आपण सर्वांनी गाडीतून कार्यक्रमाला जाऊ.

मला श्री माताजींचा शब्द मोडवेना म्हणून मी त्या दिवशी थांबलो व आम्ही श्री माताजींच्या गाडीतून कार्यक्रमाला जाण्यासाठी निघालो. गाडी प्रभादेवीच्या नाक्यावर आली व श्री माताजींनी गाडी थांबविण्यास सांगितले. गाडी थांबली, आम्हाला काही समजेना; इतक्यात श्री माताजी म्हणाल्या “आता आपण गाडी येथे का थांबविली माहित आहे का ?” आम्ही म्हणालो नाही, मग श्री माताजी म्हणाल्या “आज मी तुमची परीक्षा घेणार आहे.” आम्ही तर भांबावून गेलो!

आपले सहजयोगाच्या जामिनीबद्दलचे काम एका वरिष्ठ सरकारी अधिकाऱ्याकडे होते. श्री माताजी म्हणाल्या तुम्ही तुमचे हात गाडीच्या बाहेर काढा व त्या सरकारी अधिकाऱ्याची चक्रे पहा कोठे पकड आहे ? आम्हाला काहीच समजेना.

आम्ही श्री माताजींना विचारले “श्री माताजी गाडीतून चक्र कशी पहाणार ? आम्ही तर इतके दिवस समोरासमोर चक्रीय पकड पहात होतो” श्री माताजी म्हणाल्या” हीच तर गंमत आहे. तुमचे विशुद्धी चक्र जेव्हा स्वच्छ असते व ते सहस्रातून काम करते तेव्हा तुमच्या चैतन्यलहरी विशाल व अमर्याद होतात. येथे श्रीकृष्णाचे विराट तत्व कार्यान्वित होते.”

मग हे कसे करावयाचे हे श्री माताजींनी आम्हाला शिकविले. श्री माताजी म्हणाल्या “हां ! आता गाडीच्या बाहेर तुमचे हात करा. पण त्या अगोदर माझ्यासमोर हात करून शुद्ध आहेत का ते पहा” तसे आम्ही वेळेवर चक्रे स्वच्छ असल्याचे आम्हाला समजले. नंतर अंतराळात हात

करून तीनवेळा त्या अधिकाऱ्याचे नाव व त्या ठिकाणाचे नाव घेतले. उदा. क्ष माणूस मुंबई, क्ष माणूस मुंबई, क्ष माणूस मुंबई असे केल्यावर आमच्या मूळ चैतन्यलहरी बदलत व त्या माणसाची चक्रे चैतन्य स्वरूपात दोन्ही हातांवर आम्हाला समजली व श्री माताजींना त्याप्रमाणे आम्ही प्रत्येकाने सांगितली. श्री माताजी म्हणल्या “बरोबर, त्या माणसाची आज्ञा व मणिपूर ही चक्रे पकडलेली आहेत” हे समजल्यावर आम्हाला नवीनच शोध लागल्याचे समाधान मिळाले व आश्चर्य वाटले.

नंतर सुमारे अर्ध्या तासाने आम्ही माटुंगा येथे श्री माताजींचे भाषण व ध्यानाचा कार्यक्रम होता, तेथे आम्ही गेलो.

त्यानंतर माझ्या मनात एक प्रकारचे कुटूहल निर्माण झाले. अंतराळातून चैतन्यलहरी प्रवास कशा करतात ? त्या ठराविक माणसापर्यंत ह्या चैतन्यलहरी पोचून त्या परीवर्तीत होऊन आपल्याला उत्तर कशा देतात ? ह्या प्रश्नावर मी विचार करू लागलो.

त्यानंतर मी पुण्याला मे महिन्याच्या सुटीत कर्वे महिलाश्रममध्ये गेलो असता पुणे व मुंबई येथील ज्या माणसांची समक्ष चक्रे माहित होती ती एका कागदावर लिहून ठेवली. पुण्याला गेल्यावर मुंबईच्या लोकांची चक्रे पाहिली व एका कागदावर लिहिली. समक्ष चक्रे पाहिलेला कागद व अंतराळातून पुण्याहून पाहिलेली चक्रे यांचा ताळमेळ पाहिला. तेव्हा एक-दोन बाबतीत निर्णय चूक ठरला.

नंतर मुंबईला आल्यावर ज्या माणसांच्या बाबतीत निर्णय चूक ठरला त्या माणसांची भेट घेऊन अमूक वेळी अमूक दिवशी आपण कोठे होतात ? असे त्यांना विचारले तेव्हां असे समजले की ती दोन्ही माणसे बाहेरगावी गेली होती. त्यामुळे त्यांच्या चैतन्यलहरी जाणवल्या नाहीत. असेच मुंबईहून पुण्याच्या २५-३० लोकांचे पण पाहिले व ते बरोबर ठरले. तेव्हा या अमर्याद चैतन्यलहरींची किमया लक्षात आली व सहजयोगाविषयी धन्यता वाटली. श्री माताजी वेळोवेळी भाषणात सांगतात ते बरोबरच असते. आपण मात्र ध्यान करून पूर्णपणे निर्विचार अवस्थेत गेलो की, आपल्याला हे पडताळून पाहता येते व श्री माताजींचे म्हणणे अनुभवाने खरे ठरते.

□ □ □

आपण भूमिपूजा करतो त्याचाही उद्देश भूमीबद्दल आदर प्रकट करणे हा आहे. वास्तवांधणी सुरुवात करण्यापूर्वी आपण आधी भूमी-पूजन करतो; कारण भूमी सर्व काही जाणते, समजते व भूकंपासारख्या संकटातून वास्तूचे संरक्षण करते ही भावना त्यामधे असते. पण हे कार्य ती अशा तळ्हने करते की मनुष्यप्राण्यांना त्याची कारणे समजत नाही.

सूक्ष्मदेहाचा शोध भाग - २

एकोणिसशे पंच्याहत्तर सालातली गोष्ट. श्री माताजींनी आम्हाला अंतराळातून चैतन्यलहरी कसा प्रवास करतात ते प्रभादेवी येथे शिकविले.

त्यापूर्वी आम्ही एकमेकांच्या चैतन्यलहरी, नाड्यांवरील बाधा, चक्रांवरील बाधा समोरासमोर हात करून पाहत असू.

परंतु आपले विशुद्धी चक्र त्रिगुणात्मक शुद्ध असते त्यावेळी श्रीकृष्णाच्या विराट तत्वातून त्या चैतन्यलहरी प्रवास करतात. हे करताना पूर्ण निर्विचारिता असणे अत्यंत जरुरीचे असते.

आपला सहजयोग हा सूक्ष्मदेहाशी निगडीत आहे. सूक्ष्मदेह, सातचक्रे, तीननाड्या, भवसागर, वुँडलिनी यांच्या सहाय्याने बनवलेला आहे. सूक्ष्मदेह मानवाच्या स्थूल शरीरात कार्यान्वित असतो, त्यावेळी चैतन्यलहरींच्या माध्यमाद्वारे हाताच्या बोटांवर व तळहातावर चैतन्यलहरी कशा आहेत? गरम किंवा थंड हे आपण पाहतो व ठरवितो की, समोरचा माणूस कसा आहे. मानसिक, वैचारिक, बौद्धिक की इतर बाधात्मक कसा आहे हे ठरविता येते.

मग माणसाचा मृत्यू झाल्यावर हा सूक्ष्म देह कोठे जातो? जर मानवाच्या शरीरात सूक्ष्म देह असताना सर्व पाहता येते तर मग मृत्यूनंतर याचा ठावठिकाणा आपल्याला पहाता येईल का? असे विचार माझ्या मनात घोळू लागले.

त्याच सुमारास नोव्हेंबर १९७५ साली माझे वडील वारले, ते सुद्धा सहजयोग करत होते. श्रीमाताजींची व वडिलांची भेट झाली होती. त्यांचे नियमाने ध्यान करणे वगैरे चालू होते. मृत्युसमयी त्यांचे वय ८७ वर्षे होते.

त्यांचे निधन झाल्यावर आमच्या घरासमोर त्यांचे प्रेत आणले. मी मात्र स्थितप्रज्ञाप्रमाणे त्या प्रेतापुढे पाहू लागलो व विचार करू लागलो की, हा स्थूल देह काही तासात अग्नीच्या भक्षस्थानी जाणार व नाहीसा होणार मग वडिलांचा सूक्ष्मदेह कोठे गेला असेल? त्याचा आपल्याला शोध घेता येईल कां? कारण सात चक्रे, तीन नाड्या, भवसागर, वुँडलिनी यांच्या चैतन्यलहरींचे काही ठराविक स्थितीत गरम व थंड चैतन्यलहरींची टक्केवारी पाहता येते. तर सूक्ष्म देहाचा शोध कसा घ्यायचा? हा विचार माझ्या मनात घोळत असतानाच मी श्री माताजींच्या घरी जात असे, त्यावेळी श्री माताजी बच्याच गोष्टी सांगत असत, त्यातली एक गोष्ट मला आठवली, ती म्हणजे तुम्हाला काही मनात प्रश्न आला तर तुम्ही माझ्या फोटोला तो प्रश्न विचारा, मात्र यावेळी चक्रांची पूर्ण स्वच्छता व पूर्ण निर्विचारिता आवश्यक आहे.

हा विचार मनात येताक्षणीच मी श्री माताजींच्या फोटोसमोर दिवा लावला

व बसलो. श्री माताजींच्या फोटोसमोर हात केले व सर्व चक्रांच्या चैतन्यलहरी सामान्य (नॉर्मल) आहेत का ते पाहिले आणि पूर्ण निर्विचारिता आहे का ते पाहिले. नंतर पांच मिनिटे ध्यानात बसलो.

त्यानंतर श्री माताजींच्या फोटोला प्रश्न विचारला की श्री माताजी, माझ्या वडिलांचे प्रेत बाहेर आहे, त्यांचा स्थूलदेह थोड्याच वेळात अग्नीत नाहीसा होणार आहे आणि आपला सहजयोगाचा अभ्यास सूक्ष्म देहाचा आहे, मग माझ्या वडिलांचा सूक्ष्मदेह मी कसा ओळखणार? हा प्रश्न मी श्री माताजींच्या फोटोला विचारला व मी पूर्ण निर्विचारितेत ध्यानात गेलो. सुमारे दहा मिनिटांनी माझ्या मनात विचार येऊ लागले ते विचार माझ्या प्रश्नांचे उत्तर होते. ते उत्तर असे की, तुम्ही प्रथम तुमच्या वडिलांच्या प्रेताच्या प्रत्येक चक्राच्या चैतन्यलहरी टक्केवारीने पहा. कारण वुँडलिनी स्थूल शरीराच्या बाहेर पडताना प्रत्येक चक्राची चेतना घेऊन बाहेर पडते, त्या त्यावेळी ते ते चक्र बंद पडते व निष्क्रीय बनते. अशा-प्रकारे सातही चक्रे, तीन नाड्या व भवसागर यांचे होते. ही सर्व शक्ती घेऊन वुँडलिनी आणि आत्मा ब्रह्मरंघातून बाहेर पडतो व मानवाला मृत्यू येतो. त्याचे संपूर्ण शरीर निष्क्रीय होते.

आता प्रत्येक चक्र बंद पडते त्यावेळची चैतन्यलहरींची शेवटची स्थिती आपल्याला बोटांवर व तळहातावर पहाता येते. ही जी प्रेताची प्रत्येक चक्राची स्थिती तीच शरीराच्या बाहेर पडतानाची सुरवातीची स्थिती होय. जसे घड्याळ हे बंद पडल्यावर आपण त्याच्या काटचांवरून सांगतो की, अकरा वाजता घड्याळ बंद पडले-त्यावेळी आपण घड्याळाच्या चक्रांची स्थिती पहात नाही. याप्रमाणे प्रेताच्या चक्रांचा मी वेध घेतला व ठरविले की, प्रेताच्या चक्रांची बंद पडल्याची शेवटची स्थिती तीच सूक्ष्म देहाची प्रथम (प्रारंभिक) स्थिती होय. हा सूक्ष्मदेहाचा अभ्यास झाल्यावर मी स्वस्थ बसलो. वडिलांच्या मृत देहाचा अग्नी संस्कार वगैरे झाला. त्या रात्री मला काही झोप लागली नाही, सारखे विचार येत होते की, “आता सूक्ष्म देहाचा शोध कसा घ्यायचा?”

दुसरे दिवशी सकाळी उठलो, अंघोळ वगैरे झाली. प्रेत ज्या जागेवर होते तेथे पेटती पणती (दिवा) ठेवली होतीच. दुपारी आम्ही जेवणाच्या आधी पणतीच्या ठिकाणी केळीच्या पानावर जेवणाचे पदार्थ ठेवले व वडिलांचे नाव घेऊन नैवेद्य दाखविला, आवाहन केले, की “तुम्हाला हा नैवेद्य दाखविला आहे तरी तुमची उपस्थिती असू दे.”

त्यानंतर मी माझ्या चक्रांच्या चैतन्यलहरींचे निरीक्षण केले व श्री माताजींच्या फोटोसमोर माझ्या चक्रांची सामान्य स्थिती आहे का ते पाहिले, निर्विचारितेचेही निरीक्षण केले. त्यानंतर निर्विचारितेच्या स्थितीत पणतीसमोर जेवण ठेवले होते

तेथे हात केले, तर काय आश्चर्य ! माझ्या वडिलांच्या प्रेताची शेवटची चक्रांची स्थिती जी होती, तशीच स्थिती मला त्या ठिकाणी चैतन्यलहरींद्वारे आढळली, व मला समाधान वाटले की, वडिलांचा सूक्ष्म देह येथे आला.

नंतर आम्ही जेवण जेवल्यावर पुन्हा तेथे सूक्ष्म देह आहे का ? त्याचे निरीक्षण केले, तर तेथून तो नाहीसा झालेला आढळाला. आता हा सूक्ष्म देह गेला कोठे ? हा विचार माझ्या मनात घोळू लागला.

मला एक गोष्ट ऐकीव माहिती होती, की जेथे ज्या जागेवर मृत्यु येतो तेथेच तो सूक्ष्म देह दहा दिवस वास्तव्य करून असतो.

माझे वडील के.ई.एम. रुग्णालय, परळ येथे वारले होते त्यामुळे मी लगेच निर्विचारितेचे निरीक्षण करून अंतराळाकडे हात केले. माझ्या वडीलांचे नाव तीन वेळा व के.ई.एम. रुग्णालय, परळ असे तीन वेळा नाव घेतले. असे दोन-तीन वेळा वेळे. नंतर माझ्या हातावर माझ्या स्वतःच्या चैतन्यलहरींची स्थिती नाहीशी होऊन माझ्या वडिलांच्या चैतन्यलहरींचा आलेख माझ्या हातावर आला. यावरून मी ओळखले की माझ्या वडिलांचा सूक्ष्म देह के.ई.एम. रुग्णालय, वार्ड नं...., कॉट नं.... येथेच आहे. ह्याची प्रचीती मला नऊ दिवस आली. वरीलप्रमाणे निरीक्षण मी नऊ दिवस करत होतो.

आता नववा दिवस उजाडला, त्या दिवशी अशमाची पूजा (दगड) स्मशानात भटजींनी केली. हा दगड स्मशानात प्रेत नेतात त्यावेळी आत्मा म्हणून आपण घरी आणतो. ही पूजा करीत असतांना मी पुन्हा त्या ठिकाणी वडिलांचा सूक्ष्म देह आला आहे कां ? याचे निरीक्षण केले. तेव्हा पुन्हा आश्र्य वाटले. कारण त्या ठिकाणी वडिलांच्या सूक्ष्मदेहाच्या चैतन्यलहरी मिळाल्या होत्या, त्याचवेळी के.ई.एम. रुग्णालय वॉर्ड नं..., कॉट नं.. परळ असे नाव घेऊन अंतराळाकडे हात करून चैतन्यलहरी मिळाल्या नाहीत. यावरून माझ्या वडिलांचा सूक्ष्मदेह मी पूजा करीत होतो त्या ठिकाणी स्मशानात आला होता.

नंतर दहावा दिवस उजाडला. या दिवशी समुद्रावर किंवा धार्मिक ठिकाणी भटजी अशमाची पूजा व पांच पिंड (भाताच्या मुदी) याची पूजा करतात. सर्व नातोवाईक या दिवशी त्या ठिकाणी जमतात व पूजा झाल्यावर आपापल्या परीने प्रत्येकजण मृत व्यक्तिच्या ईच्छा बोलून दाखवितात व पिंडाला नमस्कार करतात. या दिवशी कावळ्याचे महत्व आहे. जर कावळ्याने सूक्ष्म देहाच्या पिंडाला चोच मारली व पिंड खाल्ला तर त्या सूक्ष्म देहाच्या मनात मरतेवेळी कोणतीही ईच्छा नव्हती विंवा तेथे जमलेल्या मंडळींनी ईच्छा बोलून दाखविली तर कावळा पिंडाला चोच मारतो व तो सूक्ष्मदेह या योनीतून मूक्त झाला असे म्हणतात. त्या दिवशी आम्ही सर्वांनी त्या पिंडाला (म्हणजे सूक्ष्म देहाला) नमस्कार केला.

ताबडतोब कावळ्याने पिंडाला चोच मारली व तो पिंड (भात) खाल्ला व आम्ही सर्व समाधानाने घरी आलो.

घरी आल्यावर मी पुन्हा के.ई.एम. रुग्णालय परळ वॉर्ड क्रं... कॉट नं.. असे नाव घेऊन निर्विचारितेत माझ्या वडिलांच्या सूक्ष्म देहाच्या चैतन्यलहरी मिळाल्या नाहीत. सूक्ष्म देहाला या योनीतून खरोखरच मुक्ती मिळाली हे मला समजले. मात्र माझ्या मनात एक विचार सारखा घोळत होता की, या ठिकाणी कावळ्यालाच महत्व का, इतर पक्ष्यांना का नाही ? याचे उत्तर मला मिळाल्या थोडा वेळ लागला.

सहजासहजी माझ्या हातात एक ग्रंथ मिळाला तो मी सहज वाचला त्यात एक गोष्ट मला मिळाली ती खालीलप्रमाणे :

भृशुंडी ऋषी फार फार वर्षापूर्वी पृथ्वीवर तपश्चर्या करत होते. त्यांना त्रिकाळ ज्ञान, त्रिभुवनाचे ज्ञान हाते. परंतु त्यांना अत्म्याचे ज्ञान नव्हते. त्यामुळे ते थोडे निराश होते. एके दिवशी ते ध्यान करीत असताना त्यांना ध्यानात असे समजले की, शंकर पार्वती स्वर्गात एका झाडाखाली बसून आत्म्यासंबंधी संभाषण व चर्चा करीत आहेत. हे समजल्यावर ते ऋषी ताबडतोब स्वर्गात गेले व त्यांनी कावळ्याचे रूप घेतले व शंकर पार्वती ज्या झाडाखाली बसले होते त्या झाडावर जाऊन बसले आणि त्यांचा संवाद ऐकला.

संवाद पूर्ण झाल्यावर शंकर पार्वती ध्यानरूपी समाधीतून जागे झाले. त्यावेळी शंकरांना पृथ्वीवरून स्वर्गात मानव आल्याचे समजले. ताबडतोब शंकर संतापाने म्हणाले “जो मानव पृथ्वीवरून येथे आला आहे व त्याने चोरून आमचे आत्म्यासंबंधीचे संभाषण ऐकले, तरी त्याने धारण केलेल्या योनीतच त्याने माझ्यापुढे प्रगट व्हावे.”

त्याबरोबर ते ऋषी शंकरापुढे कावळ्याच्या रूपात प्रगट झाले. हे पाहून शंकर त्याला रागाने म्हणाले की, “तू जी योनी धारण करून आमचे संभाषण चोरून ऐकलेस त्याच योनीत तू राहशील.”

त्यावर ते ऋषी गयावया करून शंकरांना म्हणाले, की मी एवढा त्रिकाळ ज्ञानी व त्रिभुवनाचे ज्ञान असलेला ऋषी कावळा होऊनच राहणार का ? त्यावर शंकर म्हणाले एकदा दिलेला शाप परत घेता येत नाही. त्यावर ऋषी म्हणाले, “मग मला काही तरी करून उःशाप द्या”

त्यानंतर शंकरांनी त्याला उःशाप दिला की, तुला मानवाला सूक्ष्म देह दिसेल. दहाव्या दिवशी मृत झालेल्या माणसाचा सूक्ष्मदेह तुला दिसल्यामुळे त्या योनीतून त्या मानवाला मुक्त योनीतून नाही, हे मानवाना समजेल !

त्यामुळे जेव्हा आपण समुद्रावर कावळ्याला काव काव करून बोलावितो,

तेव्हा कावळा त्या ठिकाणी येतो. परंतु जोपर्यंत त्याला भाताच्या पिंडावर सूक्ष्मदेह बसलेला दिसतो, तोपर्यंत कावळा पिंडाला चोच मारत नाही, कारण कावळा सूक्ष्मदेहाला भितो. पण ज्यावेळी आपण पिंडाला सूक्ष्मदेहाच्या मनांतील इच्छा बोलून दाखवितो, त्यावेळी सूक्ष्मदेह तेथून निघून जातो, हे आपल्याला चैतन्य लहरींद्वारे समजते व कावळा त्या पिंडाला निर्भय होऊनच चोच मारतो (शिवतो) तेव्हा आपण त्या देहाला या योनीतून मुक्ती मिळाली असे समजतो.

वरील गोष्टीचा श्री माताजींकडून पडताळा करून घेतला व हे सर्व खरे आहे असे श्री माताजींनी सांगितले. सहजयोगात आपणास हे चैतन्यलहरींद्वारे जाणता येते. “हा तुम्ही शोध लावला हे फारच छान झाले” असे श्री माताजी म्हणाल्या.

माझ्या वडिलांची घटना झाली त्यावेळी श्री माताजी लंडनला होत्या. त्या आल्यानंतर मी श्री माताजींना भेटलो व झालेली हकीकत त्यांना सांगितली. यावरून सहजयोग किती खरा व महत्वाचा आहे व आपल्या रुढी ज्या आहेत त्यात कितपत सत्य आहे, हे आपणास चैतन्यलहरींद्वारे पडताळून पहाता येते. खरोखरच सहजयोग ही श्री माताजींनी मानवाला दिलेली फार मोठी देणगी आहे. त्याचा उपयोग सत्य आणि असत्य काय आहे, याचा शोध आपण चैतन्यलहरींद्वारे निर्विचारितेतून घेतला पाहिजे कारण सध्याचे युग हे विज्ञानाचेयुग आहे व सहजयोग आपण चैतन्यलहरींद्वारे निर्विचारतेतून हे जाणू शकतो. वेगवेगळी मोठी गोष्ट श्री माताजींनी आपल्याला दिली आहे त्याची पूर्ण जाणीव आणि नम्रता श्री माताजींसमोर आपण ठेवली पाहिजे. तेव्हाच श्री माताजींना खरा आनंद होतो याची प्रचीती मी अनेकवेळा श्री माताजींच्या घरी जात असे त्यावेळी घेतली आहे.

मृत्यूनंतर सूक्ष्मदेह स्वर्गात - भाग ३

मागील भागात सूक्ष्म देहाचे निरीक्षण दहादिवसपर्यंत केले, नंतर अकराव्या दिवशी सुतक संपले, पण मनात सारखा विचार येत होता की, आता पुढे काय; हा सूक्ष्म देह कुठे जातो; पूर्वजन्म व पुनर्जन्म आहेत का?

या प्रश्नाबद्दल श्री माताजींशी चर्चा करीत असता, पाप, पुण्य ह्या गोष्टी आहेत. स्वर्ग आहे, स्वर्गातील देवता पण आहेत, हे सर्व खरे आहे. याची शहानिशा झाली होती व तुमच्या पापपुण्याप्रमाणे तुम्हाला पुनर्जन्म प्राप्त होतो. जर पुण्याचा साठा जास्त असेल तर मानवजन्म पुन्हा प्राप्त होतो व अति उच्च वुळात व चांगल्या घराण्यात जन्म मिळतो असे म्हणतात.

तसेच पाप कर्म साठा जास्त असेल तर त्याप्रमाणे मानवी जन्म, हाल

आपेष्टा, कसे तरी जीवन जगणे, अन्न, वस्त्र, निवारा हे सुद्धा धड मिळत नाही. माणूस जास्तच पापी असेल तर नरकगतीला पण जातो, असा श्री माताजींनी अनेकवेळा उल्लेख केला आहे.

अकरा, बारा आणि तेरा ह्या दिवसात सूक्ष्म देह स्वर्गात जाऊन त्याचा निवाडा होतो आणि त्याच्या कर्मप्रमाणे त्याला देह प्राप्त होतो व पृथ्वीवर पुन्हा जन्म मिळतो. यालाच पुनर्जन्म असे म्हणतात.

दहा दिवसानंतर सूक्ष्म देहाच्या चैतन्यलहरी के. ई. एम. हॉस्पिटल कॉट नं... वार्ड नं..... येथे मिळेनात. मग ह्या सूक्ष्म देहाच्या चैतन्यलहरी गेल्या घुर्ठे, म्हणून माझ्यापुढे प्रश्नचिन्ह उभे राहिले. असेच थोडे दिवस गेले. श्री माताजी लंडन येथे होत्या. तेथून त्या मुंबईत प्रभादेवीला आल्यानंतर मी श्री माताजींना भेटलो. माझ्या वडिलांचे निधन झाल्याचे मी श्री माताजींना सांगितले व ते सांगत असताना मला फार वाईट वाटले ते पाहून श्री माताजी मला म्हणाल्या “अहो फडके तुम्ही रडता काय?” तुम्ही तर हसायला पाहिजे, असे श्री माताजी म्हणाल्यावर मला त्याचा अर्थ काहीच समजला नाही, मला थोडा श्री माताजींचा राग पण आला, की श्री माताजी असे काय म्हणतात !

लगेच मी श्री माताजींना विचारले, की श्री माताजी मला क्षमा करा, मला आपल्या बोलण्याचा काहीच उलगडा झाला नाही. आपल्याकडे एखादा नातेवाईक वारला तर आपण आनंद मानायचा का? आपण असे कसे म्हणता?

त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या “मी काय म्हणते ते तुम्हाला समजले का?” अहो! तुमचे वडील स्वर्गात आनंद उपभोगत आहेत; ते आनंदात आहेत आणि तुम्ही असे इथे रडत काय बसले आहात! श्री माताजींच्या म्हणण्याचा अर्थ मला काहीच समजेना.

त्यानंतर श्री माताजीना मी विचारले “श्री माताजी हे असे कसे काय!” त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या “तुम्ही तुमच्या वडिलांना ज्या चैतन्यलहरी दिल्या त्यामुळे ते रुग्णालयात सुरक्षित राहिले”.

मी वडिलांना के. ई. एम. रुग्णालयात त्यांचे दोन्ही हात पकडून त्यांना चैतन्यलहरी देत असे व त्यांच्याशी गप्पा पण मारीत असे. अशा चैतन्यलहरी त्यांना दीड-दोन महिने देत असे. त्यांची शारीरीक सेवा माझ्या बहिणी व माझी पत्नी करीत असे, उदा. त्यांना पॉट देणे, त्यांचे अंथरूण नीट करणे, वगैरे.

त्यांची श्री माताजींवर फारच शळा होती. श्री माताजींचे लहान फोटो ते नेहमी आपल्या खिशात ठेवीत असत व काहीही अडचण आली तर ते श्री माताजींना शरण जात व म्हणत श्री माताजी आपण माझ्या रक्षणकर्त्या आहात.

कोण भेटणार, हॉस्पिटलमध्ये वुठल्या जायचं, वगैरे विचारांचे मनात वाढळ निर्माण झाले. मी तिला म्हटले, “आपण टॅक्सी करून घरी जाऊ व पाहू” पण सौ. विजया मला म्हणाली, “आपण हळुहळु चालत जाऊ.” नंतर आम्ही क्षेबसे हळुहळु चालतच घरी आलो. कारण घर ३-४ मिनिटांवरच होते.

घरी आल्यावर पुन्हा सौ. विजयाला झोपायला सांगून मी जवळ बसलो व पुन्हा मूलाधार ते आज्ञाचक्रार्थ्यत बोटांद्वारे उपचारपद्धती वेळी. ह्यावेळी देवतांची नावे २१-२१ वेळा घेतली. मी ध्यानात गेलो. नंतर दोघांना मी ३-३ बंधने घातली व आम्ही जेवलो.

जेवल्यावर पुन्हा मिठाच्या कोमट पाण्यात पाय ठेऊन मातार्जींच्या फोटोसमोर दिवा व उदबत्ती लावून सौ. विजया बसली. नंतर मी मागील बाजूने दोन्ही हातांनी जागृती दिली व तिच्या मागे ध्यानात बसलो. १०-१५ मिनिटांनी आम्ही उभयता उठलो. पुन्हा रात्री झोपण्यापूर्वी उपडे झोपण्यास सांगून पाठीच्या मणक्यांवर पाय ठेवून मी कॉटवर बसून ध्यानांत गेलो. १५-२० मिनिटे ध्यानातच होतो. नंतर मात्र मला थोडी बेचैनी आली. बाधेचा त्रास मला जाणवू लागला. थोडावेळ मी पण कोमट पाण्यांत पाय ठेवून बसलो व सुमारे १२-१ वाजता आम्ही झोपलो. मातार्जींवर पूर्ण विश्वास व शळ्हा होती.

सकाळी उठल्यावर सौ. विजयाला विचारले. “आता तब्येत कशी आहे, अजून दुखत वगैरे आहे का ?” त्यावर ती म्हणाली “मला आता पूर्ण बरे वाटले आहे.” हे बोलणे ऐकून मला समाधान वाटले. मला तर वाटले होते की, हॉस्पिटलमध्येच जावे लागेल! मुका मार फार बसला असेल तर त्याची जाणीव दुसरे दिवशी फार जाणवेल. सहजयोगातील चैतन्यलहरींचा प्रभाव पाहून आम्हा सर्वांना आश्चर्यच वाटले. खरोखरच हा चमत्कारच म्हणावा लागेल!

७) एक अनुभव

माझी बहीण बडोद्याला काविळीने आजारी होती. तिला अशव्तापणा फार आला होता. ही माहिती मला इतर बहिणींकडे आलेल्या पत्रांवरुन समजली. इतर बहिणींनी बडोद्याला जायचे ठरविले व त्याप्रमाणे त्या तिघीजणी बडोद्याला गेल्या, त्यावेळी मी पण विचार करू लागलो की आपणास पण जावयास हवे होते.

नंतर थोडा विचार करून मी बडोदा ह्या ठिकाणाचे नाव व माझ्या बहिणीचे नाव मनात तीनवेळा घेऊन अंतराळात हात करून ध्यानांत गेल्यावर तिची आजारपणाची स्थिती काय आहे? हे चक्रांच्या गरम चैतन्यलहरींच्या सहाय्याने

दुसरे दिवशी श्री मातार्जींनी मला बोलविले. मी सकाळी १० वाजता श्री मातार्जींकडे गेलो. श्री मातार्जी मला म्हणाल्या “हां, माझ्यासमोर पाठ करून बसा”. नंतर श्री मातार्जींनी माझ्या पाठीच्या कण्याला आपला पाय लावला. मग काय विचारता, सर्व अंगभर थंडगार चैतन्य लहरी सुरु झाल्या. मग श्री मातार्जी म्हणाल्या “तुमच्या वडिलांच्या प्रेताच्या चक्रांच्या चैतन्यलहरी माहित आहेत ना ! त्याप्रमाणे आता पहायचे. ह्या चैतन्यलहरी स्वर्ग, पाताळ, अंतराळ, नरक अशा कोरेही जाऊ शकतात”.

मी तुम्हाला तुमचे वडील स्वर्गात आहेत हे सांगितले, त्यामुळे तुम्ही तेच धरून राहाल. म्हणून प्रथम पाताळात पाहू या. त्यानंतर श्री मातार्जींनी सांगितले की, प्रथम माझ्याकडे हात करा व सर्व चक्रे सामान्य आहेत याची खात्री करा; नंतर तेच हात आकाशाकडे करा व तुम्ही ज्या नावाने वडिलांना संबोधत होतात ते नाव घ्या व पाताळ असे म्हणा. त्याप्रमाणे मी केले, उदा. अंतराळाकडे हात करून दादा पाताळ, दादा पाताळ, दादा पाताळ असे तीन वेळा म्हटले त्यानंतर माझ्या चैतन्यलहरी पाताळात जाऊन माझ्याकडे परत परावर्तित झाल्या. परंतु माझ्या चैतन्यलहरी जशा होत्या तशाच जाणवल्या; कोणताही फरक जाणवला नाही.

वरील गोष्ट श्री मातार्जींना सांगितली; त्यावर श्री मातार्जी म्हणाल्या बरोबर आहे. कारण त्या ठिकाणी सूक्ष्म देहात्मक तुमचे वडील नाहीत, म्हणून तुम्हाला चैतन्यलहरी मिळाल्या नाहीत.

त्यानंतर श्री मातार्जींकडे हात करून माझ्या चक्रांच्या चैतन्यलहरी सामान्य आहेत हे पाहिले व हात अंतराळाकडे, आकाशाकडे करून दादा, नरक असे तीन वेळा म्हटले आणि तीन वेळा असे केले. तरी माझ्याच चैतन्यलहरी मला जाणवल्या. कोणताही फरक जाणवला नाही हे मी श्री मातार्जींना सांगितले. श्री मातार्जी बरं म्हणाल्या. मग श्री मातार्जी म्हणाल्या आता अंतराळात पहा. कारण तुमचे वडील रुग्णालयात वारले आहेत. त्यामुळे कोणती तरी ईच्छा मरणाच्या वेळी झाली असेल व ते अंतराळात पिशाच्य होऊन बसले असतील तर ते पहा.

त्यानंतर मी वरीलप्रमाणेच माझ्या चैतन्यलहरी सामान्य आहेत, याची खात्री वेळी. अंतराळाकडे हात करून दादा, अंतराळ, दादा अंतराळ, दादा अंतराळ, असे तीन वेळा म्हटले, परंतु चैतन्यलहरीत यावेळीही काहीच फरक जाणवला नाही. माझ्या हातावर जशा चैतन्यलहरी सुरवातीला जाणवल्या तशाच जाणवल्या, हे श्री मातार्जींना मी सांगितले; त्यावर श्री मातार्जी म्हणाल्या “नीट खात्री करा” मी म्हणालो, “श्री मातार्जी नववती खात्री पटली” श्री मातार्जी बर म्हणाल्या. आता चौथी वेळ होती. स्वर्गात चैतन्यलहरी पहावयाच्या

होत्या. माझा उत्साह वाढला होता. श्री माताजी प्रसन्न चित्ताने म्हणाल्या “हं, आता पहा बर !”

नंतर मी पुन्हा माझ्या चैतन्यलहरी सामान्य असल्याची खात्री केली व दादा स्वर्ग, दादा स्वर्ग, दादा स्वर्ग, असे तीन वेळा म्हणालो. पहिल्या खेपेला म्हटल्याबरोबर माझ्या चैतन्यलहरीत फरक झाला व माझ्या वडिलांच्या प्रेताच्या सर्व चक्रांच्या ज्या चैतन्यलहरीची जाणीव मला झाली होती, तशीच जाणीव मला स्वर्गाकडे हात केल्यावर झाली.

मला फारच आनंद झाला. मी श्री माताजींना म्हणालो, श्री माताजी एवढा सहजयोग गहन आहे ? त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या, “अहो फडके हे ज्ञान परमेश्वरी ज्ञान आहे व हे फार प्रचंड आहे.”

श्री माताजी म्हणाल्या “आता रडू नका. वडिलांचे ऋण तुम्ही फेडले आहे. तुमचे वडील काही दिवस स्वर्गात आनंद उपभोगतील, आणि परत पृथ्वीवर सहजयोग्याच्या पोटी जन्म घेऊन आपली पुढील सहजयोगातील उन्नती करून घेतील.

त्यावर मी श्री माताजींना म्हणालो हे पण मला पहाता येईल कां ? त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या हे पण शक्य होईल पण त्यापासून गुंता निर्माण हाईल. तुम्ही त्यांना वडिलांची वागणूक देऊ शकणार नाही व त्यांना पूर्वजन्माची आठवण नसणार. लहान मुलाला तुम्ही वडील म्हणून कसे संबोधणार ? तरी हा विषय येथेच सोऱ्हून देणे बरे. मला श्री माताजींच्या बोलण्याची अनुभवाने प्रचिती मिळाली.

तसेच माझ्या वडिलांचा के. ई. एम. रुग्णालयात मृत्यु झाला, त्यावेळी माझी पत्नी व माझी बहीण दोघी त्यांच्या जवळ बसल्या होत्या. माझे वडील पण उशीला टेकून कांटवर बसले होते. त्या दोघी वडिलांच्या छातीला छिक्स वगैरे लावत होत्या, ते डोळे उघडे ठेऊन आनंदी चेहेच्याने काही तरी पहात होते. थोड्याच वेळात आमच्या फॅमेली डॉक्टरीणबाई सहज त्यांना पहावयास आल्या. माझ्या वडिलांना त्यांनी पाहिले तो काय त्यांचा मृत्यु केळवाच झाला होता. या दोघीना काहीच समजले नाही. डॉक्टरीणबाईनी रुग्णालयातील परिचारिका, वॉर्ड बॉय, डॉक्टर यांना ताबडतोब बोलाविले व पुढील निरवानिरव केली.

माझी पत्नी व बहीण यांना पण नवल वाटले व एकीकडे फार दुःख झाले वरीलप्रमाणे त्याचा पडताळा मिळाला.

वरील गोष्टीवरून सहजयोग हा किती अचूक आहे; श्री माताजी सांगतात त्याचा अनुभव आपण मानव घेऊ शकतो हे सिद्ध होते. त्याकरिता नियमित

प्रकाश नाहीसा झाला. व खोलीत पूर्ववत अंधार झाला. या प्रकाराने माझा राग शांत झाला. मी आपल्याच घरात आहे हे समजले.

आणि नंतर मी बाहेरच्याखोलीत तुम्ही ध्यानाला बसला होतात त्या ठिकाणी येऊन बसले. आपल्या घरात चैतन्यलहरीच्या माध्यमातून श्री माताजींचे वास्तव्य आहे हे मला नवकी समजले. आम्हालापण ही घटना ऐवून आश्र्य वाटले.

मी आईला म्हणालो आता तरी रोज ध्यानाला आमच्या बरोबर बसत चला. त्यामुळे तब्बेत चांगली निरोगी राहील, कोणत्याही प्रकारचा ताणतणाव रहाणार नाही. या प्रकारामुळे माझ्यावर व श्री माताजींवर माझ्या आईचा पूर्ण विश्वास बसला.

यावरुन श्री माताजींनी दाखवून दिले की जेथे सहजयोगी सामुहिकतेत ध्यान करतात तेथे सूक्ष्मरूपात माझे वास्तव्य चैतन्यलहरीच्या स्वरूपात असते.

६) एक अनुभव : बाधा

मी व सौ. विजया आम्ही उभयता शिवाजी पार्क येथे संध्याकाळी माझ्या एका स्नेह्यांकडे गेलो होतो. घरी परतलो तेव्हा सुमारे ९-९।। चा सुमार असेल. आम्ही ८३ नंबरच्या बसमध्ये बसलो. बस प्रभादेवी स्थानकावर उभी राहिली. मी उत्तरलो माझ्यापाठोपाठ सौ. विजया पण उतरु लागली, पण तिचा पाय घसरला व ती जोराने बसच्या पायन्यांवर आपटली, मुका मार असह्य झाला, उठता येईना, कशी बशी बसच्या बाहेर आली. नंतर बस स्थानकावरच आम्ही ५-१० मिनिटे बसून राहिलो. सौ. विजयाला अजिबात उभे राहता येईना. असह्य वेदनांनी ती बेजार झाली होती.

लगेच मी स्वतःला बंधन घातले व माताजी श्री निर्मलादेवींचे स्मरण केले व सौ. विजयाला पण बंधन घातले आणि चैतन्यलहरींद्वारे चक्रांवरील बाधा तपासली. तेव्हा स्वाधिष्ठान, मणिपूर, अनहत, विशुद्धी आणि थोडेसे मूलधार व आज्ञा ह्या चक्रांवर व दोन्ही हातांवर तीव्र बाधा असल्याची जाणीव झाली.

नंतर प्रथम सौ. विजयाचे दोन्ही हात माझ्या हातात धरून प्रत्यक्ष चैतन्यलहरी देण्यास सुरवात केली. ४-५ मिनिटांत तिचा रडका चेहरा सावध झाला, तेव्हा मला जरा बरे वाटले. नंतर त्या त्या चक्रांची क्रमवार बोटे हातात घेऊन त्या त्या चक्रांवरील देवतांची नावे २१ वेळा घेण्यास सुरवात केली. सर्व चक्रांवर उपचार पूर्ण होताच तिला उभे राहता येऊ लागले. मी लगेच तिला बंधन घातले व चक्रांवरील बाधा तपासली, तेव्हा तीव्रता कमी असल्याची मला जाणीव झाली.

मला हायसे वाटले कारण एवढया रात्री (सुमारे १० चा सुमार) डॉक्टर

५) माझ्या आईला श्री माताजींचे दर्शन

मी माझी पत्नी आम्ही सहजयोगात होतो. आमच्या घरी आम्ही आठवड्यातून दोन दिवस जवळपासचे काही सहजयोगी व आम्ही सामुहिक ध्यान मिळावे म्हणून ध्यानाला बसत होतो. परंतु माझी आई काही ध्यानाला येऊन बसत नसे. आम्ही खूप विनवणी केली, परंतु तिचा हट्ट कायमचा होता.

एक दिवस असेच आम्ही बाहेरच्या खोलीत ध्यानाला बसलो असता आईला खूप आग्रह केला, परंतु आई काही ध्यानाला आली नाही. माझ्या मनात त्यावेळी खूप इच्छा होती की, आईने ध्यानाला येऊन बसावे. मी श्री माताजींजवळ फोटो समोर शुद्ध ईच्छेतून प्रार्थना केली की इतर बाहेरचे लोक आमच्याकडून सहजयोगाचा फायदा करून घेतात. पण माझ्या आईला तसाच सहजयोगाचा फायदा मिळावा. अशी मी आपणास शुद्ध ईच्छेतून प्रार्थना करीत आहे. आणि आम्ही जमलेले सर्व सहजयोगी ध्यानाला बसलो. ध्यानाच्या वेळी इतर वीजेचे दिवे बंद केले होते. फक्त एक गोऱ्यातेलाचा दिवा लावलेला होता. आमचे तास दिड तास ध्यान झाल्यावर आम्ही श्री माताजींची सबको दुआ देना ही आरती म्हटली. जमलेल्या सहजयोग्यांना प्रसाद दिला. वीजेचा दिवा लावला व मी पाठी वळून पाहतो तर काय मागच्या बाजूला माझी आई ध्यानाला येऊन बसलेली, मला बरे वाटले व आश्वर्य पण वाटले. हे कसे झाले ?

सर्व सहजयोगी आपआपल्या घरी गेल्यावर आम्ही रात्री मी माझी पत्नी विजया व आई जेवायला बसलो. तेव्हा आई मला म्हणाली अरे गजानन, आज की नाही एक गम्भतच झाली. असे म्हणून झालेली गोष्ट माझ्या आईने खालील प्रमाणे सांगितली.

तुम्ही सर्वजण ध्यानाला बसले असताना मला राग आला होता व मी रागानेच माझ्या कॉटवर बसले होते. मुद्दामच दिवा लावला नाही. थोड्यावेळाने खोलीत अंधार झाला मी अंधारातच बसले होते.

इतक्यात समोरच्या दारात प्रकाश दिसू लागला. तो मी पाहीला मला आश्वर्यच वाटले. मी दिवा लावला नाही मग हा प्रकाश वृत्तून आला ? आणि काही वेळाने प्रकाश नाहीसा होऊन दारातच श्री माताजी प्रगट झाल्या. मी त्यांच्याकडे पाहू लागले मी कोठे आहे ते मला समजेना. तोच श्री माताजी माझ्याकडे स्मितहास्य करून पाहू लागल्या. मला आशिर्वाद दिला. व खूणेने मला बाहेरच्या खोलीत जाण्यास सांगितले. व हाताने खूण करून, मी त्याच खोलीत आहे तरी तुम्ही तिकडे ध्यानाला जाऊन बसा. असे दोन्ही हात ध्यानाचे करून मला खूणेने सांगितले. आणि थोड्याच वेळात श्री माताजी नाहीशा झाल्या. व नंतर पहिल्या सारखा प्रकाश दिसू लागला आणि थोड्याच वेळात

ध्यान, चक्रांची शुद्धता, ध्यानात गहनता व निर्विचारितेची बैठक या बाबींची आवश्यकता आहे.

चैतन्यलंहरींद्वारे बाधा निवारण भाग - ४

माझे एक मित्र सहजयोगी आहेत. ते रोहा येथे रहातात. एक दिवस ते स्वतः माझे मित्र, त्यांची पत्नी व मुलगा आमच्याकडे प्रभादेवी येथे आले. ते घाबरेघुबरे झाले होते. मी त्यांना म्हणालो. काय झाले तुम्हाला ? ते मला म्हणाले, काय सांगू फडके ? “माझी प्रकृती फारच बिघडली आहे; मला शास घेणे अवघड वाटते. माझ्या छातीत दुखते. मी त्यांना म्हणालो “स्वस्थ बसा, शांत व्हा, चहा घ्या, मग आपण पाहू.

नंतर मी त्यांना श्री माताजींच्या फोटोसमोर बसविले व त्यांची चक्रे तपासली. तेव्हा त्यांना अनाहत व विशुद्धी चक्रावर बाधा असल्याचे समजले. मी त्यांना तसे सांगितले; त्यावर ते म्हणाले “फडके साहेब मी तुमच्याकडे रहातो; मला बाधा निवारणासाठी काय ती पद्धती सांगा. थोडे तरी मला बरे वाटू दे, मग मी रोह्याला जाईन. मी म्हणालो बरे.

दुसरे दिवसापासून दर दोन तासांनी श्री माताजींच्या फोटोसमोर दिवा लावून, मीठपाणी घेऊन व दोन हातावर दोन लिंबे घेऊन बसण्यास सांगितले. असे रात्री आठवाजेपर्यंत करायचे. सकाळी ते ७-८ वाजता सुरवात करीत. असे त्यांनी पाच दिवस केले व त्यांना त्याचा चांगला अनुभव आला, त्यांना बरेच बरे वाटू लागले; ते माझ्याकडे पाच दिवस राहिले; मी त्यांची रोज चक्रे तपासत होतो व मला फरक जाणवत होता.

नंतर ते रोह्याला आपल्या घरी गेले. याप्रमाणे तीन महिने बसण्यास मी त्यांना सांगितले व तसे त्यांनी केले व त्यांना बरे वाटले. त्यांना मी रोज ४-५ वेळा तरी ध्यानाला बसावयास सांगितले होते. परंतु नोकरी आणि इतर कारणांमुळे त्यांना रोज नियमाने ध्यान करणे जमले नाही. एखाद दोन वेळा त्यांचे ध्यान होत असे. तसेच त्यांना सामूहिक ध्यान मिळत नसे. त्यामुळे श्री जोश्यांना परत त्रास उद्भवू लागला. आम्ही आजूबाजूला खूप प्रयत्न वेळे की, काही लोक सहजयोगात येतील; त्याप्रमाणे काही लोकांना घरोघरी जाऊन जागृती पण दिली. हेतु हा की ७-८ लोक आठवड्यातून एकदा तरी कोणाच्या तरी घरी ध्यान करतील; पण आमचा प्रयत्न विफल ठरला.

एक दिवस मी शाळेतून घरी आलो तर घरी तार आलेली, त्यांत लिहिले होते “ताबडतोब निघून या” रोगोपचार पद्धतीसाठी व तारेच्या खाली जोशी-रोहा असे लिहिले होते. तरी तार वाचल्यावर माझ्या हे जोशी कोण ? हे प्रथम

लक्षातच येईना. नंतर बराच विचार करून लक्षात आले की, हे जोशी साहेब सहजयोगी आहेत.

नंतर थोडा विचार वेळा की, काय करावे; दुसरे दिवशी माझ्या घरी सहजयोग ध्यानाचा कार्यक्रम होता. दुसऱ्या दिवशी आम्ही संध्याकाळी १०-१५ सहजयोगी ध्यानाला बसलो. ध्यान वगैरे झाल्यावर मी पूर्ण निर्विचारतेतून अंतराळातून श्री. जोशी यांची चक्रे तपासली. उदा. अंतराळाकडे (आकाशाकडे) हात करून श्री शशिकांत जोशी रोहा,” असे तीन वेळा म्हटले, तेव्हा माझी स्वतःची चक्रांची स्थिती बदलून श्री. जोशी यांच्या चक्रांच्या स्थितीचे प्रतिबिंब माझ्या हातावर चैतन्यलहरींच्या द्वारे पडले. असे तीन वेळा केले त्यावेळी त्यांचे मणिपूर, अनाहत-मध्य-डावे व उजवे, आणि आज्ञा चक्र यांवर फारच बाधा असल्याचे समजले. त्यानंतर ज्या बोटांवर गरम जाणीव वाटत होती त्या बोटांवर घडचाळाच्या काटचाप्रमाणे सर्व १०-१५ सहजयोग्यांनी मिळून प्रत्येक चक्रांच्या डाव्या व उजव्या बोटांवर १०८ बंधने घातली. प्रथम मणिपूर चक्र, नंतर अनहत चक्र, डावे व उजवे अशा तीन ठिकाणी १०८ बंधने घातली व शेवटी आज्ञा चक्रावर १०८ बंधने घातली. श्री जोशी याच वेळी रोह्याला दर शुक्रवारी संध्याकाळी ६।। ते ८ या वेळात ध्यानाला बसत असत.

मग आम्ही थोडा वेळ सर्व ध्यानात बसलो; नंतर मी पुन्हा त्यांची चक्रे अंतराळातून (आकाशाकडे हात करून) चैतन्यलहरींच्या माध्यमातून पाहिली. तर त्यांची चक्रे स्वच्छ झाल्याचे समजले. ही घटना नोव्हेंबर महिन्यातली होती. आम्ही डिसेंबरमध्ये गणपतीपुळे येथे कार्यक्रमाला गेलो तेव्हा श्री जोशी व त्यांचे कुटुंब भेटले; तेव्हा त्यांना विचारले, “काय जोशी साहेब ! तुमची प्रकृती कशी आहे” त्यावर ते म्हणाले “बघा, आम्ही सर्व या कार्यक्रमासाठी आलो आहोत.”

त्यांची चक्रे तपासलीअसता सामान्य होती. रोज ते ३-४ वेळा मीठपाणी घेऊन ध्यानाला बसतात. मी त्यांना तार मिळाल्याचे सांगितले परंतु मला रजा नसल्याने मी येऊ शकलो नाही. पण तुम्हाला मी शुक्रवारी तार मिळाली त्याच अठवड्यात ट्रीटमेंट दिली.

ते म्हणाले “तुम्हाला तार वेळी. त्याच आठवड्यात मला बरे वाटले” पहा कसा सहजयोग आहे ते. त्यांचे सर्व कुटुंब सहजयोगात आहे. ध्यान वगैरे नियमित करतात.

वरील गोष्टीवरून श्री माताजींच्या चैतन्यलहरी कशा कार्य करतात हे आपल्या निर्दर्शनास येईल !

□ □ □

असह्य दुखत आहे, मला कसेच चैन पडत नाही. डॉक्टरांना आता कोटून आणणार ? कोणाचे घर जवळ नाही, रात्र आहे. सकाळी उजाडले की पाहू. त्यावर माई म्हणाली ! “अरे मी सकाळपर्यंत जिवंत रहाते की नाही, मी काही आता जगत नाही.” हे बोलणे मला असह्य झाले.

ताबडतोब मी कॉटवर बसलो व माईला समोर बसवून पाठीच्या कण्यावर माझे दोन्ही पाय ठेवले. माई खालीच बसली होती. नंतर मी ध्यानात गेलो व माताजींवर पूर्ण हवाला ठेवून ध्यान लावले.

५-७ मिनिटे झाली असतील नसतील तोच माझ्या पायातून जसे एखाद्या पंपाने खेचावे त्याप्रमाणे गरम वाफारे येऊ लागले. मला असहय (उकाड्याप्रमाणे) वाटू लागले. खोकला येऊ लागला. पुष्टकळ वेळ मी खोकत होतो. १५-२० मिनिटांनी माई माझ्याकडे पाहू लागली मी ध्यानातच होतो. पण खोकल्याने बेजार झालो. माई म्हणाली “अरे तू कोण आहेस ?” माझ्या वेदना बन्या झाल्या. आता कसेही बसता, उरता, हालचाल करता येते. हे ऐकून मी धन्य झालो. माताजी श्री निर्मलादेवींच्या सहजयोगातील चैतन्यलहरींची चांगलीच प्रचीती आली. माताजींना शरण जाऊन मी ध्यानातून उठलो. माईला विचारले “तुम्हाला खरोखरोच बरे वाटते ना” पुन्हा एकदा विचारल्यावर माझा माझ्यावरच विश्वास बसेना. वाटले काय हा चैतन्यलहरींचा चमत्कार ? इतर सिद्धी वगैरेचे चमत्कार यासमोर गौणच मानावे लागतील. कारण ते क्षणिक असतात. हवेतून आंगठी काढणे, पिंजर काढणे, हे काय ईश्वरी चमत्कार आहेत ? अशा प्रकारे अनेक विचारांच्या वादळाने मनांत थैमान घातले होते.

नंतर माईला चैतन्यलहरीयुक्त कोकमाचे पाणी पिण्यास दिले, त्यावर माई म्हणाली, “अरे मला कफ आहे तरी हे पाणी कसे चालेल ?” तेव्हा मी म्हणालो, “मी सांगतो तर घ्या” त्यानंतर सौ. विजयाने व पुष्टाने पाणी घेण्याबद्दल आग्रह केला व एकदाचे पाणी घेतले. नंतर माईला झोपण्यास सांगून मी मोरीतच मिठाच्या पाण्यांत सुमारे अर्धातास उभा होतो. कारण माझ्या अंगाची आग होत होती. नंतर मला थोडे बरे वाटू लागले.

थोड्या वेळाने आम्ही सर्व झोपलो. सुमारे ४-५ चा सुमार होता. माईला शांत झोप लागली होती. यानंतर २-३ दिवस माईला प्रत्यक्ष उपचारपद्धती केली व माई पूर्ण बरी झाली. माझा चेहेरा २-३ दिवस उत्तरलेला दिसत होता. आजारी माणसासारखी माझी स्थिती झाली होती, पण मी त्याची विशेष पर्वा केली नाही. फक्त आज्ञा, विशुद्धी, मणिपूर व अनहत या चक्रांवर थोडे अस्वस्थ वाटत असे. पुढे ३-४ दिवस ध्यान केल्यावर मी पूर्ववत बरा झालो. असो

“जय श्री माताजी”

४) माई चक्र पकडीने बैचेन

(माझ्या आईला आम्ही सर्व ‘माई’ म्हणतो. आई ऐवजी माई असा उल्लेख येईल.)

माई दमा कफ वगैरेने आजारी होती. ७-८ दिवस डॉक्टरांचे औषध वगैरे चालू होते, पण तसा म्हणण्यासारखा गुण नव्हता.

एके दिवशी रात्री सुमारे २-२।। च्या सुमारास माईच्या सर्वांगातून वेदना होऊ लागल्या, छातीत दुःखू लागले. उठता, बसता, झोपता किंवा कोणत्याच प्रकारची हालचाल करता येईना. असह्य वेदनांनी बेजार वेळे. माझी बहीण पुष्पा व सौ. विजया ह्या दोघी उठल्या, त्यांनी जायफळ वगैरे उगाळून लावले. गरम पाण्याने शेकण्याचा प्रयत्न केला पण व्यर्थ, मी पण बैचैन झालो. मला काय करावे, काही सुचेना! माई मला म्हणाली “गजानन डॉक्टरांना बोलाव !” पण मी विचार केला एवढ्या रात्री डॉक्टर कोण येणार! घर कोणाचे जवळ आहे ? काहीच सुचेना तेव्हा मी माझीला म्हणालो “सकाळपर्यंत कसे तरी सहन कर.” पण माईला असह्य वेदना थारा देईनात. मग मला विचार सुचला की, आपण ध्यानांत जावे. चक्रांची, बाधेची, स्थिती पहावी. लगेच मी ध्यानात गेलो. माताजी श्री निर्मलादेवींवर पूर्ण विश्वास ठेवला व त्याच काय तो मार्ग सुचवतील असा मनात विचार करून काम करावे असा प्रश्न सारखा घोळत होता. थोडा वेळ ध्यानात गेल्यावर माईची चक्रे तपासली तर हातावरील सर्व चक्रांच्या स्थानांवर बाधा असल्याची जाणीव झाली.

नंतर पुन्हा ध्यानांत गेलो. संपूर्ण निर्विचारता आली. नंतर ५-१० मिनिटांनी मनात विचार येऊ लागले, की चैतन्यलहरींद्वारे उपचार करावे. पण आता सर्वच चक्रांवर बाधा असल्याने काय करावे हे समजेना! चक्रांवरील बाधा कशी काढावी, ह्या विचाराने माझ्या मनात काहूर केला, तोच माताजींचे भाषण आठवले की, आपल्या पायात चैतन्यलहरी प्रभावी असतात. तेव्हा लगेच मनांत विचार आला की, माईला पाय लावून उपचारपद्धती करावी. पण लगेच आई आहे तेव्हा आईला पाय कसा लावणार हा विचार मनात डोकावला. मग मी पुन्हा ध्यानांत गेलो. संपूर्ण निर्विचारता आली. ५-७ मिनिटे मी ध्यानातच होतो. माताजींवर पूर्ण विश्वास व भार टाकला. निर्विचारतेनंतर हळु हळु एकेक विचार येऊ लागला की, आता माई वगैरे काही पहायचे नाही. आपल्यासमोर एक रोगी आहे व त्याला बरे करावयाचे आहे. एवढाच विचार करायचा, हा विचार आल्यावर पुन्हा मी विचार करू लागलो की, खरेच श्री माताजी निर्मला देवी एकदा भाषणात म्हणाल्या होत्या की, ‘‘निर्विचारतेनंतर येणारे विचार हे ईश्वरी विचार असतात.’’ हे विचार आल्यावर मी तसेच करावयाचा ठाम निश्चय केला. लगेच मी माईजवळ गेलो व विचारले “काय होते ?” अरे ! माझे सर्व अंग ठणकते आहे. छातीत

चैतन्यलहरींद्वारे बिनतारी संदेश भाग - ५

आपल्या शरीरातील सप्तचक्रांपैकी कोठेही बाधेचा त्रास नसेल व सर्व चक्रे सामान्य स्थितीत असतील, तर खालील गोष्टी सहजयोगाद्वारे सांगता येतात, हा माझा स्वतःचा विशेष अनुभव आहे :

माझे मित्र श्री. हे एक दिवस मजकडे आले व त्यांच्या एका मित्रा-बद्दल विचारू लागले की हा माणूस कसा असेल, त्याच्या चक्रांची स्थिती काय आहे ? हा मित्र कांडला येथे रहातो.

मी ताबडतोब त्याचे नांव विचारून आकाशाच्या दिशेने हात धरले, मात्र त्यापूर्वी माझी चक्रांची स्थिती बाधा नसलेली आहे का नाही हे पाहिले. मला तीन बंधने घातली, नंतर त्या माणसाचे व तो रहात असलेल्या ठिकाणाचे नाव मनांत तीनवेळा घेतले व मी ध्यानांत गेलो. पण काहीच फरक आढळेना. माझी चक्रांची स्थिती जी होती तीच मला जाणवू लागली. तेव्हा मी श्री. यांना त्यांचा मित्र ह्यावेळी तरी कांडला येथे नाही असे स्पष्ट सांगितले.

नंतर थोड्या विचारांती कदाचित तो आता ह्यावेळी विमानात असेल, कारण आज शनिवार आहे, दर शनिवारी तो मुंबईला येतो. हे त्यांचे बोलणे ऐकल्यावर मी विचार करू लागलो की विमानातील माणसांची चक्रे कशी पहावयाची ? थोडा वेळ ध्यानांत गेलो नंतर सहस्रारातून विचार येऊ लागले की, विमान हे अंतराळांत आहे. तेव्हा अंतराळ हे नांव घेऊन नंतर विमान हे नाव मनात ध्यावे व नंतर त्या माणसाचे नांव ध्यावे. त्याप्रमाणे मी ताबडतोब केले. तेव्हा त्या माणसाच्या चक्रांची स्थिती काय आहे ती समजली. त्यावरुन मी त्या माणसाचा स्वभाव त्याची स्थिती वगैरेचे वर्णन केले व ते तंतोतंत खरे ठरले.

□ □ □

जे अर्धेकच्चे लोक आहेत त्यांना आपल्याला काढून टाकावे लागेल. त्यांना ठेवता येणार नाही. त्यांच्या बद्दल सहानभूती ठेऊ नका. ते बरोबर नाही. ते सुधारले तर त्यांना आपण घेऊ. पण ते तुम्ही माझ्यावर सोडा. तुमचे चित्त व प्रयत्न त्यांच्यावर घालवू नका. तुम्हाला सुधारायला पाहिजे. एकेकाळी तुम्ही शोधत होता तुम्हाला हवे होते ते मिळाले आहे. त्याच्यावर तुम्ही मोठे झाला आहात. पण ते कशा करता तर उभे राहाण्यासाठी. जसे आज मी तुमच्या समोर उभी आहे तसे तुम्ही दुसऱ्यांसमोर उभे राहाण्याला हवे. तुम्हाला लोकांच्यासमोर उभे राहायला हवे.

-कोली मनोर सेमिनार - ३१-७-१९८२

६. ॐकार कसा तयार झाला

ॐकार श्री गणेश

आम्ही श्री माताजींच्या घरी जात असताना श्री माताजी अनेक प्रकारच्या गोष्टी सांगत. असेच एकदा श्री माताजींच्या घरी गप्पा गोष्टी करत असताना श्री माताजी म्हणाल्या “ही सृष्टी कशी बनली ?” ते ऐका.

पुष्कळ वर्षापूर्वीची गोष्ट आहे आपण त्याचे मोजमाप बुध्दीनी करु शकत नाही. परमेश्वर अशी एक शक्ती आहे. त्या शक्तीला एकाकीपणा वाटू लागला. म्हणून त्यांनी आपल्यातून एक शक्ती निर्माण केली. ती शक्ती म्हणजेच आदिशक्ती होय.

आदिशक्तीने देवतांना निर्माण केले पण देवतांना काही काम हवे म्हणून आदिशक्तीनी देवतांना ॐकार बनविण्यास सांगितले. हजारो वर्ष मेहनत घेऊन देवतांनी निराकार असा ॐकार बनविला. आदिशक्तीने प्रथम श्री गणेशांना बनविले, या सृष्टीत पावित्र्य निर्माण केले. ही पावित्र्यता म्हणजेच ॐकार श्री गणेश.

नंतर देवतांना स्थूल शरीरात चलनवलन होण्यासाठी काही करण्यास सांगितले. अर्थात या देवतांना आदिशक्तीची मदत होतीच. देवतांनी खूप विचार करून व मेहनत करून स्थूल व सूक्ष्म यांची जोडणी करण्याचा एक प्रयोग केला. तो म्हणजे अमीबा ही प्रथम योनी निर्माण केली.

एक मांसाचा गोळा तयार करून त्यात ॐकाराची शक्ती स्थित केली. त्यामुळे त्या मांसाच्या गोळ्यात चलनवलन सुरु झाले. अशारीतीने देवतांचा आदिशक्तीच्या मदतीने हा प्रयोग यशस्वी झाला. नंतर हजारो वर्ष मेहनत घेऊन चौच्यांऐशी लक्ष योनी तयार करून पृथ्वीवर जीव सृष्टी निर्माण झाली व आधुनिक मानव तयार झाला. परमेश्वराकडे जाण्याकरिता सर्व तयारी या मानवात तयार केली गेली.

श्री विष्णूने मत्स्यावतारापासून तो बुधावतारापर्यंत निरनिराळ्या योनीत अवतार घेऊन त्या त्या जीवांची उत्क्रांती केली आणि आधुनिक मानव तयार झाला. आणि त्याला पूर्ण स्वतंत्रता दिली गेली. अहंकार व प्रतिअहंकार दिले गेले. आपल्या अहंकारात तो वाटेल तसा वागू लागला. त्याला लगाम लावण्यासाठी निरनिराळ्या संतानी उदा. संत ज्ञानेश्वर, संत तुकाराम, संत रामदास, संत एकनाथ यांनी मानवाला ईश्वराकडे जाण्याचे निरनिराळे मार्ग आपल्या वागणुकीने दाखवून दिले. ऋषीमुनींनी तपश्चार्या करून ईश्वराकडे जाण्याचे मार्ग दाखविले. संतानी ग्रंथ निर्मिती करून आपले अनुभव लोकांना

काचावर हात फिरवून पाहिला; मी त्यांच्यकडे पहात होतो. मला काहीच समजेना हे असे काय करत आहेत ?

अशारीतीने दुपारचे दोन वाजले. तरी मी मोठ्या हुशारीने त्यांच्या प्रश्नांची उत्तरे देत होतो. त्यांनी दासबोध, ज्ञानेश्वरी, गीता तुकाराम गाथा हे ग्रंथ तोंडपाठ केल्यासारखे वाचले होते. मी दिलेली उत्तरे ऐकून ते सर्व लोक थक्कच झाले. नंतर थोडा वेळ सहजयोगासंबंधी मी त्यांना माहिती सांगितली. नंतर चहा वगैरे झाला. ते मला म्हणाले आम्हाला एवढी कल्पना नव्हती, तुम्ही आमच्या प्रश्नांची उत्तरे कशी दिलीत ? तुम्ही हे ग्रंथ वाचले आहेत का ? मी त्यांना म्हणालो त्यातले एकही पान मी वाचलेले नाही. त्यांना तर मोठे आश्वर्यच वाटले, माझ्या मनापुढे सुध्दा मोठा प्रश्न निर्माण झाला. की मी हे ग्रंथ वाचले नसताना त्यांच्या प्रश्नांची उत्तरे कशी देऊ शकलो ?

दोन-तीन दिवसांनी माझे मित्र श्री अनंतराव आले ते मला म्हणाले “फडके साहेब तुम्ही तर परवा कमालच केलीत !” त्यावर मी त्यांना म्हणालो माझ्या पण मनात प्रश्नचिन्ह उभे आहे. मी काहीच वाचले नसताना त्यांच्या प्रश्नांना कशी उत्तरे देऊ शकलो ! श्री माताजींची कृपा ! पण एवढ्याने प्रश्न सुटला नव्हता.

नंतर श्री अनंतराव मला म्हणाले “अहो फडके साहेब, परवा मोठा चमत्कारच घडला ! तुम्ही तेथे बसला होतात ना, त्याच्या मागे भिंतीवर एक प्रकाशवलय तयार झाले होते. तुम्ही जेव्हा त्यांच्याशी बोलू लागलात, तेव्हापासून मी ते प्रकाशवलय पहात होतो व जेव्हा तुम्ही बोलणे थांबविलेत ते वलय नाहीसे झाले. मी खिडक्यांची काचेची झडपे हालवून पाहिली, की बाहेरून सूर्य प्रकाशाचे किरण तर नसतील ? हात हालवून सुद्धा पाहिले की, माझ्या हाताची सावली त्या प्रकाश वलयावर पडेल पण व्यर्थ. कोणी आजूबाजूला बाहेरून आरशाचे प्रकाश किरण तर पाडले नसतील पण ती पण शंका निष्कळ ठरली.

त्यानंतर माझ्या मनात अधिकच उत्सुकता वाढली हे काय बरे असेल ? याचा उलगडा श्री माताजींकडे वेळेला बरा.

नंतर मी श्री माताजींना भेटलो व सर्व हकीगत सविस्तर सांगितली. त्यावर श्री माताजी हसल्या व मला म्हणाल्या. “अहो फडके प्रकाशवलयाच्या रूपाने मी तेथे हजर होते. त्यामुळे ही सर्व प्रेरणा तुम्हाला मिळाली. हे ऐकून मी थक्कच झालो. श्री माताजी मला म्हणाल्या काय अशक्य आहे ! तुम्ही जितके माझ्या जवळ निर्विचारितेत असाल तितकी मी तुमची काळजी करते.

या सर्व गोष्टींवरून आपण सहजयोग्यांनी निर्विचारितेची कास धरली पाहिजे म्हणजे श्री माताजी कुठेही असल्या तरी त्या आपल्या जवळच आहेत !

ध्यान करणे, मीच केलेले चैतन्यलहरी युक्त पाणी नियमाने पिणे, बोटांद्वारे विशुद्धी व आज्ञा चक्रांवर चैतन्यलहरींची उपाययोजना, हे सारे चालूच होते. माझा डॉक्टरांची औषधे वगैरे न घेण्याचा निश्चय कायम होता.

शेवटी सुमारे एक महिन्यानंतर संपूर्ण बरे वाटले व पहिल्यासारखाच ठणठणीत झालो. खरोखरच ही श्री माताजी निर्मलादेवींच्या चैतन्यलहरींची किमया म्हणजे सहजयोगाचा आश्चर्यजनक चमत्कारच नव्हें का !

३) वलय दिसले

एकोणीसशे अठचाहत्तर सालची गोष्ट. माझे मित्र श्री. मराठे हे आमच्या घराजवळ रहातात. सहजयोगाच्या निमित्ताने मी त्यांच्याकडे वरचेवर जात असे. असेच एक दिवस ते मला म्हणाले, “अहो फडके तुम्ही आमच्याकडे एकाद्या रविवारी सकाळी गप्पा मारायला या. मला सहजयोगासंबंधी माहिती हवी आहे.” मी म्हटले बरं व एका रविवारी त्यांच्याकडे जाण्याचे ठरविले.

रविवारी त्यांनापण सुटी होती व मलापण सुटी होती. मी सकाळी उठलो आंघोळ, पूजा, ध्यान वगैरे केले व श्री माताजींच्या फोटोसमोर प्रार्थना केली की “श्री माताजी, मी मराठे यांच्याकडे जात आहे, तरी मला योग्य ती सहजयोगाची माहिती सांगण्यासाठी प्रेरणा द्यावी.” अशी प्रार्थना करून मी श्री. मराठे यांचे घरी गेलो.

सकाळी दहाचा सुमार होता. मी त्यांचेकडे गेलो तर त्यांना फारच आनंद झाला. ते थोडा वेळ माझ्याबरोबर बसले व नंतर पहातो तर ७-८ वृद्ध सेवानिवृत्त लोकांना त्यांनी त्यांच्याघरी बोलाविले. मला तर काहीच प्रकार समजेना! आम्ही सर्व वर्तुळाकर बसलो. मी कॉटवर बसलो होतो व ते सर्व खुर्च्यावर बसले होते. मी श्री माताजींना मनातून शरण गेलो व मनात म्हणालो, श्री माताजी आता माझी परीक्षा आहे. हे सर्व लोक मला काय काय विचारणार आहेत? आणि थोड्यावेळाने मला त्या लोकांनी प्रश्न विचारण्यास सुरवात केली.

त्या लोकांनी ज्ञानेश्वरी, गीता, तुकाराम गाथा, दासबोध वगैरे ग्रंथ वाचले होते. त्यावर त्यांनी प्रश्न विचारण्यास सुरवात केली. मी प्रथम डोळे मिटून श्री माताजींचे स्मरण केले व म्हणालो, श्री माताजी आपणच माझी लाज राखा.

या सर्वांनी एका मागून एक प्रश्न विचारण्यास सुरवात केली. त्यांचे प्रश्न माझे उत्तर असे चालू झाले.

थोड्या वेळाने माझे मित्र अनंतराव रेडीज हे उठले व आजूबाजूला पाहू लागले; त्यांनी खिडक्यांची झडपे मागे पुढे करून पाहिली. नंतर खिडक्यांच्या

सांगितले. मात्र त्यांना आपली स्वतःची अनुभूती इतरांना देता आली नाही.

ते काम आज श्री माताजी निर्मलादेवी श्री आदिशक्तीच्या स्वरूपात करत आहेत. कुंडलिनी जागृतीमुळे आधुनिक मानवाला स्वतःची प्रगती करता येतेच पण तो दुसव्याची कुंडलिनी जागृत करून आपले अनुभव दुसऱ्यांना देऊ शकतो.

पूर्वी कधि जे नाही घडले ।

निर्मलने करूनि दाविले ॥

अनूभवाने अनूभव देता ।

येतो आता मानवा ॥

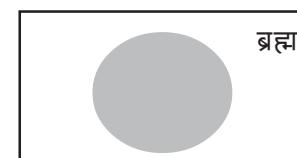
दिव्यानेच तो दिवा लागतो ।

निर्मलदेवी नमो नमः ॥

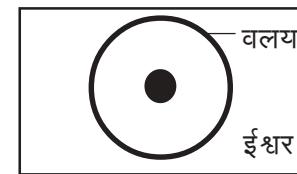
जसे दिव्याने दिवा लावावा इतके हे सोपे श्री माताजी निर्मलादेवींनी केले आहे.

आता ॲकार कसा तयार झाला? त्याच्या निरनिराळ्या अवस्था कोणत्या? हे सवित्र देत आहे. त्यामुळे त्याची माहिती सहजयोग्यांना होणे फार सोपे जाईल.

ॲकाराच्या निरनिराळ्या अवस्था आणि स्पष्टीकरण

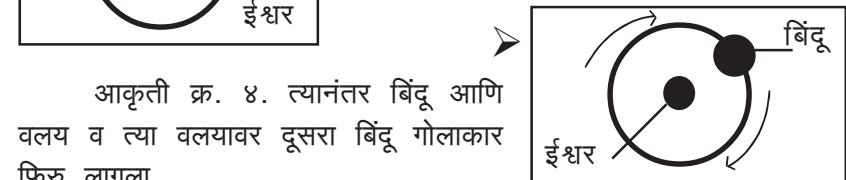
◀ आकृती क्र. १. सुरवातीला काहीच नव्हते तेच ब्रह्म होय.

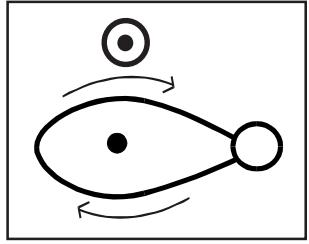
आकृती क्र. २. नंतर बिंदू तयार झाला तो शिव होय.

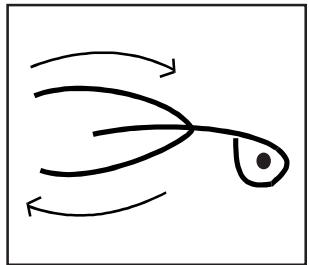
आकृती क्र. ३. नंतर बिंदू आणि वलय तयार झाले म्हणजे मधला बिंदू हाच ईश्वर होय.

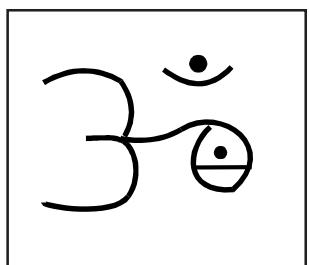
आकृती क्र. ४. त्यानंतर बिंदू आणि वलय व त्या वलयावर दूसरा बिंदू गोलाकार फिरु लागला.

आकृती क्र. ६. मधील ईश्वर बिंदूच्या सभोवारचे वलय अंडाकृती लंब खेचले जाऊ लागले त्याला गती आली व त्याला वलय-बिंदूची जोड राहिलीच.

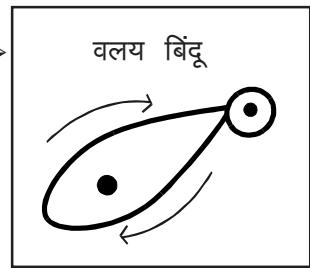

आवृत्ती क्र. ७. ईश्वरबिंदू ठराविक अंतरावर राहिला. ॐकाराच्या दोन मात्रा तयार झाल्या. वलय, बिंदू थोड्या अंतरावर दोन मात्रांना जोडलेले राहिले.

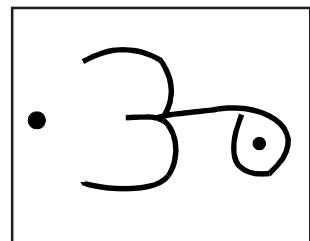

आकृती क्र. ९०. दोन मात्रा व वलय राहिले त्याची तीसरी मात्रा तयार झाली व मधील बिंदू ईश्वरबिंदूशी एकाकार झाला.

◀ आकृती क्र. ५ बिंदू सभोवतालचे वलय अंडाकृती फिरु लागले व वलय बिंदूची जोड होतीच वलय बिंदू म्हणजेच अर्ध बिंदू होय.

◀ आवृत्ती क्र. ७. त्यानंतर ईश्वरबिंदू सभोवारचे वलय तुटले. त्याला मागे पुढे (स्प्रिंग सारखी) गती निर्माण झाली. वलय-बिंदूची जोड होतीच पण तो थोडा दूर झाला.

◀ आकृती क्र. ९. ईश्वरबिंदू ॐकाराच्या अर्धमात्रेत गेला.

मनांत विचार केला की फार काय होणार, हात तुटेल पण आपण तर शाबूत राहू. त्यासरशी जोराचा हिसका बसला व मी ५-१० पूट मागे उडवला गेलो. मला ग्लानी आल्यासारखे झाले. मी पाणी पाणी असे ओरडलो. त्यावेळी घरातील इतरांचे माझ्याकडे लक्ष गेले, पण मी बोलण्याच्या स्थितीत नव्हतो.

घरांतील इतर मंडळी धावत आली व काय झाले म्हणून विचारू लागली. मी म्हटले “मला प्रथम पाणी द्या नंतर काय ते सांगतो.” मी पाणी प्यालो व सुमारे अर्धा-पाऊण तास तसाच झोपून गेलो. सर्वांना काळजी वाटू लागली.

जवळ-जवळ एक तासाने मी जागा झालो. माझ्याने बोलवेना. पुष्कळच अशक्तपणा वाटत होता. माझा डावा हात अजिगात हलेना व वेदना होत होत्या. मला पण फारच काळजी वाटू लागली. त्याच दिवशी आमच्या घरी गृहशांती असल्याने भटजी आले होते. घरातला मुख्य पुरुष म्हणून मी प्रमुख असल्याने कसातरी त्यांच्या कार्यक्रमाला बसलो व कार्यक्रम आटोपला. नंतर दुपारी बारा-एक च्या सुमारास मी कसा तरी जेवलो व झोपलो. पण झोप कसली लागते ! सारा दिवस हात ठणकत होता. मला सर्व घरांतील मंडळी सांगत होती, डॉक्टरांना दाखव, इंजेक्शन वगैरे घे. पण माझी श्री माताजी निर्मलादेवींवर पूर्ण श्रद्धा होती. मी ठरवले की डॉक्टरांकडे जावयाचे नाही.

नंतर जवळ-जवळ दुपारी बारा ते रात्री आठपर्यंत मी स्वस्थ पडून होतो व ध्यानांत जाऊन क्रमाक्रमाने मूलाधारचक्रापासून आज्ञा चक्रांपर्यंत दुखावलेल्या हाताच्या बोटांवर दुसऱ्या हाताने चैतन्यलहरी देण्याचे काम चालू होते. हात ठणकतच होता. संध्याकाळी तळहाताची वापेने भाजल्यावर जशी आग व्हावी तशी सारखी आग होत होती. वैलासजीवन, बर्नाल वगैरे औषधे बाहेरुन थंडाव्यासाठी लावली पण उपयोग झाला नाही. त्या दिवशी रात्री २-२।। पर्यंत झोप नाही. दुसरे दिवशी सकाळी बाहेरगावी जायचे होते. माताजी निर्मलादेवींवर भरवसा ठेऊन माझे बोटांद्वारे चैतन्यलहरी देण्याचे काम चालूच होते.

दुसऱ्या दिवशी हाताची बोटे व मनगटाची थोडी बहुत हालचाल सुरु झाली. दुसऱ्या दिवशीचा बाहेरगावी जाण्याचा कार्यक्रम पार पडला, पण हात दुखतच होता. ध्यान करणे व चैतन्यलहरी देण्याचे काम चालूच होते. ३-४ दिवसांनी कोपरापर्यंतचा हात विशेष त्रास न होता हालू लागला. पण विशेष गोष्ट म्हणजे अजून खांद्यातील दुखणे बरे झाले नव्हते. मानेच्या शिरा ताठ होत्याच. २-३ दिवसात डाव्या बाजूच्या मानेच्या भागाला सूज दिसू लागली. चेहन्याचा अर्धा भाग काळवंडलेला होता. अशक्तपणा पण फार जाणवत होता. उन्हाचा थोडासुद्धा त्रास सहन होत नसे. चक्कर आल्यासारखे होई. तरीसुद्धा

महाराष्ट्र राज्य शासनाने तुम्हाला राज्य पुरस्कार देऊन गौरविले आहे. हे खरोखरच कौतुकास्पद आहे. मी पण तुमचा सत्कार करणार आहे पण तो इथे नव्हे. तुम्ही माझ्या वाढदिवसाला दिल्लीला याल का? तेथे मी तुमचा सत्कार करणार आहे. मी श्री माताजींना म्हणालो श्री माताजी आपण मला बोलावता तर यायलाच हवे. मी नक्की येईन. याचवेळी श्री माताजी मला म्हणाल्या की, “तुम्ही आता सहजयोगातील केलेल्या प्रात्यक्षिकांच एक पुस्तक लिहा” आम्ही इतक्या लांब कधीच गेलो नव्हतो फक्त ८-१० दिवसच राहिला होते. मी काही सहजयोग्यांना ही बातमी सांगितली तेव्हा ते सर्व मला म्हणाले “भाऊ आम्ही पण तुमच्याबरोबर दिल्लीला येणार आणि काय आश्र्य ताबडतोब त्या सहजयोग्यांनी तिकिटांचे आरक्षण केले. आम्ही दिल्लीला गेलो आणि श्री माताजींनी माझा तेथे सत्कार केला. केवढी ही आनंदाची गोष्ट.

अशाप्रकारे श्री माताजी सर्व सहजयोग्यांना प्रेम देत असतात व प्रेमाने वागवीत असतात.

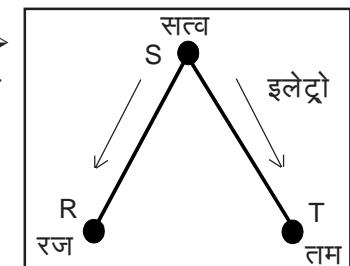
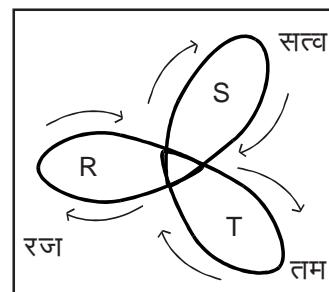
२) विजेच्या शाँकमधून सुटका

त्या दिवशी १ ऑक्टोबर १९७६ साली मी रजेवर होतो. घरात काही विशेष कार्यक्रम असल्याने सर्वांची धावपळ चालू होती. मी आवराआवरीच्या गडबडीत होतो. इतक्यात मी विजेला चिकटला गेलो. सकाळचे ९-११। चा सुमार असावा. प्रथम काय होत आहे हेच कळेना. कारण माझ्या समजुतीप्रमाणे घरात रेडिओ चालू होता, त्याचे बटण बंद केले असावे, परंतु तेच बटण नेमके चालू होते.

डाय्या हाताच्या करंगळीपासून तीन बोटे चिकटली गेली. मी हळुहळु विजेकडे ओढला जात होतो. जशी काही १०-१५ माणसेच माझा हात धरून ओढत आहेत असे मला वाटत होते.

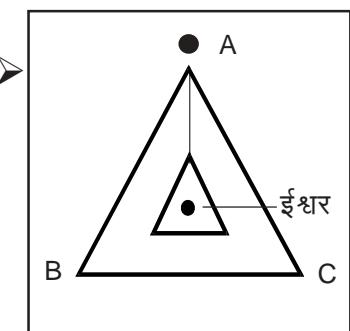
हळुहळु विजेचा प्रवाह शरीरात शीरु लागला. प्रथम डावा हात कोपरापर्यंत लाकडासारखा झाला. कोपराचा सांधा शुष्क झाला. नंतर प्रवाह खांद्यापर्यंत आला. खांद्याचा सांधा शुष्क झाला. हात जणूकाही लावृऱ्डच झाला. पुढे मानेतून विजेचा प्रवाह जाऊ लागला. मानेच्या शिरा पण ताठ झाल्या. शेवटी आज्ञाचक्राकडे (कपाळाकडे) प्रवाह जाऊ लागल्यावर डोक्यात झिणझिण्या आल्या. डोळ्यापुढे अंधेरी येऊ लागली. मी सारखा हात मागे-मागे खेचण्याचा प्रयत्न करीत होतो. पण हात विजेच्या प्रवाहाकडे खेचला जाई. शेवटी माताजींचे नाव घेऊन मी सर्व शक्ती एकवटली व हात जोराने खेचण्याचा प्रतत्न केला.

आकृती क्र. ११. नंतर सत्वगुण तयार झाला व त्याला विद्युतगती आली.

आकृती क्र. १२. नंतर तीन गुण तयार झाले. उदा. सत्वगुण, रजोगुण व तमोगुण व मध्ये त्रिकोण तयार झाला व त्या त्रिकोणाभोवती हे तीन गुण फिरु लागले.

आकृती क्र. १३. नंतर ईशरबिंदूचे त्रिकोणाच्या मध्यभागी दुसऱ्या त्रिकोणात स्थान झाले. अखेर तीन मात्रांचा अँकार तयार झाला.

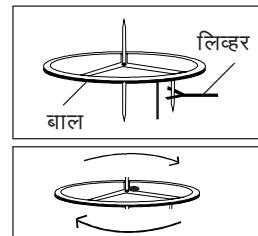
अंडाकृती ईशरबिंदू सभोवारचे वलयाचा थोडा भाग तुटला तीच अर्धमात्रा तयार झाली. व त्यात ईशर बिंदू स्थापित झाला.

सृष्टीची रचना साडेतीनच्या आधारे

एक दिवस मी ध्यान करून बसलो असता सहज विचार आला की, सृष्टीची रचना पण साडेतीनच्या आधारावर असावी. कारण पृथ्वी गोल आहे व जे गोलाकार आहे त्याला भूमितीचा एक सिध्दांत आहे. तो म्हणजे २२/७ बाबीस सप्तमांश म्हणजेच जर व्यास ७ असेल तर वर्तुळाचा परीघ हा २२ असणार; याचाच अर्थ असा करता येईल की व्यास जर सात असेल तर त्रिज्या ही साडेतीन असणार. म्हणजेच पृथ्वी ही गोलाकार आहे. त्यामुळे ती साडे तीनच्या आधारावरच आहे. असे म्हणावे लागेल. तसेच आपले काल-

मापन जे मानवाने ठरविलेले आहे. जे आपल्या व्यवहाराकरिता उपयोगी आहे, ते म्हणजे घड्याळ होय. ह्या घड्याळात अनेक चाकांची गुंतागुत असते; पण त्याचा मुख्यभाग धरला तर तो साडेतीनच्या आधारावरच आहे असे म्हणावे लागेल.

उदा. घड्याळाची जी हेअर स्प्रिंग आहे ती ज्या चक्रावर बसवलेली असते त्या चक्राला बाल असे म्हणतात व ते चक्र उलट सुलट फिरते ते लीव्हरमुळे अशी त्या लीव्हरची आकृती असते. लीव्हर ज्या चक्राला फिरविते ते बाल होय. स्पष्टीकरणासाठी त्याची आकृती देत आहे.

लीव्हरच्यामुळे हे बालचक्र उलट सुलट फिरत असते. उदा. हे बाल चक्र वर्तुळाकार असल्याने ते एका बाजूला अर्धे व दुसऱ्या बाजूला अर्धे असे फिरत असते. म्हणजे वर्तुळाचा व्यास सात आहे व परीघ २२ आहे, म्हणजे त्रिज्या साडेतीन होईल. म्हणजे साडेतीनमध्ये ते अर्धे फिरते. म्हणजेच घड्याळ हे साडेतीनच्या आधारावर फिरत असते. त्यावर श्री माताजींनी एक गणित रचले ते पुढीलप्रमाणे :

उदा. ६० सेकंद = १ मिनिट व ६० मिनिटे = १ तास म्हणजेच

$$60 \times 60 = 3600 \text{ म्हणजेच } \frac{3600}{360} = \frac{22}{7} \text{ कारण संपूर्ण वर्तुळ}$$

 हे ३६० अंशाचे असते. तसेच घड्याळाची हेअरस्प्रिंग जी असते ती बाल चक्रावर बसविली जाते त्याचे वैशिष्ट म्हणजे या स्प्रिंगची वलये जेव्हा साडेतीन असतात, तेव्हाच घ्यड्याळ बरोबर चालते. जर ही वलये साडेतीन वेटोळ्या पेक्षा कमी असतील तर घड्याळ पुढे जाते व जर ही वेटोळी साडेतीन वेटोळ्यापेक्षा जास्त असतील तर घड्याळ मागे जाते.

असा हा मानवाने तयार केलेल्या घड्याळाचा संबंध हा साडेतीनच्या आधारावर आहे. वरील श्री माताजी व माझी चर्चा झाल्यानंतर श्री माताजींचे ताबडतोब स्वीटहोम हॉल येथे याच विषयावर भाषण झाले. आहे की नाही साडेतीन ची किमया !

□ □ □

तुम्ही दुसऱ्याला चैतन्य दिले नाहीत. दुसऱ्यांमध्ये परिवर्तन घडवून आणले नाहीत, दुसऱ्यांचे आजार बरे केले नाहीत, त्यांना शुध्द प्रेम कसे असते हे शिकवले नाही तर ध्यानाचा, स्वतःला स्वच्छ ठेवण्याचा, पूजेला येण्याचा काय फायदा ? नुसते बरं वाटते, आनंद होतो एवढच ! असे सहजयोगी बेकार आहेत

- श्री गणेश पूजा

आमच्या घरी सुमारे १०० लोक जमले होते. घरात बसायला जागा नव्हती सर्वजण उभेच होते. श्री माताजींनी बच्याच लोकांना आपल्या पायावर घेतले व वुंडलिनी जागृती दिली. श्री माताजींनी सहजयोगाबद्दल बरेच मार्गदर्शन केले, जवळ जवळ श्री माताजी आमच्याकडे अडीच तास बसल्या आणि त्यानंतर शिवाजीपार्कला गेल्या. शिवाजीपार्कचा जाहीर कार्यक्रम साडेसहा ऐवजी साडेनऊ वाजता सुरु झाला. आम्ही सर्वजण कार्यक्रमाला गेलो. सर्व लोक शांततेने श्री माताजींची वाट पहात बसले होते. श्री. बी. जी. प्रधान यांनी कार्यक्रमाची उत्तम व्यवस्था ठेवली होती. कार्यक्रम सुमारे रात्री साडेअकरा वाजे पर्यंत चालला.

श्री माताजी १९८१ साली आमच्या घरी आल्या होत्या. नंतर लगेच जून १९८१ मध्ये सरकारने सर्व अपंगशाळा बहिरी, मुके, आंधळे, अपंग अशा एकत्र वेळ्या व अपंग शाळांची वॅटेंगरी एक वेळी व आम्हाला राज्य सरकारी नोकरांप्रमाणे स्वेच्छ दिले. त्यांची १०० टक्के जबाबदारी राज्य सारकारने घेतली. त्यामुळे अशा नोकरांचा सर्वच प्रश्न सुटला व सर्व सवलती राज्य सरकारी नोकरांप्रमाणे आम्हा सर्व शिक्षकांना मिळू लागल्या त्यामुळे मी निवृत्त झाल्यावर मला निवृत्तीवेतन मिळू लागले. व नोकरीचीही शाश्त्री मिळाली. राज्य पुरस्कार मिळण्याची संधी उपलब्ध झाली.

आणि काय आश्र्य १९९२ मध्ये मी सेवानिवृत्त झालो आणि मला १९९३ साली जानेवारीत राज्य पुरस्कार मिळाल्याचे जाहीर झाले. वर्तमानपत्रातून नावे आली, सगळीकडून अभिनंदनाच्या पत्रांचा वर्षाव झाला. नातेवाईकांत; आनंदाचे वातावरण पसरले. मी धन्य झालो असे मला वाटले. आणि खरोखरच ही आनंदाची बातमी श्री माताजींना कळवावी व श्री माताजींचे कृपाशीर्वाद मिळावे अशी ईच्छा झाली. मी लगेच श्री माताजींना एक पत्र लिहिले. त्यात ही आनंदाची गोष्ट कळविली व आपली भेट व्हावी अशी ईच्छा पत्रात प्रगट केली. ते पत्र सहजयोगींच्याबरोबर श्री माताजींना पाठविले.

श्री माताजी त्यावेळी बेलापूरच्या आपल्या आश्रमात रहात होत्या. श्री माताजींनी पत्र वाचले व श्री माताजींच्या डोळ्यातून आनंदाशू वाहू लागले. श्री माताजींना फारच आनंद झाला. त्यांनी मला लगेच भेटावयास बोलाविले.

आम्ही उभयता श्री माताजींना भेटावयास बेलापूर आश्रमात गेलो. श्री माताजी आम्हाला भेटल्या. आम्ही उभयातांनी श्री माताजींना गुलाब पुष्प गुच्छ व पेढे दिले. त्यावेळी श्री माताजी मला म्हणाल्या फडके तुम्ही सहज-योगात तर प्रगती केलीच आहे. पण अशा कष्टप्रद शाळेत एवढी वर्षे काम करून

म्हणजे देव माणूसच. माझी व त्यांची चांगली मैत्री होती. सहजयोग्यांचे काम म्हणून त्यांनी एकही पैश्याचा मोबदला न घेता ते आम्हाला वेळोवेळी सल्ला देत असत.

अखेर आमच्या म्हणण्याप्रमाणे आम्हाला त्याच जागेत नवीन जागा मोफत बांधून देण्याचे ठरले. वाढीव भाडे व इतर खर्च मात्र प्रत्येकाने द्यावयाचा असे ठरले; त्याच जागेत इमारत पूर्ण होईपर्यंत तात्पुरत्या शेड काढून दिल्या व आम्ही १९७५ साली शेडमध्ये रहावयास गेलो. नवीन इमारतीचे काम सुरु झाले. आणि १९७६ साल उजाडले आणि आणिबाणीमुळे काळा पैसा हुडकून काढण्याची मोहमी सुरु झाली. त्यात आमच्या इमारतीतील अर्धी इमारत ७/८ ब्लॉक रिकामे झाले आणि बिल्डरला मोठा प्रश्न पडला.

आणि शेवटी श्री माताजींच्या कृपेत आमच्या म्हणण्याप्रमाणे आम्हाला काही भाडेकरूना नवीन इमारतीत ब्लॉक देऊन समावून घेण्याचे ठरले. पण ओनरशीप ब्लॉकसाठी माझ्याजवळ तसे पैसे नव्हते. पण बिल्डरने सवलत देऊन दरमहा थोडे थोडे पैसे देऊन ब्लॉक घेण्याचे ठरले. ही श्री माताजींचीच कृपा! त्यांच्या कृपेत माझ्या म्हणण्याप्रमाणे पहिल्या मजल्यावर मला ब्लॉक मिळाला. आम्ही येथेच राहू लागलो. ही श्री माताजींची केवढी कृपा झाली.

अनुभव दुसरा

मी ज्या वेळी सहजयोगात आलो त्यावेळी माझी नोकरी १५ वर्षे झाली होती. शाळा खाजगी असल्याने सरकारी अनुदानावर या शाळा चालत असत. शाळांनी ३३ टक्के खर्च करायचे व बाकीचे सरकारने खर्चाच्या ६७ टक्के द्यावयाचे, याप्रमाणे शाळा चालत असत. त्यामुळे वेळोवेळी वाढणारा महागाई-भत्ता सुझा शाळा द्यावयास तयार नसत. कारण शाळेला ३३ टक्के खर्च होता. सरकारने या शाळांना स्केल वगैरे काहीच मान्य केले नव्हते. तुम्ही जे द्याल त्यावर आम्ही ६७ टक्के अनुदान देऊ त्यामुळे आमचे बरेच नुकसान होत असे.

मी सहजयोगात येऊन नऊ वर्षे झाली होती. जानेवारी १९८१ साली शिवाजीपार्क येथे श्री माताजींचा कार्यक्रम होता. त्यावेळी श्री माताजी आमच्या घरी आल्या होत्या. श्री माताजी त्यावेळी म्हणाल्या वा! काय छान आहेत चैतन्यलहरी, मला तर स्वर्गच वाटत आहे. मला तर काहीच समजले नाही. नंतर माझ्या पत्नीने श्री माताजींना ओवाळले. श्री माताजी आमच्या घरी आल्या. आमचा आनंद तर गगनात मावेना. श्री माताजींनी आम्हा उभयातांडून गरम पाण्याने पाय धूवून पूजा करून घेतली. आम्हाला फारच धन्यता वाटली.

७. अनंतराव रेडिज

१) तात्या महाराजांची बाधा

(ही गोष्ट १९७६ च्या सुमारास लिहिलेली आहे.)

माताजींचा प्रभादेवीला गच्चीवर कार्यक्रम होता. मंडप वगैरे उभारला होता. त्यावेळी पुष्कळ लोक माताजींचे भाषण ऐकण्यासाठी व सहजयोग म्हणजे काय आहे हे पहाण्यासाठी आले होते.

भाषण, ध्यानाचा कार्यक्रम झाल्यावर लोक माताजींच्या पाया पडू लागले. मी माताजींच्या शेजारीच उभा होतो. इतक्यात एक गृहस्थ माताजींच्या पायावर आले, त्यांना बाधा होती. माताजींनी मला सांगितले फडके यांचे काय आहे ते पहा! नंतर मी त्यांची चैतन्यलहरींच्याद्वारे चक्रे तपासली व त्याप्रमाणे मणिपूर, विशुद्धी व आज्ञा ह्या चक्रांवर बाधा असल्याचे मी माताजींना सांगितले. माताजींनी मला फोटोची उपचारपद्धती त्यांना सांगितले, त्याप्रमाणे मी त्यांना फोटोची उपचारपद्धती सांगितली. नंतर त्यांनी माझा पत्ता विचारला. मी प्रभादेवीलाच रहात असल्याने ते माझ्याबरोबर घरी आले. मी पण त्यांना नाव वगैरे विचारले. त्यांनी आपले नांव अनंत रघुनाथ रेडिज असे सांगितले. बॅगॉल केमिकलजवळ रहात असल्यामुळे त्यांचे अधून मधून घरी येणे व नियमाने गच्चीवर येणे सुरु झाले. काही दिवसांनी ते माताजी निर्मलादेवींच्या कृपेने आत्मज झाले.

हातावर चैतन्यलहरींची जाणीव त्यांना समजू लागली. नंतर एक दिवस ते मला म्हणाले की, “मला तुम्ही काही प्रत्यक्ष उपचारपद्धती द्या, त्याप्रमाणे त्यांना ७ दिवस रोज सकाळी माझ्या घरी बोलावले व उपचार देणे सुरु केले.

प्रथम चक्रे तपासली. त्यांना हृदय विकार असल्याने फार त्रास होत असे. थोडे चालले तरी दमायला व्हायचे. मी त्यांना सात दिवस त्यांच्या हातांच्या बोटांच्या द्वारे उपचार देण्यास सुरु केले. दिवसे-दिवस त्यांना बरे वाटू लागले. नंतर मीच तयार केलेले चैतन्यलहरीयुक्त एकेक भांडे पाणी, त्यांना उपचार सुरु करण्यापूर्वी व नंतर पिण्यास देई.

सात दिवसांनंतर अनंतराव मला म्हणाले “फडकें, मी आता पंधरा वर्षांनी तरुण झालो. म्हणजे माझे आयुष्य पंधरा वर्षे मागे गेले असे मला वाटू लागले आहे”. हुषारी पण पुष्कळ वाटते, त्यानंतर ते नेहमी दर आठ दिवसांनी चैतन्यलहरीयुक्त पाणी माझ्याकडून नेत व त्याचा उपयोग करत. सुमारे दोन-तीन वर्ष त्यांनी हा नियम मोडलेला नाही. तसेच ते नियमाने ध्यानाला येत. पण त्यांची चक्रे पूर्ण सुट्टत नव्हती. घरी दुकानामुळे अशांतता असल्याने ध्यानाला बसता येत नव्हते.

तरीसुळ्हा यांच्या चक्रावर बाधेचा ताण का, असा प्रश्न मला सारखा भेडसावीत असे. त्यांना विचारले गुरु वगैरे कोणी आहे का, तर नकारात्मक उत्तर येत असे. पण त्यांनी माझे समाधान होई ना. नंतर मी त्यांना विचारले गुरु नाही. पण तुमच्या अगदी जिव्हांव्याचा असा कोणी माणूस वगैरे मृत झाला आहे का? तेहां ह्या प्रश्नाचे उत्तर होकारात्मक आले. नंतर चौकशीअंती खालील माहिती मिळाली:

त्यांच्या घरी पूर्वी तात्या महाराज म्हणून एक ब्राह्मण गृहस्थ होते. त्यांचा अनंतरावांवर फार लोभ होता. काही दिवसांनी त्यांचा मृत्यु झाला. त्यांचा फोटो, पैसे, अंगारा वगैरे अनंतरावांकडे होते. जेव्हा मी फोटो तपासला तेव्हा फोटोवरील चक्रांची बाधा व अनंतरावांची चक्रे ह्यात बरेच साम्य असल्याचे आढळले. तसेच त्यांच्या घरी पण त्या चक्रांच्या बाधेची जाणीव होत होती. तेहां मी त्यांना तो फोटो व इतर अंगारे वगैरे सरळ समुद्रात सोडण्यास सांगितले, ते त्यांनी मान्य केले व त्याप्रमाणे केले. तेव्हा त्यांना थोडेसे बरे वाटू लागले. चक्रांची तीव्रता कमी झाली पण चक्रांवरील बाधा पूर्ण साफ होईना.

२) मृतात्म्याच्या बाधेचा तीव्र त्रास

नंतर काही दिवसांनी पुन्हा त्यांच्या घरी गेलो असता त्यांच्या घरी टांगलेला एक फोटो आढळला. तो पण मी चैतन्यलहरींद्वारे तपासून पाहिला. त्या फोटोवर मला आज्ञा व मणिपूर ही चक्रे बाधेने तीव्र असल्याचे आढळले. तेव्हा त्यांना मी विचारले “हा फोटो कोणाचा” त्यावर त्यांनी आपल्या सौभाग्यवतीचा असल्याचा सांगितले. नंतर १/२ दिवसांनी त्यांना मी समजावून सांगितले की, ह्या फोटोवर फार त्रास आहे. तेहां तो तुम्ही घरात का ठेवता? तरी हा फोटो व त्यांचे इतर घरात असलेले फोटो आपण सरळ समुद्रात सोडून देणे हे तुमच्या फायद्याचे आहे. कारण तुमच्या सौभाग्यवती मृत आहेत व त्यांच्या काही ईच्छा राहिलेल्या आहेत. पण माझे हे बोलणे अनंतरावांना रुचले नाही. ते म्हणाले ‘पहातो’ पण २ महिने तसाच फाटो होता.

३) आईची तीव्र स्वरूपाची मुलावर बाधा

नंतर एकेदिवशी त्यांचा मुलगा आजारी पडला. तो फारच भ्यायला लागला १०४.४ फॅरनहिट डिग्री ताप होता. त्यांनी मला घरी बोलावले. मी घरी गेलो व पाहिले तर आज्ञा व मणिपूर चक्रांवर जोरदार बाधा असल्याचे चैतन्यलहरींद्वारे समजले. अनंतरावांना हृदयविकाराचा त्रास असल्याने मुलाला आलेल्या तापामुळे त्यांचा धीर खचला. मला पण काय करावे ते सुचेना, तसेच विशुद्धी चक्रावर

१०. मी व माझे नातेवाईक

१) माझे स्वतःचे अनुभव

श्री मातार्जींच्या आशीर्वादात आणि ध्यानाच्या प्रगतीत व **श्री** मातार्जींच्या कृपेत बन्याच गोष्टी सुलभ होत चालल्या.

आम्ही प्रभादेवीला ज्या ठिकाणी रहात होतो. ती इमारत फारच जुनी झाली होती, लहानसे एक मजल्याचे ते कौलारु घरच होते. केव्हा पडेल हे काहीच सांगता येत नव्हते. स्वतः मालक व आम्ही ७-८ भाडेकरू असे आम्ही सर्वजंज रहात होतो. मालकीणबाईंचे भाऊ, एक वकील व एक बिल्डर असे होते. त्यांनी मलाकांना सांगितले. लवकरात लवकर ही इमारत पाढून नवीन बांधणे जस्तरीचे आहे. नाहीतर केव्हाही ही इमारत कोसळेल, किंवा दुरुस्त तरी करा. मालक महानगरपालिकेच्या ऑफिसमध्ये नोकरी करत होते, त्यामुळे त्यांच्याजवळ इमारत दुरुस्त करण्याइतका पैसा नव्हता व आम्ही भाडेकरू तर सर्वसाधारण लोकच होतो. मालकांचा विचार होता आपणच छोटेसे घर बांधू आणि येथेच सर्वजंज राहू पण ही गोष्ट त्यावेळी कोणालाच शक्य नव्हती. मालकांपुढे मोठा प्रश्न पडला काय करावे!

इमारत जुनी झाल्यामुळे अनेक बिल्डर्स मालकांना विचारायला येत पण त्यांचा एकंदर सूर असा होता की, तुम्हाला आम्ही पैसे देऊ व फक्त तुम्हाला एवट्यालाच जागा देऊ इतर भाडेकरूंना तुम्ही पैसे द्या व येथून बाहेर घ्यावयास सांगा; नवीन इमारतीत भाडेकरूंची सोय आम्ही करू शकणार नाही. आम्ही बरेच वर्षे एकत्र राहिल्यामुळे सर्वजंज मिळून एक मोठे गुटुंबच झाले होते. मालकांना मूलबाळ कोणी नव्हते, ते मला मुलाप्रमाणे मानत असत. मला सर्व गोष्टी विशासाने सांगत असत. ह्या हालचाली झाल्यामुळे आम्ही सर्वजंज अस्थिर झालो. पण मालकांचा निश्चय होता की मी तुम्हाला सोडणार नाही. मला पैसे कमी मिळाले तरी चालतील. पण सर्वजंज एकाच इमारतीत रहावयाचे व जो बिल्डर आपणा सर्वांना एकाच इमारतीत ठेवील त्यालाच हे डेव्हलप करावयास द्यावयाचे.

आणि अखेर त्याप्रमाणे एक बिल्डर मिळाला व त्याने सर्वांना जागा द्यावयाचे मान्य केले. मालक त्याला म्हणाले तुम्ही भाडेकरूंना भेटा व त्यांचे म्हणणे मान्य झाले तरच माझ्याकडे या. नंतर आपण पाहू.

नंतर आम्हाला सर्वांना आहे तेवढीच जागा तळ मजल्याला द्यावयाचे ठरले. जवळ जवळ ३ वर्षे आमच्या सभा होत होत्या. **श्री. बी. जी.** प्रधान वकिली सल्यासाठी अधून मधून सभेला येते असत. **श्री. बी. जी.** प्रधान

श्री गणेश नाराज आहेत.

लगेच मी त्यांना म्हणालो काही घाबरु नका. तुम्ही श्री माताजींना शरण जा व दोन्ही कान पकडून म्हणा की श्री माताजी आम्ही आज उपास केला ते आमचे चुकले तरी आम्हाला क्षमा करावी. असे चार वेळा म्हणा. तसे त्यांनी म्हटले.

लगेच मी त्या तिघांची साखळी एकमेकांचे हात धरून बनविली व मी पण साखळीत सामील झालो. दहा मिनिटे साखळीत निर्विचारितेत राहिल्यावर मला मूलाधार चक्रावर गरम जाणीव झाली. नंतर मी मूलाधार चक्राच्या ठिकाणी पांच बोटे धरून पुन्हा साखळी केली. व मी त्यांना म्हणालो “तीनवेळा म्हणा, श्री गणेशा आम्हाला क्षमा करा. डोळे मिटा व माझ्या बरोबर श्री गणपती अर्थर्वशीर्ष म्हणा. येत नसेल तर ऐका व ताळूकडे व मूलाधार चक्राकडे लक्ष ठेवा. त्याप्रमाणे गणपती अर्थर्वशीर्ष म्हटल्यावर आम्ही साखळी सोडली. सगळ्यानी कान पकडून श्री माताजी आम्हाला क्षमा करा. असे म्हटले व मी त्यांना म्हणालो आता मांडी सोडा लगेच त्यांची मांडी सुटली. काही त्रास झाला नाही. मला तर फारच आश्वर्य वाटले. मी त्यांना म्हणालो तुमच्या मूलाधार चक्रावरचे श्री गणेश नाराज होते. साखळीत तुम्ही मला जोडले गेल्याने माझ्या मूलाधार चक्राचे श्री गणेश व तुमच्या मूलाधार चक्राचे श्री गणेश एक झाले. त्यामुळे तुमच्या मूलाधार चक्राचे श्री गणेश आनंदी झाले व तुमचे चक्र सुटले. आहे की नाही सहजयोगाची गम्मत !

त्यानंतर मी त्यांना सांगितले ज्यादिवशी देवांचे सण असतात त्यादिवशी त्यांचे विशेष दिवस असतात. त्यादिवशी आपण देवांना आम्ही उपास केला आहे असे सांगायचे का? आपल्या घरी पाहुणे आले तर आपण त्यांना आज उपास आहे असे सांगतो का? त्या दिवशी आनंदात रहा. चांगले जेवण, गोड वगैरे करा, नेवैद्य दाखवा. आनंदात पोटभर जेवा. ध्यान वगैरे करा. सर्वांना सहजयोगाचे फार नवल वाटले.

तिच्या घरी पण श्री माताजींचा फोटो देव्हाच्यात ठेवलेला आहे. रोज नित्यनियमाने त्याची पूजा वगैरे करतात. व केव्हातरी ध्यान करतात.

□ □ □

आईच्याकडे आपल्या मूलांचे रक्षण करायला व त्यांचे संगोपन करण्यासाठी अनेक शक्ति आहेत. त्या शक्ति सतत, कोठेही कमी न पडता, २४ तास कार्यरत असतात. आईला जो शरण आईल, त्याला अडचणीतून सोडविण्यासाठी त्या शक्तिं पुढे येऊन प्रयत्न करतात. परंतु, सर्वांत प्रथम शरणागति हवी. जर तुम्ही शरणागत नसाल, परमेश्वराच्या राज्यात नसाल, तर मात्र ती आईची जबाबदारी नाही. मग कदाचित एखादी विरोधी शक्ति, नियंत्रण मिळवून तुमचा नाश करेल.

- नवरात्री पूजा १९८८

पण फार बाधा होती. डोळ्यावर झापड व बोलणे बंद अशी अवस्था झाली होती. मी लगेच माताजी श्री निर्मलादेवींचे स्मरण केले व ५ मिनिटे ध्यानात गेलो. त्याबरोबर निर्विचारतेनंतर विचार येऊ लागले की श्री राधाकृष्णाचा मंत्र म्हणावा. कारण श्री राधाकृष्ण ही विशुद्धी चक्राची देवता आहे. लगेच मी माझे विशुद्धी चक्राचे उजव्या हाताचे बोट त्यांचा मुलगा गिरीशच्या विशुद्धी चक्रावर ठेवले व पूर्ण ध्यानांत जाऊन १२१ वेळा “ॐ त्वमेव साक्षात् श्री राधाकृष्ण स्वरूप श्री निर्मला देवी नमो नमः” हा मंत्र मनातल्या मनात म्हटला, ह्यावेळी डावा हात आकाशाकडे धरला होता. लगेच गिरीश बोलू लागला, मला बरे वाटते तुम्ही जाऊ नका. तुम्ही नव्हतात तेव्हा मला भिती वाटत होती. त्यावर मी विचारले, भिती म्हणजे काय वाटते, “काही डोळ्यासमोर दिसते का?” तेव्हां मला गिरीश म्हणाला, “मला चार पुरुष काळ्या रंगाचे दिसतात, ते मला ओढून नेतात असे वाटते व त्यामुळे मी भितो. तुम्ही आल्यापासून मला भिती वाटत नाही व डोळ्यासमोर काळे पुरुष दिसत नाहीत.” नंतर मी त्याला बंधन घातले, माताजींनी दिलेले व्हायब्रेट वुंकू त्याला दिले व चैतन्यलहरीयुक्त पाणी (vibrated water) पिण्यास दिले. २-३ दिवसात तो पूर्ण बरा झाला. गिरीश भ्यायचा तो दिवस अमावास्येचा होता. दर अमावास्येला त्याला ताप येऊन तो घाबरत असे.

वरील घटना घडल्यावर एका शनिवारी अनंतराव माझ्याकडे आले व मला विचारू लागले की काय करावे, हा त्रास कसा जाईल? मी त्यांना लगेच सांगितले की, गिरीशला त्याच्या आईची बाधा आहे. तुम्ही फोटो समुद्रात सोडल्या-शिवाय यासंबंधी माझ्याकडे बोलू नये. कारण गिरीशला त्याने कितीही खाल्ले, डॉक्टरी औषधे घेतली, तरी त्याचा उपयोग होणार नाही. कारण मणिपूर चक्र बाधेने ग्रस्त आहे, खाल्लेले त्याच्या अंगी लागणार नाही. आज्ञाचक्रामुळे तुमचे व त्याचे मतभेद होणार, पटणार नाही. तसेच त्याची दृष्टी नीट नाही डोळ्यांची सारखी फडफड होते. वगैरे गोष्टी मी त्यांना जरा रागानेच सांगितल्या. मी सांगतो तसे करायचे नसेल तर पुन्हा या विषयावर आपण मला काहीच विचारू नये. वरील माझे बोलणे झाल्यावर त्यांना ते पटले. कारण गिरीशबद्दल सांगितलेले सर्व खरे होते.

नंतर क्षणार्धात त्यांनी फोटो समुद्रात सोडण्याचे कबूल वेळे व तसे गिरीशला विचारले, कारण उद्या आईची आठवण झाली तर निदान फोटो तरी पाहता यावा. पण मी गिरीशला सर्व समजावून सांगितल्यावर त्याला पण ते पटले व दुसरे दिवशी लगेच सर्व फोटोंचे समुद्रात विसर्जन झाले. फोटो गेले तरी

त्याच्या आईची बाधा त्याला त्रास देत होतीच कारण गिरीशच्या शरीराचा तिने ताबा घेतला होता. लगेच गिरीशकरिता २१ मडकी करण्यास सांगितले व त्याप्रमाणे त्यांनी मान्य केले. मडकी करण्यास सुरवात केली. मडक्यात सात लिंबे, सात मिरच्या व मीच व्हायब्रेट करून दिलेले पाणी ते वापरीत असत.

मडकी सुरु होताच मी अनंतरावांना काही सूचना देऊन ठेवल्या होत्या, त्या तंत्रोतंत्र खन्या ठरल्या. त्या सूचना म्हणजे :

१) ही घरात असलेली बाधा सहजा सहजी जाणार नाही. जाताना दिवा ज्याप्रमाणे भगभगून जातो, त्याप्रमाणे ही बाधा आपली तीव्रता दाखवील.

२) तुम्हाला हृदय विकाराचा त्रास आहे, तुमच्या मुलावर बाधा आहे, तो तुमच्या जवळचा नातेवाईक असल्याने तुम्हाला त्रास होईल. तुम्ही मरणार नाही, पण फार त्रास सहन करावा लागेल.

३) मडकी सोडत असताना कदाचित मडके पुटल्याचा आवाज वगैरे होईल तरी थोडे मन घटू करून मडकी करणे.

४) अनंतराव हृदय विकाराने आजारी

ठरल्याप्रमाणे मडकी सुरु झाली ३-४ दिवसातच अनंतरावांची तब्येत ढासळू लागली, ताप येऊ लागला, हृदयाजवळ दुखू लागले, दोनतीन वेळा चिठी व नोकर पाठवून त्यांनी मला घरी बोलावून घेतले. त्यांचा धीर पूर्ण खचला होता. मी घरी जाऊन चक्रांवरील बाधा तपासली व प्रत्यक्ष उपचार पद्धती केली तेव्हा त्यांना थोडेसे बरे वाटत असे.

नंतर पुन्हा ५-६ मडक्यांनंतर त्यांची प्रकृती फारच ढासळली. एक दिवस दुपारी ११११ च्या सुमारास त्यांची शुद्ध हरपली. सर्वांना चिंता वाटू लागली, डॉक्टर येऊन इंजेक्शन वगैरे देऊन गेले, पण त्यांचासुद्धा धीर खचला होता. दुपारी १ च्या सुमारास अनंतरावांना थोडीशी शुद्ध आली व माझी आठवण झाली. त्यांनी लगेच गडचाला आमच्या घरी पाठविले, पण मी शाळेत गेलेला होतो. नंतर त्यांचा नोकर ३ च्या सुमारास टॅक्सी घेऊन आमच्या शाळेत आला. त्याच्याबरोबर आमच्या सौभाग्यवती (विजया) होत्या.

नंतर आम्ही तेथून टॅक्सीनेच त्यांच्या घरी जाण्यास निघालो. त्यांचा नोकर, घाबरा घुबरा दिसत होता. मी टॅक्सीतूनच अनंतरावांची स्थिती काय आहे ते पाहिले, तर त्यांची एक बाजू (उजवी बाजू) फारच वाईट असल्याचे समजले. त्या बाजूवरील सर्व चक्रांवर बाधेचा फारच ताण (गरम लहरी) जाणवला. माझा उजवा हात भरून आला. मीसुद्धा त्यावेळी अस्थिर झालो. मनांत विचार

ग्रंथात याचा उल्लेख आढळत नाही. डोळस पध्दतीने विचार केला तर उपवासाचे सर्व पदार्थ, साबुदाणा खिंचडी, बटाटा, रताळी भाजी, वरी तांदूळ,लाल भोपळ्याचे भरीत वगैरे पदार्थ हे शरीराला पित्तकारक व वातकारकच आहेत. कोणी सांगितले की उपासाला लाल भोपळा पाहिजे पण दुधी भोपळा चालत नाही. बटाटे रताळी ही कंदमुळे चालतात पण कांदा लसूण ही कंदमुळे चालत नाहीत. हे कोणी ठरविले आपण मानवानीच ना ! आपल्या अहंकारात आपण काहीही करतो. हे सर्व पवित्र भूमातेतूनच निर्माण झाले आहे ना मग हे चालत नाही ते चालत नाही हे कशाला ? सहजयोगात व्यवस्थित जेवावे व ध्यानात निर्विचारितेत रहावे. हीच खरी पवित्र पूजा म्हणावी लागेल.

श्री माताजी म्हणतात ज्या दिवशी देवाचे काही विशिष्ट सण असतात त्या दिवशी त्यांचे वाढदिवसच असतात. मग वाढदिवसाला आपण उपास करतो का ? एखाद्याच्या घरी माणूस मृत पावला असेल तर ते लोक उपास करतात, कारण त्यांचे घरी दुःख असेल. देवतांचा वाढदिवस म्हणजे आनंद मग आनंदाच्या दिवशी कोण उपास करतात का ?

६) उपासामुळे देवता नाराज होतात.

आमच्याकडे माझी कल्याणची बहीण सौ. सुधा व तिच्या दोन मुली रहायला आल्या होत्या. त्या ज्या दिवशी माझ्याकडे आलेल्या होत्या त्याच दिवशी माझ्या घरी सामुहिक ध्यानाचा दिवस होता.

आम्ही सर्वजण ध्यानाला बसलो नेहमी प्रमाणे मी त्यांना सांगितले की तुम्हीपण तिघीजणी आमच्या बरोबर ध्यानाला बसा. ध्यान नेहमी प्रमाणे सुरु झाले. त्या तिघींनी जागृती वगैरे घेतली नव्हती. आमचे ध्यान, आरती, प्रसाद वगैरे झाले. इतर सर्वजण घरी जावयास निघाले.

इतक्यात त्या तिघीजणी मला म्हणू लागल्या, आम्हाला उठता येत नाही. आम्हाला घातलेली मांडी सोडता येत नाही. हे ऐकून मला आश्वर्यच वाटले. मी म्हणालो “असे कसे होईल, आमचे ध्यान वगैरे झाले. मी आता तुम्हाला कुंडलिनी जागृती देणार होतो”. नंतर मी त्यांची चक्रे तपासली तेव्हा त्यांच्या मूलाधार चक्रावर पकड असल्याचे मला समजले व मी जाणले की यांच्या चक्रावरच श्री गणेश हे नाराज आहेत. असे का व्हावे ? त्यावर मी त्यांना विचारले आज काय आहे. त्या म्हणाल्या “आज संकष्टी चतुर्थी आहे.” त्यावर मी त्यांना विचारले “ तुम्ही उपास केला आहे का ?” त्यावर त्या म्हणाल्या “हो” तेव्हा आम्हाला समजले की आज संकष्टी चतुर्थी म्हणजे श्री गणेशाचा विशेष दिवस आहे. व त्या दिवशी त्यांनी उपास केलेला म्हणून

आपली पूजा करुन घेत असत. श्री माताजी म्हणायच्या की अहो ! पूजा करायला पवित्रता पाहिजे. मग काही ठराविक लोकांनाच पूजेचे आमंत्रण असे. त्यांना हळूच कानात सांगितले जाई, त्यात माझा नंबर असे.

सुरवातीला श्री माताजी जे सहजयोगी पूजेला आले असतील त्यांना आपल्या चरणावर घेत असत. त्यांची चक्रे स्वच्छ करीत असत. काही वेळा तर १०/१५ मिनिटे आपल्या चरणावर डोके ठेवावयास सांगत. चक्रे स्वच्छ झाली की मग श्री माताजींच्या पूजेला सुरवात होत असे, त्यात एखादा त्रास तरी जात असे. श्री माताजी म्हणायच्या आता तुमची खन्या अर्थाने आंघोळ झाली. बाद्य शरीराची आंघोळ काय कामाची ! आतून स्वच्छता हवी.

नंतर श्री माताजींची साधीच पूजा असे. श्री माताजी सहजयोग्यांकडून श्री माताजींच्या फोटोचे लॉकेट, आंगठ्या मागून घेत असत व त्या आपल्या चरणाखाली ठेवून मग पूजेला सुरवात होत असे. चैतन्ययुक्त वंकूर मिश्रीत पाणी, थोडेसे पंचामृत याने श्री माताजींची पूजा होत असे. नंतर चरण स्वच्छ फुसून, पुले, हार वहावयाचे. गणपती अर्थर्वशीर्ष व श्री माताजींचे तीन महामंत्र म्हटले की झाली पूजा.

अशीच श्री माताजींची शिवरात्र पूजा प्रभादेवी येथील एका इमारतीच्या गच्चीवर झाली. ह्या गच्चीवर आम्ही दर शनिवार व रविवार संध्याकाळी ध्यान करीत असू.

पूजा झाल्यावर श्री माताजींनी विचारले की आज शिवरात्रीचा उपास कोणी केला आहे ? त्यावर आम्ही जवळ जवळ सर्व सहजयोग्यांनी हात वर वेळे ! उपास केल्यामुळे आम्हाला एक प्रकारचा अभिमान वाटत होता. श्री माताजी म्हणाल्या ठीक आहे. तरीच माझ्या हृदयावर ताण येत होता. हृदयावर श्री शिवांचे स्थान आहे. मग ते नाराज का बरे ?

नंतर श्री माताजींनी मला व श्री बी.जी.प्रधान यांना बोलाविले व हळूच सांगितले की खाली बाजारात जा आणि पाच किलो फरसाण व एक दीड किलो कांदे घेऊन या. सर्वांना डोळे मिटून ध्यानाला बसावयास सांगितले. आम्ही कांदे व फरसाण आणल्यावर कांदे चिरुन फरसाणात मिसळले व एका मोठ्या पातेलीत ते मिश्रण घालून श्री माताजींच्या पुढ्यात ठेवले. श्री माताजींनी सर्व सहजयोग्यांना डोळे उघडण्यास सांगितले व प्रत्येक सहजयोग्याला समोर बोलावून श्री माताजींनी प्रत्येकाला हा प्रसाद दिला व त्यांच्या समक्ष खाण्यास सांगितले. अशा रीतीने सर्व सहजयोग्यांचा उपास मोडला. तेव्हापासून आम्ही सर्व उपास सोडले.

उपासाला ठराविक पदार्थच खावे असे कोणी सांगितले ? कुठल्याही

आला आपण काय करणार ? माताजींची कृपा असेल तर सर्व ठीक होईल.

शेवटी मी त्यांचे घरी पोहोचलो. मी उंबरठायावर पाय ठेवताच मी आल्याची जाणीव त्यांना झाली, पण ते बोलू शकत नव्हते. मी त्यांना हाक मारली पण त्यांच्याकडून काहीच प्रतिसाद मिळाला नाही. नंतर मी उजवा हात माझ्या हातात घेऊन प्रथम हातावरील चक्रांच्या स्थानावर चैतन्यलहरी देऊन त्या त्या चक्रांच्या देवतांची १०८ वेळा नावे घेतली, ह्या वेळी माझा दुसरा हात बाहेरच्या बाजूस ठेवला होता.

नंतर मी स्वतःला बंधन घातले, अनंतराव शुद्धीवर आले व नोकराला म्हणाले फडक्यांना खुर्ची दे. मी म्हटले “मी खुर्चीवर बसलेला आहे. तुम्हाला आता कसे वाटते ?” त्यावर ते म्हणाले “मला आता बरे वाटते. तुम्ही आलांत मला धीर आला.” नंतर ते बसले, चहा वगैरे झाल्यावर मी पुन्हा त्यांच्या दोन्ही हातांच्या चक्रांवरील स्थानांवर चैतन्यलहरी देण्यास सुरवात वेळी. ह्यावेळी अनंतरावांना व मला मी बंधन घातले. ह्याच वेळी त्या त्या चक्रांवरील देवतांची २१-२१ वेळा नांवे घेतली. मी ह्यावेळी डोळे मिटून ध्यानांत बसलो होतो. सर्व चक्रांवर चैतन्यलहरी दिल्यावर अनंतराव पूर्ण शुद्धीवर आले व एखाद्या सामान्य माणसाप्रमाणे बसून गपा मारू लागले. डॉक्टरांनी “बेडवर झोपवून ठेवा, उठू देऊ नका” वगैरे घरातील नातेवाईकांना सांगून ठेवले होते.

ह्यानंतर मला त्रास होऊ लागला. हृदयाजवळ थोडे थोडे दुःखू लागले. पण मी त्याची काहीच पर्वा केली नाही. अनंतराव जवळ-जवळ १-११। तास गपा मारत होते. डॉक्टर आले त्यांनी तपासले व बरे असल्याचे सांगितले नंतर मी त्यांना सांगितले तुम्ही आता डॉक्टरांच्या मदतीने स्पेशल खाजगी हॉस्पीटल-मध्ये प्रवेश मिळवून घ्या व आपण हवा पालट करण्यासाठीच हॉस्पीटलमध्ये जात आहोत अशी मनाची तयारी ठेवा. त्यावर अनंतराव मला म्हणाले “तुम्ही रोज हॉस्पीटलमध्ये येणार असाल तर मी हॉस्पीटलमध्ये जातो”. नंतर लगेच त्यांना हॉस्पीटलमध्ये प्रवेश मिळाला, ते १०-१२ दिवस हॉस्पीटलमध्ये होते.

मी अनंतरावांकडून घरी आल्यावर सर्व घरातील मंडळी मला म्हणू लागली तुझे डोळे ओढलेले दिसतात, मला ५-६ दिवस फारच त्रास झाला, पण पाण्यात पाय ठेवून बसणे, चपला मारणे, बंधने घालणे वगैरे उपायांनी मला बरे वाटले.

नंतर मी त्यांना हॉस्पीटलमध्ये रोज भेटण्यास जात असे. मी नुसता त्यांच्याशी बोललो तरी त्यांना बरे वाटू लागे, असो.

५) डॉक्टरांना आव्हान

थोड्याच दिवसांत माताजी श्री निर्मलादेवी इंगलंडहून मुंबईला आल्या. त्यांचे २-३ दिवस रोगोपचार व ध्यानाचे कार्यक्रम सकाळ-संध्याकाळ भारतीय विद्याभवन येथे होते. मी अनंतरावांना सांगितले माताजींचा कार्यक्रम आहे. बघा! जमलेतर ! पण अडचण ही होती की, डॉक्टरांनी त्यांना पुर्ण बेड रेस घेण्यास सांगितले होते व बजावले होते की, ‘‘तुम्ही बाहेर अगर घरात फिरलेले मला समजले तर मी येणार नाही.’’ पण मी त्यांना श्री माताजींच्या आशीर्वादात श्री माताजींची सहजयोगाची उपचारपद्धती चालू होती म्हणून श्री माताजींच्या कार्यक्रमास चालण्याचा आग्रह केला. आम्ही टँक्सीने सकाळच्या कार्यक्रमास गेलो, पण मला एक प्रकारची भीतीच वाटत होती. तरीसुद्धा माताजींच्या भरवशावर मी त्यांना सांगितले कार्यक्रमाला येऊन ध्यान वगैरे केल्यावर त्यांना बरे वाटू लागले. दुपारी ते टँक्सीने घरी परत येतांना लिफटने न येता तिन्ही मजले जिन्याने खाली उत्तरले व संध्याकाळी पुन्हा भाषण व ध्यानाच्या कार्यक्रमाला आले. त्यांच्या चक्रांवरील बाधेचा ताण पाहिला, पण चंद्रे पूर्ण नॉर्मल असल्याचे जाणवले.

रात्री घरी जातांना टँक्सीतून उतरून जवळ जवळ दोन बसचे स्टॉप ते चालत घरी गेले. घरांतील सर्व मंडळी त्यांच्याकडे रागाने पहात होती. त्यातील काही त्यांना म्हणाली “डॉक्टरांनी सांगितले बेड-रेस्ट घ्या आणि तुम्ही गांवभर फिरता ! ”

त्यानंतर रात्री डॉक्टर नेहमीप्रमाणे तपासण्यासाठी आले. तपासल्यावर डॉक्टरांनी सांगितले की “तुम्ही आज खूपच बरे दिसता” त्यावर घरातील मंडळींची तोंडे गप्प झाली. असो हा सहजयोगातील चैतन्यलहरींचा चमत्कार नव्हे का ?

हॉस्पीटलमधून आल्यावर एक महिना पूर्ण विश्रांती घ्या म्हणून डॉक्टरांनी सांगितले. आता दर शनिवारी-रविवारी दोन मजले चढून ते प्रभादेवी येथे गच्छीवर ध्यानाला येत, दुकानावर बसण्याचे काम करत. तब्बेत चांगली होती ही श्री माताजींची कृपाच होय.

६) मृत व्यक्तींचे स्वप्नात दर्शन

तेरा मडकी झाल्यावर त्यांना बेचैन वाटू लागले. रात्री अतिशय छातीत वेदना होऊ लागल्या, आपण आता जगत नाही असे त्यांना वाटू लागले. रात्रीची सुमारे १ ते ३ ही वेळ त्यांना फारच कठीण गेली. ३।। ला डुलकी लागली त्या

आहे. त्यामुळे उपास म्हणजे मनाने परमेश्वराजवळ जाणे असा अर्थ समजायला हरकत नाही. आता दुसरा विचार असा की, मन हेच सर्वस्व आहे का? की मनाच्यापलीकडे काही गोष्टी आहेत? याचा विचार करणे जरुरीचे आहे.

सहजयोगात कुंडलिनीच्या दूरे आपल्याला जागृती मिळते. कुंडलिनी जागृत झाल्यावर आपल्यातील रजोगुण व तमोगुणाचे संतुलन होऊन आपण सत्त्व गुणात येतो आणि सत्त्वगुण, कुंडलिनी आणि आत्मतत्त्व यामुळे आपण त्रिगुणाच्या सीमेवर आज्ञाचक्रावर येतो व नंतर त्रिगुणाच्या पलीकडे त्रिगुणातीत अवस्थेत आपण जातो व निर्विचारिता सुरु होते.

निर्विचारिता ही मनाच्या पलीकडील अवस्था आहे. या अवस्थेत आपण सूक्ष्म अवस्थेत जातो. मग विचार येतो की, हे उपास तापास कशाला?

उपास आपण अहंकारात करतो शरीर झिजवून परमेश्वर मिळाणार नाही असे स्पष्ट श्री माताजींनी सांगितले आहे. आतून आपली यंत्रणा घटित झाली पाहिजे त्याचवेळी श्री परमेश्वराशी आपली जोडणी होऊ शकते व ज्यावेळी परमेश्वराकडुन आपल्याला अधिकार प्राप्त होतो; त्याचवेळी देवदेवता आनंदी राहतात व त्याचे आपल्याला आशीर्वाद मिळातात.

अहंकारात उपास करून ठराविक पदार्थ खाऊन कर्मकांड केल्यामुळे देवता नाराज होतात.

एकदा एक गृहस्थ महाशिवरात्रीच्या दिवशी श्री माताजींकडे आले व सांगू लागले की मी श्री शंकराना सवालाख बिल्व पत्र वाहतो. त्याच दिवशी श्री माताजींची पण शिवरात्रीची पूजा होती. श्री माताजींना त्या गृहस्थाची चक्रे आम्हाला तपासायला सांगितली. आम्ही चक्रे तपासली तर डाव्या करंगळीवर बाधा आढळली. म्हणजे डावे हृदय खराब होत आहे. असा निष्कर्ष निघाला.

श्री माताजी म्हणाल्या की डाव्या हृदयावर तर शिव बसले आहेत व ते नाराज आहेत. त्यामुळे ही पकड येते. नंतर श्री माताजी म्हणाल्या तुम्ही कुंडलिनी जागृती करून घ्या उपास, कर्मकांड करू नका. कुंडलिनी जागृतीमुळे तुम्हाला अधिकार प्राप्त होतो. नाहीतर तुम्हाला लवकरच हृदय रोग होणार.

नंतर त्या गृहस्थानी उपास व कर्मकांड सोडले व कुंडलिनी जागृती करून घेतली.

मी सुधा सुरवातीला संकष्टी, दोन एकादशा, आषाढी व कार्तिकी आणि महाशिवरात्री असे उपास करत असे. कारण आपल्या हातून देवाचे काही तरी घडू द्या. कारण सहजयोगात येण्यापूर्वी काहीच समजत नव्हते.

दुसऱ्या वेळी श्री माताजींची शिवपूजा करण्याचे ठरले. फारच थोडे लोक पूजेला होते साधरणपणे १९७४ ची ही गोष्ट. त्यावेळी श्री माताजी

त्याचे निवारण सहजयोग पद्धतीने करु. श्री माताजी निर्मलादेवी आपल्या पाठीशी आहेतच, त्यांच्यावर श्रधा आणि विश्वास ठेवा. सर्वकाही उत्तम व ठीक होईल. दोघांनी घरी जाऊन विचार केला व एक मुहूर्त पक्का केला. नंतर मी त्यांच्या घरी गेलो. त्यावेळी त्यांनी आपल्या मनातला विचार मला सांगितला. व मुंज साधेपणात व बाधारहित करावयाची. घरासमोरच मंडप टाकून करु, हॉल वगैरे नको, मी लगेच त्यांच्या जागेचे निरीक्षण केले. आणि त्यांना सात नारळ चैतन्यलहरीयुक्त असे करून दिले. प्रत्येक नारळावर एक स्वस्तिक व एक क्रॉस असे दोन-दोन काढले. पाच नारळ मंडपात, चार बाजूला चार व मध्ये एक असे बांधले. व घरात दोन बांधले एक प्रवेश द्वारात व एक घराच्या छपराच्या मध्यभागी आणि मंडपात व घरात चैतन्यलहरीयुक्त लाल कुंकवाचे पाणी तीन दिवस शिंपडण्यास सांगितले.

मुंजीचा दिवस उजाडला. श्री माताजींच्या फोटोला हार, उदबत्ती, दिवा लावून श्री माताजींची पूजा केली व कार्य निर्विघ्न पार पडावे म्हणून आम्ही सर्वांनी प्रार्थना केली. इतर समाजातील लोक व नातेवाईकांकरिता भटजीला बोलाविले त्यांची कुंडलिनी जागृत केली. सर्व ठिकाणी चैतन्यलहरीयुक्त पाणी व लाल कुंकू भटजींना वापरावयास सांगितले. अंतर पाटावर क्रॉस व स्वस्तिक काढले. तो अंतरपाट मी व दुसऱ्या सहजयोग्यांनी धरला. भटजींनी व आम्ही सहजयोग्यांनी मंगलाष्टके म्हटली. मुंज उत्तमरीतीने निर्विघ्न पार पडली. जेवणे झाली. संध्याकाळी भिक्षावळीचा कार्यक्रम पार पडला सर्वांना आनंद झाला.

अशा रीतीने ब्रह्म जाणणारे ते खरे ब्राह्मण हे आम्ही सर्व नातेवाईकांना समजावून सांगितले व सहजयोग किती महान आहे याची प्रचिती दाखविली.

५) उपास

उपास हे कसे आले? लोक उपास का करु लागले ? उपास केल्याने परमेश्वर प्राप्ती होते का? अशा प्रकारचे अनेक प्रश्न माझ्या मनात डोकावू लागले.

सध्याचे युग हे विज्ञान युग आहे. तेहा प्रत्येक प्रश्नाचे उत्तर हे डोळस पद्धतीने तपासून पहाणे जरुरीचे वाटू लागले आहे. मूळत उपास हा शब्द कसा आला असावा, तर त्याचे उत्तर मला वाटते की, मूळ शब्द उपास असावा. उप + वास = उपवास म्हणजे मनाने ईश्वराच्या जवळ असणे असा होऊ शकतो.

ॐ कारात ॐ च्या तीन मात्रा आहेत. अ, ऊ, म आता अ मात्रा ही शरीरवाचक आहे, ऊ मात्रा ही मनकारक आह। तर म मात्रा ही ईश्वर कारक

सुमारास त्यांना स्वप्नात त्यांच्या सौभाग्यवतीने दर्शन दिले. तिचा एक हात डोक्यावर होताव ती अनंतरावांना म्हणाली “मी आता जाते.” नंतर अनंतराव जागे झाले. त्यांच्या वेदना नाहीशा झाल्या होत्या. त्यांना पूर्ण बरे वाटू लागले होते.

त्यांचा मुलगा गिरीश याचा पूर्ण चेहेराच बदलला. आता तो गोजिरवाणा दिसू लागला. चेहन्यावर तेज दिसत आले. आता तो नेहमी हसतमुख असतो. २१ मडकी पूर्ण झाल्यावर घरात एक प्रकारचे स्वास्थ्य वाटू लागले आहे. नेहमी चैतन्यलहरीयुक्त पाणी पिण्याचे चालू आहे. जर त्रास झाला की ते माझ्याकडे येत, सहजयोगावर गप्पा चालत, त्यांना बरे वाटे. त्यांना सहजयोग हा जीवनाचा एक आधारच झाला होता!

॥ जय श्री माताजी निर्मलादेवी ॥

सहजयोगांनी आता लक्षात ठेवल पाहिजे की, प्रत्येक खेडेगांवात, प्रत्येक शहरांत, जिथे रहाता तिथे सहजयोगासाठी आम्ही काय करतोय? सडेतोड बोललं पाहिजे, गोड बोलल पाहिजे आणि ब्राह्मणाला बोलावून पूजा करायची, सत्यनारायणाची पूजा करायची हे प्रकार करायचे असलेतर तुम्ही सहजयोगात येऊ नका.

सहजयोगात तुम्ही ब्राह्मण झाले आहात सर्व कार्य तुम्ही सहजयोगाच्या दृष्टीने केले पाहिजे आणि बाकीचे जे काही आहे त्याला तिलांजली दिली पाहिजे. तर ते अंधश्रद्धेवाले काही बोलू शकत नाहीत कारण आपण अंधश्रद्धेलाच तिलांजली दिली. ज्या काही वाईट सववी होत्या त्या आपण सोडून दिल्या. आता आपण मागासलेले नाही आहोत. सगळ्यात आपण जे वर्तमानकाळात अव्यंत उच्चतर लोक जे होतो. ते आहात तुम्ही. तुमच्याहून उच्च कोणी नाही. अजुनही तुम्ही त्या नीच लोकांमध्ये रहाता. मग काय तुम्हाला घाण लागणार नाही? जर हिरा तुम्ही मातीत घातला तर तो हरवायचाच. तेहा कृपा करून माझ्या गोष्टीकडे लक्ष द्यावे.

वाईट वाटून घ्यायचे नाही. माताजी अस बोलल्या अस म्हणायच नाही. मी जे बोलले ते अगदी हृदयातून काढून तुम्हाला संगतेय, उद्या पहायच कोणाची मुळ वर येतात? पूर्णपणे सहजयोगाला वाहून घेतल पाहिजे. आपल धर्मातर झालय. आता दुसरा धर्म नाही. ही गोष्ट जर तुम्ही समजून घेतली तर तुमच्यावर उपकार होतील. आणि संबंध जगावर होतील कारण तुमच्यात जी एक विशेषता आहे, जे विशेष पुण्य आहे. तुम्ही पुष्कळ पुण्य केलय. म्हणून तर त्या हिंदुस्थानात जन्माला आलात. या महाराष्ट्रात जन्माला आला. पण ते सगळ मूर्खपणामुळे वाया जाणार.

आतापर्यंत कोणचे साधुसंत झाले. ज्यांनी जातीयतेला मदत केली. दासगणूनी सुध्दा म्हटल आहे.

“आम्हा म्हणती ब्राह्मण
आम्ही पाहीले नाही ब्रह्म
आम्ही कसले ब्राह्मण ॥

नृसिंहसरस्वतीनीं सुध्दा म्हटले आहे. हे सगळे ब्राह्मण होते. त्यांनी सुध्दा म्हटले आहे. मग आपण अस त्याच्या आहारी जायच आणि तीच तीच काम करायची किती चुकीचं आहे.

- ब्रह्मपूरीपूजेच्यावेळी श्री माताजींचे भाषण

८. मुक-बधिर मुलांना सहजयोगाचा लाभ

१) सहजयोग : शोध आणि बोध

प्रमपूज्य माताजी त्यावेळी प्रभादेवीलाच रहात असल्यामुळे बच्याच वेळा घरी जाण्याचा योग आला. अनेक प्रश्न विचारून प्रायोगिक प्रचीति घेतली. आतुरता व कुतूहल निर्माण झाले. माताजी आनंदाने सर्व प्रश्नांचे विवेचन करीत, घरी नियमाने ध्यान व प्रयोग सुरु झाले. आपल्या शरीरात सप्तचक्रे, देवता, चक्रांचे निरनिराळे रंग, ईडा, पिंगला, सुषुम्ना या तीन नाड्या आहेत. ह्या नाड्या आझा चक्रावर एकत्र मिळतात. सुषुम्ना नाडीवर चक्रे व कुंडलिनी आहे, वगैरे माहिती माताजींची भाषणे व चर्चा यावरून मिळाली.

चक्रांचा संबंध दोन्ही हातांच्या तळहातावर (तळवा), पाच बोटे व मनगटाजवळ आहे. कुंडलिनी जागृत होऊन ब्रह्मरंधाकडे धाव घेऊन ब्रह्मरंध्र छेदते तेव्हा हातातून चैतन्यलहरी वाहू लागतात, हीच आत्म्याची स्पंदने, हाच आत्मसाक्षात्कार होय. ह्याचवेळी निर्विचारता प्राप्त होते.

माताजींनी आझा चक्र बंद केल्यामुळे चक्रांच्या देवतांची दर्शने आज्ञाचक्रावर होत नाहीत. फक्त बोटांवर स्पंदने जाणवतात. तेव्हा प्रश्न हा की खरोखरच देवता वगैरे आहेत का ? की माताजी सांगतात म्हणून मानायचे ? मग संतांना दर्शने कशी दिसली ? वगैरे प्रश्न होते. थोड्याच दिवसात आज्ञाचक्रावर ध्यानात असताना रंग दिसू लागले. आश्र्य वाटले ! ध्यानात दोन-तीन तास बसले तरी १०-१५ मिनिटे बसलो असे वाटायचे. यावर विचार केल्यावर आश्र्य वाटले. रंगांच्या उल्लेखाची ज्ञानेश्वरी वाचून सत्यता पटवून घेतली. एक दिवस भारतीय विद्याभवनात ही गोष्ट माताजींना सांगितली. त्यावर माताजी रागानेच म्हणाल्या, ‘अहो फडके, चक्रांचे रंग म्हणजेच सर्वस्व नव्हे. तुम्हाला खूप मजल गाठायची आहे. हे रंग म्हणजे समुद्राच्या वाळूवरचा एक कण आहे. आपल्याला सर्व वाळू गाठायची आहे. हे रंग म्हणजे आगगाडीतून जाताना अनेक दृश्ये आपण पाहतो, पण लक्षात सगळे ठेवतो का ? आपले लक्ष उत्तरायच्या ठिकाणाकडे असते. मध्यले आपण विसरतो. तसेच लक्ष रंगांकडे नको. सहस्राराकडे पाहिजे. आपल्यात निर्विचारता कशी येईल ? ती जास्त काळ कशी टिकेल ? इकडे लक्ष पाहिजे. रंग पाहात राहिल्यास आज्ञेवर त्राटक होऊन ते खराब होईल’ हे ऐकल्यावर माझे डोळे उघडले. त्याला ८-९ वर्षे झाली. त्यानंतर अनेक प्रयोग केले. लोकांच्या बाधा व रोग बरे केले.

राजूला आठवे वर्ष लागत होते. आनंदने भटजीना बोलाविले व चांगला मुहूर्त काढण्यास सांगितले त्याप्रमाणे भटजीनी अत्यंत लाभदायक असा शुभमुहूर्त काढून दिला. मुंजीच्या पत्रिका वगैरे छापल्या, हॉल बुक केला. भटजींने सांगितले हा आम्ही काढलेला मुहूर्त अतिशय शुभ आहे व तो राजूला उत्तम लाभत आहे. सर्वत्र आनंदी आनंद होता. मुंजीची तयारी सुरु झाली. सर्व तयारी झाली मुंजीला फक्त चार दिवस राहिले. आणि एक दुःखद घटना घडली. राजूचे आजोबा हृदय विकाराने आजारी पडले. त्यांना हॉस्पीटल मध्ये अँडमिट कले. आणि तीव्र हृदयाच्या झटक्याने राजूचे आजोबा गतप्राण झाले. सर्वत्र शोककळा पसरली. सगळ्यांच्या मनात असा विचार येत होता की जर भटजीने शुभ मुहूर्त काढून दिला होता. मग असे कसे झाले ? याला भटजींकडून व इतर कोणाकडूनही उत्तर नव्हते. सर्वजण भटजींवर नाराज झाले. आणि सर्वानुमते असे ठरविले की जे आनंदाने व उत्साहाने मुंज करणार होते. तेच जर नाहीत तर आता राजूची मुंजच करावयाची नाही.

त्यानंतर सुमारे दोन वर्षे गेली. नंतर राजूच्या मनात आले की त्यांची (राजूचे आजोबा) ईच्छा होती, तर मुंज आता साधेपणात उरकून घेऊ या. आनंद व संपदा यांनी विचार केला. आता झाले ते झाले, आता आजी हयात असताना तिच्या देखत तरी मुंज उरकून घेऊ या.

मग ते विचार करू लागले की आता भटजी मुहूर्त काढणे वगैरे काही करावयाचे नाही. सहजयोग पध्दतीत साधेपणाने मुंज करू या. मग चांगला दिवस ठरवायचा मग यात माहिती कोणाला आहे ? तज्ज कोण आहे ! आणि त्यांना माझा विचार आला की आता आपण भाऊंचे (मला सर्व भाऊ म्हणतात) मार्गदर्शन घेऊ या.

एक दिवस ते माझ्याकडे आले व त्यांनी आपला बेत सांगितला. त्यावर मी त्यांना म्हणालो ‘तिथी वगैरे असलेले कॅलेंडर आणा’ त्याप्रमाणे त्यांनी माझ्यासमोर कॅलेंडर आणल्यावर, मी माझी चक्रे सामान्य असल्याची खात्री केली व निर्विचारितेचे निरक्षण केले. नंतर कॅलेंडरवरून नजर फिरविली आणि मनात विचार आला की श्री माताजी म्हणाल्या होत्या की कोणतेही शुभ कार्य करावयाचे असल्यास सप्तमी व नवमीच्या दिवशी किंवा साडेतीन मुहूर्त असतील त्या दिवशी करावे हे उत्तम.

माझी नजर कॅलेंडरवरून फिरली. सप्तमी व नवमी कोणत्या दिवशी आहे ते पाहिले. आणि त्यावेळी मंगळवारी सप्तमी व गुरुवारी नवमी होती. ते दोन मुहूर्त मी त्यांना काढून दिले. त्यांना फार आनंद झाला. मी त्यांना म्हणालो “झाल्या गोष्टीचा विचार करू नका. काही बाधा वगैरे असतील ते आपण पाहू

मग मी उठलो, श्री माताजींच्या फोटोसमोर दिवा लावला व थोडा वेळ ध्यानात गेलो. मुलाला चैतन्यलहरी देऊन कुंडलिनी जागृत केली व चक्रे पाहू लागलो; तर त्या लहान मुलाचे यकृत खराब झाले होते. आणि विशुद्धी चक्र व आज्ञा चक्र खराब झालेले आढळले.

प्रथम, मी यकृतावर चैतन्यलहरी दिल्या. मी निर्विचारत्तेत जाऊन माझा उजवा हात यकृतावर ठेवून डावा हात श्री माताजींच्या फोटोसमोर ठेवला. सुमारे पंधरा मिनिटांनी त्या मुलाचे यकृत ठीक झाले; गरम चैतन्यलहरी येण्याचे बंद झाले. लगेच तो मुलगा रडण्याचा थांबला. माझी आई, पत्नी व बहीण यांना तर आश्र्वर्यच वाटले, त्यानंतर मी त्याचे विशुद्धी चक्र व आज्ञा चक्र सोडविले. ही दोन्ही चक्रे सोडविल्यावर त्या मुलाचे डोळे मिटू लागले व त्याला झोप येऊ लागली. पाच मिनिटातच तो मुलगा गाढ झोपला.

मी त्याचे आज्ञा चक्र, विशुद्धी चक्र व मणिपूर चक्र (नाभीचक्र) यांवर लालकुँकू लावले. सर्वांना सहजयोगाची कल्पना दिली. मी त्यांना म्हणालो, आता तो शांत झोपला आहे. त्याला गाढ झोप लागली आहे तो आता सकाळी उठेल. तरीसुद्धा बहीण व आई यांचा विश्वास नव्हता. त्यांना वाटले मुलगा बेशुद्ध झाला. मी त्यांना म्हणालो काळजी करु नका तुम्ही पण शांत झोपा.

आणि सकाळी तो मुलगा पूर्ण सामान्य होऊन खेळू लागला. त्याच्या तोंडावर कुंडलिनी जागृतीचे तेज दिसत होते. मी त्यांना म्हणालो, बघा कसा आमचा सहजयोग आहे! तुम्ही शांति केलीत पण मुलाला मात्र अशांती झाली. आता तो खच्या अर्थाने शांत झाला आहे.

आता तो मुलगा सध्या गोरेगांव येथे रहातो. त्याचे नांव सुजित आहे व तो बी. कॉम च्या परीक्षेला बसला आहे. नंतर त्याला कुठलाच त्रास झाला नाही व तो शैक्षणिक वर्षात केवळाच नापास झाला नाही. असा हा बिनपैशाचा सहजयोग शांती देणारा आहे !

४) राजूची मुंज

ही गोष्ट आठ-दहा वर्षांपूर्वीची आहे. एक सहजयोगी व माझे मित्र श्री. आनंद दाते यांचा मुलगा राजू याची मुंज करावयाचे ठरले. राजूची आजी, आजोबा यांना फार हौस होती. (राजुच्या आईचे आई-वडिल) त्यांना फक्त मुलीच होत्या. त्यामुळे मुंजीचा प्रश्न नव्हता. म्हणून त्यांनी ठरविले की राजूची मुंज (म्हणजे आपल्या नातवाची) थाटामाटात करावयाची. भिक्षावळ घोड्यावरुन मिरवणूक काढून करावयाची.

सर्व साधारणपणे मुंज ही आठवे वर्ष लागले की करतात. त्याप्रमाणे

मी एक बहिन्यामुक्या मुलांचा शिक्षक आहे, त्यामुळे या मुलांना सहजयोगाचा काय फायदा होईल ? असा विचार मनात आला असता एक दिवस माताजींना प्रश्न विचारला, तेव्हा माताजी म्हणाल्या, ‘त्यांनासुद्धा ह्याचा उपयोग होईल. कारण कान हे पाच झानेंद्रियांपैकी एक इंद्रिय आहे. ही झानेंद्रिये मेंदूला संदेश पोचविण्याचे काम करतात. मुख्य शक्ती निराळीच आहे. संदेश पोचविण्याच्या कार्यात जरी बिघाड झाला, तरी आपल्याला सहस्रारातून हे कार्य करता येईल. पण त्याकरिता पुष्कळ मेहनत घ्यावी लागेल. कारण सहस्रार पूर्ण उघडले पाहिजे. बहिन्या मुलांची विशुद्धी व आज्ञाचक्रे प्रारब्धामुळे बिघडली आहेत ती शुद्ध झाली पाहिजेत. मग त्यांना कानातून ऐकू येण्यारेवजी सहस्रातूनच ऐकू येईल. कारण आपले श्रवणकेन्द्र (Auditory Center) मेंदूत आहे. ह्या केन्द्राला बोलण्याचा संदेश ध्वनी-लहरी-मार्फत कानातून पोचविला जातो. हा संदेश जर सहस्रारातून मिळाला तर काम झालेच. श्रवणकेन्द्राला मिळालेला संदेश वाचा केन्द्राला (Speech Center) = प्रश्नाचे उत्तर तयार करून मिळतो तेथून तो बोलण्याच्या इंद्रियाकडे पोचविला जातो. तेव्हा आपण योग्य उत्तर बोलतो. ही गोष्ट क्षणात होते.

वरील गोष्टींवरून आपणच वृत्तिम बहिरे होण्याची कल्पना डोक्यात आली. कान बंद करून ध्यानात गेलो. सहस्रारावर कुंडलिनी येताच निर्विचारता प्रस्थापित होऊ लागली. मात्र ह्याला पुष्कळ वेळ लागला. प्रयोग सुरु झाले. कानात कापसाचे बोळे घालून, विशुद्धी चक्राची बोटे कानात घालून कान बंद वेळे. पण सखोल ध्यानाशिवाय फुकट; मात्र कानात कोणताही आवाज येत नव्हता. पुढे सुक्ष्म ध्यानात जाऊ लागलो. सहस्रारावर पूर्ण गारवा वाटू लागला. दोन्ही हातांवर पूर्ण गर लहरी येऊ लागल्या. नंतर हळूहळू सहस्रारातून आवाज ऐकू येऊ लागला. प्रथम नक्की शब्द समजेनात. पुढे रेडिओ लावला असता गाणे ओळखता येऊ लागले. तेव्हा आनंद वाटला. आश्र्वर्य पण वाटले. मात्र याला चक्रांची संपूर्ण स्वच्छता व ध्यानाची सखोलता आवश्यक आहे.

पुष्कळ विचारांती बहिन्या मुलांची दोन इंद्रिये सामान्य माणसांप्रमाणे काम करीत नाहीत, त्यामुळे त्यांची शक्ती शिल्लक राहणार. ऐकणे व बोलणे ह्या त्यांच्या क्रिया फारच कमी होतात. तर ह्यासाठी आपली सामान्य माणसाची शक्ती किंती खर्च होते ?

मग विचार केला आपली पांच कर्मेंद्रिये व झानेंद्रिये आहेत. इश्वरानी आपल्याला जन्माला घालून समजा १०० टक्के शक्ती दिली. ती पांच इंद्रियांवर समान वाटली असता प्रत्येकाला २० टक्के शक्ती मिळणार ! हे सामान्य माणसाचे, तर बहिन्याच्या बाबतीत ही शक्ती चारच इंद्रियांवर वाटली

गेली. म्हणून प्रत्येक इंद्रियाला २५ टक्के शक्ती मिळणार. तसेच आंधब्याचे, आंधब्यांना स्पर्शेंद्रिय शक्ती जास्त असते, तर बहिन्यांचे डोळे विशेष काम करतात. आंधब्या स्पर्शाने माणूस ओळखतो, तसेच त्याची घ्राणेंद्रियाची शक्तीपण विशेष असते.

नंतर मी सात-आठ मुलांना घरी जागृती दिली. डोळे मिटून त्या मुलांत साखळी प्रदृश्यत बसलो. मी साखळीत नसतांना मुलांना काहीच जाणीव झाली नाही. ध्यानात मुलांच्या बरोबर १५-२० मिनिटे गेल्यावर साखळी सोडून त्यांना प्रश्न विचारले. त्यांच्या उत्तरावरून, काहींचे पाय जड झाले. काहींना पाठीच्या कण्यात गुदगुल्या वाटल्या. सर्वांना चैतन्यलहरी विशेष जाणवल्या व त्या एका हातातून दुसऱ्या हाताकडे जात होत्या. तसेच सर्वांना श्री राधा व श्रीकृष्णचे दर्शन झाले. त्यामुळे त्यांना आश्वर्य वाटले.

मुलांना श्री राधा व श्रीकृष्ण दिसतो. पण मला ध्यानात काहीत दिसत नाही. तर माझी प्रगती कमी तर नाही ? माताजींना याचे उत्तर विचारले, “माताजी, मी बहिन्या मुलांबरोबर ध्यानात साखळी प्रदृश्यत बसलो असता त्यांना श्रीराधा व श्रीकृष्ण आज्ञा चक्रावर दिसतात व मला दिसत नाही हे कसे ?” मला कोणताच देव दिसत नाही. त्यावर माताजी हसून म्हणाल्या, ”अहो, त्यांचे आज्ञाचक्र व विशुद्धीचक्र खराब आहे. म्हणून हे दिसू शकते. तुम्हाला काही दिसत नाही हे चांगले. कारण तुम्हा सहजयोग्यांचे आज्ञाचक्र मी बंद केले आहे व तुम्हाला सहस्रारावर नेले आहे. तर तुम्ही आज्ञा चक्रावर का येता ? हे दिसणे वगैरे नको, सर्व काही चैतन्यलहरींच्या माध्यमातून, जाणीवेतून जाणावयाचे आहे.

माताजींच्या उत्तराने मला बरे वाटले. नंतर जर बहिन्या मुलांना विशुद्धीचक्राची देवता श्री राधा व श्रीकृष्ण दिसतात, तर मग इतर चक्रांच्या देवता आहेत का ? आपल्याला चैतन्यलहरींद्वारे समजते. पण खरोखरोच देवता आहेत का ? मग पूर्ण निर्विचारतेत ध्यानात असता प्रश्न विचारला तर काय करावे ? देवता असल्याची खात्री कशी करावी ? नंतर १०-१५ मिनिटात मनात विचार आले ते प्रश्नाचे उत्तर होते यावर श्री माताजी एकदा भाषणात म्हणाल्या होत्या की, तुम्ही जेव्हा पूर्ण निर्विचारतेत असता व वुंडलिनी पूर्णपणे सहस्रारावर येते, त्यावेळी तुम्ही एखादा प्रश्न स्वतःला मनात विचारलात तर त्याचे उत्तर तुम्हाला निर्विचारतेत मिळते व ते १०० टक्के खरे असते. कारण ते उत्तर परमेश्वराकडून, म्हणजे आत्म्याकडून मिळालेले असते. ह्याची प्रचिती मला अनेकवेळा प्रयोगात आली व ते प्रयोग यशस्वी झाले आहेत.

उरकून घेऊ.

सर्वांना आश्वर्य वाटले हे कसे काय जमणार ? भटजी म्हणाले सोपे आहे. तुम्ही मुलाला सुपातून माझ्यासमोर आणा, मग मी या गाईचे तोंड मुलाच्या अंगाला स्पर्श करतो, म्हणजे गाईने मुलाला चाटले असे होईल. त्यामुळे मुलाचा जन्म गेमुखातून झाला असे होईल व मुलाला लागलेला मूळ नक्षत्राचा दोष निघून जाईल. नंतर आपण होम वगैरे करून शांति करु. मात्र या गाईचे दीडशे रुपये पडतील आणि ती गाय मलाच दान करावयाची आहे. सर्वांनी ही गोष्ट मान्य केली व कार्यक्रम झाला. मात्र माझ्या मनाला ही गोष्ट पटत नव्हती.

कारण चांदीची गाय मुलाच्या अंगाला स्पर्श काय करणार ! गाईचे दीडशे रुपये भटजी घेणार !! म्हणजे अक्षरशः फसवणूक आहे. यात काय साध्य होणार आहे ? परत ती गाय भटजीला दान करावयाची असल्याने भटजी पुन्हा पुन्हा तिचा उपयोग करणार; ही गोष्ट मला पटत नव्हती. सहजयोगाच्या दृष्टीने हा केवळ मूर्खपणाच होता, पण काय करणार ? आई व बहिणीच्या सासरच्या माणसांपुढे मला गप्प बसावे लागले.

त्यानंतर होम वगैरे झाला व इतर काही धार्मिक गोष्टी झाल्या; भटजींनी अंधश्रद्धेचा फायदा घेतला व कमाई केली. नंतर बारश्याच्या कार्यक्रम उरकला, नामकरण विधी झाला. मी भटजींची चक्रे तपासली: मणिपूर, विशुद्धी, थोडेसे आज्ञा चक्र अशी पकड होती. त्याचप्रमाणे मुलाच्या मणिपूर व आज्ञा चक्रावर बाधा जाणवत होती. पण या सर्व गोष्टी समजूनसुद्धा मला गप्प बसावे लागत होते. शांति, होम वगैरे कार्यक्रम झाल्यानंतर मुलाचे नांव ठेवण्याचा कार्यक्रम झाला. कार्यक्रम चालू असताना नकळत मी भटजींना जागृती दिली होती.

संध्याकाळचे सहा वाजले होते. मुलाचे बारसे झाले होते. शांत पण झाली होती. पण मुलगा रडू लागला; काही पण करून तो थांबेना. मी थोडेसे दुर्लक्षण केले. शांत झाली पण अशांति झाली. सौ. विजयाने व माझ्या बहिणीने मुलाच्या पोटावर ओवा चोळणे, तेल लावणे वगैरे उपचार सुरु केले. पण मुलाचे रडणे काही थांबेना. सगळेच अशांत झाले. कोणालाच काय करावे ते समजेना. लहान मूल असल्याने त्याला काहीच सांगता येईना.

शेवटी रात्रीचे १० वाजायला आले मुलगा रडतच होता. काही केले तरी त्याचे रडणे थांबेना. नंतर माझी आई, पत्नी व बहीण सगळेजण माझ्याकडे पाहू लागले व मला म्हणाले भाऊ आता तू काही तरी बघ हा का रडतो ?

मी थोडासा रागानेच म्हणालो, भटजीने शांति केली. पैसे नेले. मग हे असे कसे झाले ? भटजी त्याला गप्प करू शकेल ? त्यालाच सांगा ! परंतु सर्वजण मला म्हणाली, तू असा रागावू नकोस, काही तरी ईलाज केला पाहिजे.

३) शांतीची अशांति झाली

एकोणीसशे अठ्याहत्तर साल असेल. माझी धाकटी बहीण बाळंत होऊन मुलगा झाला, पण मुलगा झाला त्यावेळी त्याला मूळ नक्षत्र लागलेले होते असे भटजींनी सांगितले.

बारश्याचा दिवस जवळ आला, पण त्याच्या आधी शांति झाली पाहिजे व मूळ नक्षत्राची बाधा दूर झाली पाहिजे. त्यामुळे भटजी म्हणाले मुलाचा जन्म गोमुखातून झाला पाहिजे, त्याकरिता मुलाला सुपातून गाईला चाटावयास दिले पाहिजे तरच शुद्धीकरण होईल.

बारश्याच्या अगोदर गाईकडून चाटवून घेणे जरूरीचे होते. बहिणीच्या सर्व सासरच्या लोकांचा, बहिणीचा व माझ्या आईचा आग्रह होता. त्यामुळे गाय शोधणे जरूरीचे होते.

मी व बहिणीचे यजमान, आम्ही दोघे गाईच्या शोधाकरिता प्रभादेवीच्या नाक्यावर गेलो, पण कोठेच गाय दिसेना. शेवटी एक भय्या नजरेला पडला. त्याच्याकडे गाय होती. मी व बहिणीच्या यजमानांनी भव्याला सांगितले, तुझी गाय आमच्याकडे घेऊन चल, आम्हाला गाईची पूजा करावयाची आहे. लहान मुलाला सुपात ठेवून त्याला गाईकडून चाटावावयाचे आहे; तरी तू आमच्या-बरोबर गाईला घेऊन चल, आम्ही तुला पैसे पण देऊ.

त्यावर भय्या थोडा वेळा थांबला व आम्हाला म्हणाला, थांबा गाईची पूजा करावयाची आहे, तर ठीक आहे पण लहान मुलाला चाटावावयाचे असेल तर विचारच करावा लागेल, कारण माझी गाय मारकुटी आहे, त्यामुळे जर तुम्ही मुलाला गाईसमोर आणले आणि तिने जर मुलाला शिंग मारले, किंवा शिंगावरुन उडविले आणि मुलाला काय इजा झाली तर मी जबाबदार नाही. बघा पटत असेल तर मी येतो.

त्यावर आम्ही दोघे विचार करू लागलो काय करायचे. नंतर आम्ही दोघांनी ठरविले की आपण घरी जाऊन बाकीच्या मंडळींना विचारू, त्यांना जर मान्य असेल तर आपण गाईला घेऊन जाऊ.

त्याप्रमाणे आम्ही घरी आलो व सर्वांना विचारले. सर्वांनी नीट विचार केला की जर गाय मारकुटी आहे, तर मग नकोच, कारण अघटीत झाले तर काय करणार? दुसरी गाय मिळणे शक्य नव्हते. मग आता काय करणार? ही सर्व गोष्ट आम्ही भटजींना सांगितली; त्यावर ते म्हणाले जर गाय मिळत नसेल तरी हरकत नाही आपण काम सांभाळून घेऊ.

लगेच भटजींनी आपल्या खिंशातून छोटीशी चांदीची गाय काढली व सर्वांना दाखविली व ते म्हणाले आपण या गाईचा उपयोग करू व आपले काम

माझे निर्विचारतेतील विचार असे की, सप्तचक्रांचा संबंध आपल्या हातावर आहे. उदा. दोन्ही हातांच्या मनगटावर मध्यभागी श्री गणेशतत्त्व आहे. हा विचार करून बहिन्या मुलांच्या हातावर श्री गणेश तत्त्वाच्या ठिकाणी मी पूर्ण निर्विचारतेत जाऊन चैतन्यलहरी दिल्या. मात्र ही मुले पार होती. तेव्हा त्यांना ध्यानात सर्वांना एकाचवेळी श्री गणपतीचे दर्शन झाले. हे लाल रंगाच्या स्वरूपात व सजीव होते. मुलांना फार आनंद झाला. त्यांनी इतर ठिकाणी दगड व मातीचा श्री गणेश पाहिला होता. मला ह्या प्रयोगाचे फार आश्चर्य वाटले. आनंद झाला व श्री माताजी निर्मलादेवींनी सहजयोगाचा जो शोध आणला, तो खरोखरच धन्य आहे!

दुसर्स्यावेळी मी त्यांना प्रत्येक चक्रावर क्रमाने चैतन्यलहरी देऊन ध्यानात नेले. त्यावेळी साखळी पद्धतीने ज्या ज्या चक्रांच्या ठिकाणावर मी हात ठेऊन चैतन्यलहरी देत असे, त्यावेळी त्या त्या चक्राच्या देवता मुलांना दिसत. मुले देहभान विसरत, त्यांना आश्चर्य व वुत्तूहल वाटे. डोळे मिटून दिसणारा देव जिवंत असून तो आमच्याकडे पाहून हसतो. तो आकाशातून जातांना दिसतो. डोळे मिटून देव दिसतो ह्याचे त्या मुलांना आश्चर्य वाटे.

काही मुलांना तर श्री निर्मलादेवींचे नाव जोडून मंत्र म्हटला असता श्री निर्मलादेवी स्वतः श्री विष्णूच्या स्वरूपात गरुडावरून आकाशात भ्रमण करीत असतांना दिसतात. निरनिराळ्या चक्रांवर श्री गणेश, श्री ब्रह्मदेव, श्री सरस्वती, श्री लक्ष्मी, श्री विष्णू, श्री शंकर-पार्वती, श्री राधाकृष्ण, श्री सूर्य, श्री महाकाली, श्री हनुमान वगैर अनेक देवतांची दर्शने घडतात. चक्रांवरील देवता श्री निर्मलादेवीच आहेत, याची प्रचीति आली. हे कार्य माताजी श्री निर्मलादेवी सहस्रारातून करत आहेत. नेहमी श्री माताजी सांगतात माझे नाव देवतांना जोडाल तरच देवता तुम्हाला साथ देतील. हे खरे आहे. चक्रांवर खरोखरच देवता आहेत हे उत्तर मला बहिन्या मुक्या मुलांकडून मिळाले. बरीच मुले पार आहेत. काही मुलांना घरी ध्यान करावयास मिळत नाही एवढेच शल्य आहे.

आषाढी एकादशीला एकवीस वेळा “ॐ त्वमेव साक्षात श्री विद्वुल रखुमाई साक्षात् श्री आदिशवत्ती श्री निर्मला देवी नमः” हा मंत्र म्हटल्यावर मुलांना श्री विद्वुल रखुमाई दिसतात. खरोखरच सहजयोगाचे हे एक आश्चर्यच आहे. सहजयोग बहिन्या मुलांना समजतो, अनुभूती येते, मग आम्हाला का समजू नये! म्हणूनच म्हणावेसे वाटते की -

कधी जे नाही घडले, ते श्री निर्मलादेवींनी दाविले ।

प्रत्यक्ष अनुभव दिधले, चैतन्य साक्षात्कार रूपे ॥

तरी घ्यावी आपण प्रचीति, धन्य करा जीवन जगती ।

जैसे दीप दीपास उजळती, किती सांगू श्री निर्मला महती ! ॥

सहजयोगात बहिन्या मुलाची प्रगती

क्रिकेटियर श्री. विजय मर्चंट हे ज्यावेळी श्री मातार्जींना भेटावयास आले होते. त्यावेळी मी व दोन बहिरी मुले उपस्थित होतो. श्री मातार्जींच्या घरीच आम्ही गेलो होतो. श्री. विजय मर्चंट यांनी श्री मातार्जींना पुष्पगुच्छ दिला आणि आदर व्यक्त केला. या गोष्टीला वीस वर्षाचा काळ लोटला आहे.

मी श्री. विजय मर्चंट यांची चक्रे श्री मातार्जींच्या आज्ञेवरून तपासली त्यांचे हृदय चक्र खराब असल्याचे समजले. श्री मातार्जींनी मोठ्या प्रयासाने त्यांचे चक्र सोडविले, त्यांची कुंडलिनी जागृत केली आणि ते पार झाले. तुमचे भाग्य मोठे आहे. आता तुम्ही रोज थोडे ध्यान माझ्या फोटो समोर करा. त्यांना अपंगांची बरीच सेवा केली आहे. ते म्हणत-अंपंगाची सेवा म्हणजे माझी ईन्श्डर सेवा आहे.

असे निरनिराळे अनेक प्रसंग घडले त्यावेळी ही दोन बहिरी मुले माझ्या बरोबर असत. त्यातील एक मुलगा मोहन कोल्हाळे हा अजुन पर्यंत सहजयोग करीत आहे. रोज सकाळी ध्यान करणे चालू आहे. गरीबीमुळे त्याला परिस्थितीशी झुंजावे लागले. वेळोवेळी श्री मातार्जींकडे तो माझ्या बरोबर येत असे. श्री मातार्जींनी त्याच्या कानात अनेक वेळा फुंकर मारली आहे. त्यामुळे त्याची ऐकण्याची क्षमतापण वाढली आहे.

त्याचे शालेय शिक्षण पूर्ण झाल्यावर तो रोज ध्यान करीत असल्याने त्यांची प्रगती चांगली आहे. त्याला बी.पी.टी. मध्ये नोकरी हवी होती. रोज ध्यान करणे श्री मातार्जींवर पूर्ण विश्वास, सतत केले प्रयत्न यामुळे त्यांनी बहिन्या मुलांकरिता असलेला दोन वर्षाचा महाराष्ट्र शासनाचा फिटरचा कोर्स उल्हासनगर येथे राहून पूर्ण केला. त्याला त्याच्या इच्छे प्रमाणे मातार्जींच्या कृपेत व त्याचे प्रयत्न व हुशारी या मुळे बी.पी.टी. मध्ये नोकरी मिळाली. बहिन्या मुलांना ऐकणे व बोलणे हे कमी असल्याने त्यांची सामान्य माणसापेक्षा कर्तुत्व शक्ति व एकाग्रता ही जास्त असते. त्यामुळे त्याला बी.पी.टी. मध्ये प्रमोशन मिळाले आहे. त्याची सांपतिक स्थिती आता फारच चांगली आहे व तो सहजयोगाला मदत करु ईच्छित आहे. त्याच्या मनाप्रमाणे त्याचा विवाह झाला. त्याला ऐवू येणारी सामान्य पत्नी मिळाली. आता त्याला तीन मुले आहेत. व तीपण सामान्य ऐकूयेणारी आहेत. सर्व कुटुंब आनंदात व सुखात आहेत. तो नियमित दादर वेंद्रावर सामुहिक ध्यानाला येतो.

अशा प्रकारची प्रगती वुंडलिनी जागृतीद्वारे एक सामान्य बहिरा अंपंग मुलगा करु शकतो. तर मग सामान्य माणसाने जर मनात आणले तर कोणती गोष्ट अशक्य आहे ?

□ □ □

शनिवारीच एकादशी व द्वादशी असल्याने आपणच फोटोला बंधने घालून हार घालायचा व त्यांची आठवण करून त्यांना जे जेवण केले असेल त्याचा नैवेद्य दाखवायचा.

मी जेव्हां घरी आलो तेव्हा मला घरच्या मंडळींनी भटजींचा निरोप सांगितला की, आज एकादशीचा उपास असल्याने उद्या शाद्वाचे नक्की आहे. दोन ब्राह्मण जेवायला पाठवितो, वगैरे. पण माझा निश्चय कायम होता. त्याप्रमाणे मी वडिलांचा फोटो काढून स्वच्छ केला व त्या फोटोला चैतन्यलहरी युक्त वुंगू लावून हार घातला व सप्तचक्रांवर ध्यान केले, फोटोची पूजा केली. त्याचवेळी मातार्जींचा फोटपण जवळ ठेवून त्याची पूजा केली व काही चूक झाल्यास मातार्जींकडे माफी मागून सर्व श्री भगवती माताजी श्री निर्मलादेवींवर सोपविले. नंतर पुन्हा थोडा वेळ ध्यान केले व वडिलांच्या सूक्ष्म देहाच्या चक्राच्या स्थितीची तपासणी केली, तेव्हा ते स्वर्गातीच असल्याबद्दल खात्री झाली. नंतर घरांत केलेल्या उपासाच्या पदार्थाचा व खव्याचे लाडू वगैरेचा नैवेद्य दाखविला व आम्ही सर्वांनी जेवण उरवून घेतले.

दुसरे दिवशी ठरल्याप्रमाणे नातेवाईक मंडळी आली. तिही आश्र्य करु लागली की आज तिथी नसतांना शाद्व कसे? त्याचवेळी येणारे दोन ब्राह्मण पण जेवायला आले. मी त्यांना शाद्व रद्द केल्याचे सांगितले व त्यांना विचारले आज द्वादशी आहे का? ते मला प्रथम सांगा. त्यावर ते मला म्हणाले आज द्वादशी शाद्वाला नाही. तेव्हा मी लगेच त्यांना म्हणालो की जर आज द्वादशी नाही तर तुम्ही का आलात? मी कालच आपणास सांगितले होते की द्वादशी असेल तर या. तेव्हा त्या दोघांनी मला सांगितले की दुसऱ्या भटजींनी आम्हाला सांगितले की मी पक्के करून आलो आहे. द्वादशी असो अगर नसो तुम्ही दोघे जाऊन जेवून या. त्यावर मी त्यांना म्हटले की, “आज आमच्याकडे शाद्व नाही. काल द्वादशी असल्याने मी कालच शाद्व उरवून घेतले. तेव्हां आज जेवणाचा प्रश्न उरत नाही.” त्यावर ते खाजील झाले व नाईलाजाने घरी परत जाण्यास निघाले. पण मलाच त्यांची दया आली व मी त्यांना म्हटले “जेवण नाही पण प्रसादाचा लाडू व चहा घेऊन जा.” त्याप्रमाणे ते दोघे लाडू व चहा पिऊन आपल्या घरी निघून गेलो.

□ □ □

सहजयोगात पुष्कळशा गोष्टी सोडाव्या लागणार आहेत. त्यातील एक म्हणजे धर्माधृता म्हणजे देवळात जायचे नाही. देवळात जाऊन ब्राह्मणाला पैसे द्यावयाचे नाही, कुंकू लागून घ्यायचे नाही. घरात ब्राह्मण बोलावून लग्न करणे हे सुधा चुकीचे आहे. ब्राह्मण कोण होतात लग्न करणारे? तुम्ही ब्राह्मण, मग ब्राह्मणाला आणून लग्न कशाला करायचं?

- ब्रह्मपूरी पूजेच्यावेळी श्री मातार्जींनी केलेले भाषण

त्यांच्या सांगण्याप्रमाणे आम्ही विश्वास ठेवला व त्याप्रमाणे सर्व नातेवाईकांना पत्रे पाठविली. परंतु श्राद्धाच्या अगोदर २-३ दिवस भटजींनी पुन्हा येऊन आठवण दिली, की शनिवारी तुमचा एकादशी निमित्त उपास आहे ना! म्हणून आपण ठरल्याप्रमाणे रविवारीच श्राद्ध करू या. असा निरोप देऊन भटजी गेले. त्याचेळी मी घरांत नव्हतो. मला घरी आल्यावर भटजींचा निरोप मिळाला. हा निरोप समजल्यावर मी त्यावर विचार करू लागलो की खरोखर त्या दिवशी द्वादशी आहे की नाही? कारण भटजींनी यापूर्वी मला सांगितले होते की द्वादशीलाच श्राद्ध करायचे. म्हणून मी आमच्या शेजारच्या गृहस्थांकडे गेलो व त्यांना पंचांग काढावयास सांगून रविवारी द्वादशी आहे की नाही, ह्याची पूर्ण खात्री करून घेतली. तेव्हा समजले की, रविवारीमुळी द्वादशी नाहीच आहे. तेव्हा मात्र माझी खात्री पटली की त्या दिवशी तिथी नसताना सुझा हे लोक श्राद्धाचा दिवस म्हणून कसे सांगतात? कारण द्वादशी ही तिथी शनिवार दुपार पासून सुरु होत असून रविवारी पहाटे चार वाजता संपते. मग श्राद्धाला त्रयोदशी ही तिथी येते हे कसे?

लगेच मी भटजींच्या घरी शनिवारी सकाळी गेलो. पण ते भेटले नाहीत. म्हणून चिड्यु लिहून ठेवली आणि नेमके त्याचवेळी भटजी अमच्या घरी येऊन गेले. घरातील माणसांना त्यांनी सांगितले की ठरल्याप्रमाणे श्राद्ध रविवारीच करावयाचे आहे. पण पिंडदान वगैरे नको, कारण मला वेळ नाही. काही तरी अडचण आली आहे. तेव्हां मी जेवणासाठी दोन ब्राह्मण उद्या पाठवून देतो ते नुसता संकल्प करतील व जेवून जातील. त्यांना प्रत्येकी सव्वा तीन रूपये दक्षिणा द्यावी.

शनिवारी मी मात्र भटजींच्या घरून निघालो. त्याचवेळी मनांत निश्चय केला की, जर तिथी नसेल तर श्राद्ध करून काय उपयोग! तेवढ्यात जेवायला येणाऱ्या ब्राह्मणांपैकी एकजण मला भेटले व म्हणाले “मी व दुसरे एक असे आम्ही दोघे ब्राह्मण उद्या तुमच्याकडे जेवायला येणार आहोत.” त्याचवेळी मी त्यांना सांगितले की, जर उद्या तिथी नसेल तर मी श्राद्ध करणार नाही. तेव्हा श्राद्ध रद्द असे समजा व हा माझा निरोप तुम्हाला जेवायला सांगणाऱ्या भटजींना पण सांगा.

नंतर मी शांत चित्ताने विचार करून काही झाले तरी आज द्वादशी आहे तेव्हा आजच आपण ब्राह्मणांशिवाय श्राद्ध करायचे, कारण आपणच खरे ब्राह्मण आहोत. कारण माताजींनीच सांगितले आहे की ‘ब्रह्म जाणणारा तो ब्राह्मण’ तुम्ही आतमजांनी चैतन्यलहरींच्या रूपाने ब्रह्म जाणले आहे. मनाचा निश्चय कायम झाला. मी लगेच येतांना वडिलांच्या फोटोसाठी हार घेऊन आलो व

९. समाजातील रुढी व सहजयोग

खारे पाहता ब्रह्म जाणणारा तो ब्राह्मण. सध्याच्या स्थितीत मात्र ब्रह्मण कुटुंबात जन्माला आला व त्याला अध्यात्मिक काही येत नसेल तरी तो ब्राह्मण होतो.

पूर्वीच्या काही श्रीकृष्ण, श्रीराम या काळात गुरु गृही राहून शिष्य ब्रह्मविद्या अवगत करून ते स्वानुभवाने दाखवून देत. वाल्मीकी, विश्वामित्र या सारखे महान गुरु त्या काळी आपल्या शिष्यांना अनेक विद्येत पारंगत करीत असत.

पण हल्लीच्या कलीयुगातील ब्राह्मण हे देवांचे कमिशन एजंट बनले आहेत. देवांच्या निरनिराळ्या पूजा करावयाच्या आणि भरमसाठ पैसे घ्यावयाचे. ते कोणते मंत्र म्हणतात, ते मंत्र किंवा पूजा ज्या देवापर्यंत पोचते का? याचे समजण्याचे निश्चित साधन असे कोणतेच नाही. समाजातील लोक अंधश्रद्धेने काहीतरी करून घेतात. व त्या ब्राह्मणाला भरमसाठ दक्षिणा देतात.

सहज योगात वुंडलिनी जागृत झाली की चैतन्यलहरी सूरु होतात व आपल्याला आपल्या हाताच्या बोटांवर चैतन्यलहरींच्या माध्यमातून खरे काय व खोटे काय ते निर्विचारितेत निश्चितपणे ओळखता येत.

ज्यावेळी माणूस मृत्यु पावतो त्यावेळी स्मशानात करावयाच्या विधीसाठी अक्षरशः भटजी लोकांना लुबाडतात असेच म्हणावे लागते. ते काही मंत्र म्हणून विधी करतात व अक्षरशः अर्धा पाऊण तासासाठी पाचशे-सहाशे रूपये घेतात. नंतर दहादिवस तेरादिवस करावयाचे असतात तेव्हा तर पाहूच नका. सर्वसाधारण माणसाला हे क्रियाकर्म त्याचा आटोवयाच्या बाहेरचे असते. माणूस दुःखी असतो. त्याचा हे भटजी लोक अक्षरशः फायदा करून घेतात. परत जे काय करतात ते सूक्ष्मदेहापर्यंत पोचते का? की आपले करायचे म्हणून करायचे ही एक प्रकारची अंधश्रद्धाच नव्हे का?

सहजयोगात वरील सर्व शंकाचे उत्तर निश्चित पणे मिळते. चैतन्यलहरींद्वारे निर्विचारितेत त्याचे उत्तर मिळते अंधश्रद्धेत नव्हे.

देवळातील भटजी तर साक्षात लुटारुच म्हणावे लागतील. लोक देवळात श्रद्धेने येतात. हार, पुले वहाण्याची त्यांची ईच्छा असते पण हे भटजी अक्षरशः देवापुढे लोकांनी दिलेले हार टाकतात व प्रसाद म्हणून त्यातील थोडेसे पुळे देतात. हा तर देवाचा बाजार मांडलेला आहे असे म्हणावे लागते. यात पूर्ण अंधश्रद्धेने लोक वावरत असतात. देवाच्या नावावर कमाई करणे हे महापाप आहे. असे श्री माताजी म्हणतात ते खरेच आहे.

कारण भटजीने मंत्र म्हणावयाचे व त्याचे पैसे घ्यावयाचे हे कसे ? जर आपल्याला पुण्य हवे असेल तर आपणच मंत्र म्हणून पूजा केली पाहिजे.

त्याच प्रमाणे सत्यनारायण हा काय प्रकार आहे ? मग दुसरा नारायण श्री विष्णू हे असत्य नारायण आहेत का ? ही पूजा कशी आली आपल्याला ग्रंथातून त्याचा उल्लेख दिसत नाही. लोक काहीतर भ्रामक कल्पना करीत असतात व भटजी त्यांच्या अंधश्रद्धेचा फायदा घेतात, पैसे उकळतात.

तसेच संतोषीमातेचे ही संतोषीमाता मुळी नाहीच आहे. श्री माताजी म्हणतात ही देवी सिनेमावाल्यानी निर्माण केलेली आहे. सहजयोगात याचा नवकी उलगडा करता येतो. जे खोटे असेल त्याच्या चैतन्यलहरी गरम जाणवतात व खरे असेल त्याच्या चैतन्यलहरी थंड जाणवतात व जेथे काहीच नसेल तेथे आपल्या लहरी सामान्य जाणवतात.

सहजयोगात प्रत्येक गोष्ट ही निकस लावून पाहता येते. त्याकरिता आपली स्थिती मिळविणे फार जरुरीचे आहे. कमीत कमी भटजी लोकांनी सहजयोगात येऊन वुंडलिनी जागृती करून घेणे अत्यंत जरुरीचे आहेत. तरच त्यांची जोडणी परमेश्वराशी होऊ शकते अन्यतः पैसा कमविणे हाच धंदा होऊन बसेल.

२) शाद्म

खरेच आपण ब्राह्मणाला बोलावून देवाची पूजा करतो, देवावर अभिषेक करतो. तसेच मृत माणूस झाले की त्याचा अंत्यविधी करण्यासाठी ब्राह्मण बोलावितो. हे सर्व रुढीनुसार चालत आलेले आहे. आपण सर्व ते अंधश्रद्धेने मुकाट्याने करत असतो. हे सर्व तुम्ही का करता ? ह्यामुळे तुम्हाला काय फायदा होतो, वगैरे, प्रश्नांची उत्तरे ही अधांतरीच राहतात. त्याची निश्चित शास्त्रशुद्ध उत्तरे मिळत नाहीत व त्याची जास्त चिकित्सा कोणी करत नाही.

पण आता श्री माताजी निर्मलादेवी ह्यांच्या सहजयोगाद्वारे ह्याचा खरा अर्थ समजू लागला आहे. त्यांनी हातातून वाहणाऱ्या चैतन्यलहरींचा संबंध व हाताचा संबंध शरीरातील सप्त चक्रांची जोडला आहे. त्यामुळे हातावर थंड अगर गरम लहरींच्या द्वारे सप्तचक्रांची काय स्थिती आहे, हे समजते. ही स्थिती म्हणजे सूक्ष्मदेहाची स्थिती होय. ह्या सूक्ष्म देहावरून स्थूल शरीराची स्थिती समजू शकते. त्यामुळे हाच सूक्ष्म देह जेव्हां शरीर सोडून बाहेर जातो, त्यावेळी स्थूल शरीर नष्ट झालेले असते. तरी सुद्धा सूक्ष्मदेहाची जाणीव समजू शकते व तो सूक्ष्म देह कोठे वावरत आहे, हे जाणीवेने जाणता येते, कारण चैतन्यलहरी व सूक्ष्मदेहाच्या चक्रांच्या लहरी ह्या अदृश्य असल्याने त्या पाहता येत नाहीत. पण जाणीवेने जाणता येतात, हे पंख्याच्या उदाहरणावरून समजू शकेल. पंखा

फिरत असता आपल्याला स्पर्शाने वारा समजतो व जाणीवेने तो जाणता येतो. पण वारा पाहता येत नाही. तीच गोष्ट चैतन्यलहरींची आहे.

मी श्री माताजींना विचारले शाद्मप्रकार वगैरे किती दिवस करावे ? त्यावर त्या म्हणाल्या “साधारणपणे वर्षभर करावे हे बरे” त्याप्रमाणे मी भटजींच्या म्हणण्यानुसार योग्य खर्च करून वर्षभर सर्व काही केले.

नंतर आईच्या व इतरांच्या म्हणण्यावरून मी हे शाद्मविधी वगैरे तीन वर्षे करायचे ठरविले व त्याप्रमाणे करीत गेलो. प्रत्येकवेळी भटजी सांगत की तुमच्या वडिलांच्या मृत्युची जी तिथी असेल त्या तिथीलाच शाद्म करावयाचे असते. त्याप्रमाणे भटजींना मान देऊन मी सर्व केले. तसेच त्यांनी सांगितले की भाद्रपद महिन्यात मात्र जर त्या तिथीला अडचण वगैरे असेल तर मात्र सर्वपित्री अमावस्येला शाद्म वेळे तरी चालेल.

मात्र हे सर्व करीत असतांना माझ्या मनांत अनेक विचार येत होते की आपण जे हे शाद्म वगैरे करतो ते का ? आपण हे केलेले खरोखरच त्या सूक्ष्म देहाला पोचते का, जर त्या सूक्ष्म देहाने दुसऱ्या योनीत जन्म घेतला असला तर मग हे शाद्म वगैरे करून काय उपयोग, त्या सूक्ष्मदेहाला वेळोवेळी आवाहन करून का बोलवायचे ? वगैरे प्रश्न मनात येत असत. भटजी यांची योग्य उत्तरे देऊ शकत नव्हते. ते फक्त म्हणत असत, “आपल्या मनाच्या समाधानाकरिता हे करावयाचे.”

तसेच माझ्या वडिलांच्या बाबतीत श्री माताजी निर्मलादेवींच्या कृपेमुळे मी वेळेवेळी चैतन्यलहरींच्या द्वारे ते स्वर्गात असल्याचे जाणीवेने जाणत होतो. त्यामुळे मनांत विचार येत की जर त्यांचा सूक्ष्म देह स्वर्गात आहे व तो सुखात आहे, तर मग आपण ही शाद्म वगैरे करून त्यांना दरवेळी आव्हान करून का त्रास द्यावयाचा ? आपण जे करतो ते केवळ आपल्या मानसिक समाधानाकरिताच का ? की या निमित्ताने भटजींची धन करावयाची ? असे अनेक विचार मनांत येत असत. त्यांची प्रचीति मला आली.

नोव्हेंबर १९७८ हा महिना उजाडला. वडिलांचे तिसरे वर्षशाद्म करावयाचे ठरविले. भटजींना घरी बोलावले व शाद्माकरिता द्वादशीचा योग्य दिवस केल्वा आहे याची विचारणा केली. त्यांना तिथीचे मराठी कॅलेंडर दिले. तेव्हां त्यांनी कॅलेंडरवरून निर्णय द्यावयाचा नाकारले. कारण ह्यात तिथीची सविस्तर माहिती नाही. त्याकरिता पंचांग पाहिजे. ह्यावेळी कॅलेंडरातील तिथी बरोबर आहे व द्वादशी शनिवारीच आहे. तेव्हां शनिवारी शाद्म व्हावे. असे मला वाटते कारण हे ध्यानांत गेल्यावरचे विचार होते. तरी सुद्धा त्यांच्या म्हणण्याप्रमाणे मी त्यांना पंचांग आणून दिले. ते पाहून त्यांनी रविवारी द्वादशी असल्याचे सांगितले.

समजले व मनात विचार केला की तिची तब्येत अति काळजी करण्यासारखी नाही. तेव्हा मी शांत झालो व माझ्या आईला व सौ. विजयाला म्हटले की “तिची तब्येत बरी आहे, काळजी करण्यासारखी नाही.” पण त्यांना ते खरे वाटेना पण आठ दिवसांनी जेव्हा बडोद्याला गेलेल्या तिघी बहिणी आल्या तेव्हा त्यांनी पण तेच सांगितले. तेव्हा आमच्या घरांतील माणसांना मी सांगितलेले पटले.

८) पिराची बाधा

ही घटना साधारणपणे १९८० च्या दरम्यानची आहे. माझी बहीण बडोद्याला रहात असे. तिच्या अंगाला सूज येत असे. गळ्याला गाठी झाल्या होत्या. डॉक्टरांचे औषध चालू होते. तरीसुद्धा तिला कोणी तरी सांगितले की, एक पीर आहे (मुसलमानांचे थडगे) तेथे एक पीरबाबा आहे, तो काही उपाय करतो व आपला त्रास व रोग बरा होतो.

असे कोणाच्या तरी सांगण्यावरून ती पीरबाबांकडे गेली व आपली हकीगत सांगितली. तिची हकीगत ऐवून पीरबाबाने तिला काही लिंबे मंत्रून दिली व ती लिंबे गळ्याभोवती सभोवार फिरविण्यास सांगितले. यासाठी त्याने तिच्याकडून पैसे घेतले. दर ४-५ दिवसांनी ती पीरबाबांकडे जाऊन लिंबे आणत असे.

अशीच एक दिवस बहीण व तिचे पती आमच्याकडे आले. त्यावेळी आम्ही दोघे-मी व माझी पत्नी सौ. विजया श्री मातार्जींच्या फोटोसमोर ध्यानाला बसलो होतो. ध्यान झाल्यावर सौ. विजया ही आतल्या खोलीत गेली. तेथे माझी बहीण व आई गप्पा मारीत बसल्या होत्या. सौ. विजया तेथे गेली व माझ्या बहिणीची चौकशी करू लागली. वेव्हा आलात, तब्बेती कशी आहे, वगैरे.

नंतर तिने सर्वांबरोबर चहा वगैरे घेतला व थोड्या गप्पा मारल्या, मी बाहेरच्या खोलीतच नुकताच ध्यानातून उठल्यामुळे बसलो होतो.

थोड्याच वेळात सौ. विजयाच्या पोटात आग होऊ लागली. ती तिला सहन होईना, ती बाहेरच्या खोलीत माझ्याकडे आली व सांगू लागली की “मी उषा वन्संशी बोलले व माझ्या पोटात आग होऊ लागली, आणि तिने मला पोटाचा भाग दाखविला तर जेथे आग होत होती तो भाग लाल झाला होता व पुरळ आले होते.

मी पाहिले आणि मला थोडा रागच आला. मी मला बंधन घातले व बाहेरच्या खोलीतूनच आतील खोलीतील चक्रे पाहिली. तेव्हा मणिपूर, आज्ञा, विशुद्धी, वगैरे चक्रांवर फारच गरम चैतन्यलहरी जाणवू लागल्या.

मी आतल्या खोलीत गेलो व सौ. उषाला म्हणालो, “तू बडोद्याहून काय घाण आणली आहेस ?” त्यावर आई व सौ. उषा दोघी माझ्याकडे आश्वर्याने पाहू लागल्या, तेव्हा मी आईला म्हणालो हिने काही तरी घाणेरडी बाधीक वस्तू आणली आहे. तरी तिचे उत्तर नकारात्मकच होते.

शेवटी मी ध्यानात गेलो माझ्यात निर्विचारिता व चक्रांची स्थिती सामान्य आहे का ते पाहिले व तिच्या ट्रॅकेकडे (बॅगेकडे) माझे हात वळविले आणि पाहू लागलो. तेव्हा बॅगेकडून गरम चैतन्यलहरी जाणवू लागल्या; त्यावेळी माझी नक्की खात्री झाली व मी तिला विचारू लागलो की, बॅगेत काय आहे ? तेव्हा ती म्हणाली काही नाही. कपडेच आहेत. त्यावर मी जेव्हा फोड करून विचारले की बॅगेत कोणी भारवून दिलेली लिंबे, अंगारा वगैरे आहे का ? तेव्हा ती म्हणाली अरे तसे काही नाही. जेव्हा मी रागाने पुन्हा विचारले तेव्हा ती कबूल झाली व तिने मला सांगितले की, मी पीरबाबाकडून औषध म्हणून लिंबे व अंगारा आणला आहे.

त्यानंतर आम्ही बाहेरच्या खोलीत आलो. आणि मी सौ. विजयाच्या पोटाची स्थिती आई व उषाला दाखविली त्यावेळी त्या दोघी थक्कच झाल्या व म्हणू लागल्या हे असे कसे झाले ? व तिलाच का झाले ? आम्हाला का झाले नाही ? त्यावर मी त्यांना म्हणालो जर मळवेत कापड असेल आणि त्यावर जर चार डाग पडले तरी ते समजत नाहीत व जेव्हा स्वच्छ कपडा असेल तेव्हा त्यावर जरी एक डाग पडला तरी त्याकडे आपले लक्ष जाते. आताच आम्ही ध्यानातून उठल्यामुळे सौ. विजयाची चक्रे स्वच्छ होती. त्यामुळे बाधेचा त्रास तिला ताबडतोब जाणवला. त्यावर त्या दोघी मला म्हणाल्या, “तुला का त्रास झाल नाही ?” त्यावर मी त्यांना म्हणालो मी निर्विचारितेत होतो व मी मला तीन वेळा बंधन घातले आहे. त्यामुळे चैतन्यलहरींचे कवच माझ्याभोवती तयार झाले, त्यामुळे मला सौ. विजयासारखा त्रास झाला नाही.

मग सौ. उषा माझ्यासमोर बसली व माझ्याकडे पाहू लागली. तेव्हा ती घाबरली व तिच्या अंगावर काटा उभा राहिला. तिला बोलवेना, मग मी म्हणालो शांत हो तुला आता पटले ना की आपण जे काय आणले आहे ते वाईट व त्रास-दायक आहे. त्यानंतर ती व आई शांत झाल्या. मग मी त्यांना सांगितले की आता मला पहा. सौ. विजयाच्या पोटाची आग व लालसरपणा ५ मिनिटात श्री माताजींच्या चैतन्यलहरींद्वारे जाईल. त्या दोघी आश्वर्यचकित झाल्या.

नंतर मी सौ. विजयाला डावा हात खिडकीबाहेर काढण्यास सांगितले. माझ्या चैतन्यलहरी तपासून त्या सामान्य असल्याची खात्री केली. बंधन घातले, श्री माताजींच्या फोटोसमोर दिवा लावला, सौ. विजयाला चैतन्यलहरीयुक्त

वुंकू पोटाला लावण्यास दिले. मी माझ्या हाताने चैतन्यलहरीयुक्त वुंकू लावले, आणि निर्विचारितेची खात्री करून सौ. विजयाच्या पोटावर उजवा हात ठेवला व डावा हात श्री माताजींच्या फोटोसमोर धरून ध्यानात गेलो आणि “ॐ त्वमेव साक्षात् श्री लक्ष्मीनारायण, साक्षात् श्री आदीशकृती माताजी श्री निर्मला देव्यैः नमो नमः” हा मंत्र १०८ वेळा म्हणालो. उजव्या हातातून गरम चैतन्य लहरी पोटातून खेचल्या जात होत्या. ही उपचारपद्धती झाल्यावर सौ. विजयाला डोळे उघडण्यास सांगितले व मी डोळे उघडून पहातो तर सौ. विजयाच्या पोटाची आग थांबली होती. लालपणा व पुरळ नाहीसे झाले होते. हे मी आई व उषाला दाखविले. त्यांना पण आश्वर्यच वाटले.

हे सर्व झाल्यावर आईनेच उषाला लिंबे वगैरे बाधिक गोष्टी समुद्रात विसर्जन करण्यास सांगितले.

दुसरे दिवशी सकाळी लिंबे व अंगारा वगैरे समुद्रात विसर्जित केले. सर्वांना श्री माताजींच्या सहजयोगाबद्दल महत्व पटले. मी उषाला म्हणालो, हे तू सोडलेस म्हणून चांगले झाले नाहीतर काही दिवसानी तूझा त्रास दूर होणे तर राहू दे, पण एखादवेळी तुझी वाचा गेली असती. तुला बोलता आले नसते. नंतर उषाने चैतन्यलहरीयुक्त वुंकू गळ्याला लावले व तिला बरेच बरे वाटू लागले.

अशा तऱ्हने सहजयोगाचे अनुभव, प्रचीति व चमत्कार आहेत !

□ □ □

विज्ञान आणि सहजयोग

सहजयोगातच आपली प्रगती आहे. विज्ञानात काही नाही. त्याचे कारण असे आहे की आपली प्रगती अध्यात्मात झाली ही परमेश्वराची ईच्छा आहे. त्याला कारण अस की विज्ञान हे झाडासारख बाहेर वाढल आहे. मूळाची त्याला माहिती नाही. मुळाशिवाय ते झाड कसे रहाणार ते मूळ येथे भारतात विशेषत: महाराष्ट्रात आहे. अध्यात्म नसल्यामुळे विज्ञानाला संस्कृतीच नाही. विज्ञानाला प्रेम हे कशाशी खातात हे माहित आहे का ? प्रेमाची व्याख्या किवा जीवंत वस्तू कशी काम करु शकते. त्या बद्दल विज्ञान काही सागू शकत नाही. एका बीला जर मातीत घातल तर ते वर येते त्यावर कोणती जीवंत क्रिया घडते ? विज्ञानाला आपली मर्यादा आहे. अध्यात्माला मर्यादा नाही. त्याला अभ्यासिले पाहिजे त्यात उतरल पाहिजे. आणि वाढ करून घेतली पाहिजे.

- सहस्रार पूजा १९९८

सर्वात उत्तम म्हणजे शरणागति आणि शरणागत होणे सर्वात सोपे आहे. फक्त तुम्ही मला हृदयात ठेवा, सतत, हा सर्वात सोपा मार्ग. मग त्याचे शिवाय तुम्ही राहूच शकत नाही. जगूच शकत नाही, एकदम विचित्र वाटत. अगदी निरासक्त प्रेम आहे.

- नवरात्री पूजा

११. अगुरुंच्या निरनिराळ्या बाधा

१) अगुरु बाधा

माझी बहीण बडोदा येथे रहाते. ती अगुरुंची आराधना-पोथी वाचणे, पूजा वगैरे करीत असे. मी तिला अनेकवेळा सांगितले की हे सर्व सोडून दे व आमचा सहययोग कर. जवळ जवळ ८-९ वर्षे मी तिला हे सांगत होतो, परंतु ती ऐकायला तयार नसे; ती म्हणत असे हे करून आमचे वाईट काय झाले. तू श्री माताजींचे करतोस तसे मी ह्या गुरुंचे करते.

आता हे कसे चुकीचे व वाईट आहे हे मी तिला नानातहेने पटवून देण्याचा प्रयत्न केला, पण ती तिचा हट्ट सोडीना. मी तिला सांगत असे की तू ज्या गुरुंचे करीत आहेत ते अगुरु आहेत. त्यांच्याचक्रांवर बाधा आहेत. तू जर त्यांचे केलेस तर त्यांच्या चक्रांवर असलेले त्रास तुझ्या चक्रांवर येतील व तुला ते त्रास होतील. उदा. मणिपूर, विशुद्धी, आज्ञा. पण ती आपला हट्ट सोडीना.

मी तिला म्हणालो सहजयोग हा अनुभूतीवर आधारीत आहे. यात आपल्याला चांगले-वाईट, सत्य-असत्य हे सर्व चैतन्यलहरींद्वारे समजते. हे सर्व मला समजते पण ते तुला समजणार नाही. कारण तुला कुंडलिनी जागृती नाही. जर चक्रांवर बाधा किंवा त्रास असेल तर ते गरम चैतन्यलहरींनी दर्शविले जाते. तुला हे कसे समजणार?

काही दिवसांनी माझ्या बहिणीला अनेकतऱ्येचे त्रास सुरु झाले. डोकें दुखू लागले अनेक बाधीक विचार येऊ लागले, घरात भांडणे होऊ लागली. सून व मुलगा या भांडणांमुळे निराळी राहू लागली. सूनेची मदत तिला होत नसे. तिने बडोद्याला नवीन घर बांधले होते. पण काय उपयोग? तिचे पती रेल्वेत कामाला जात असत, त्यांचे व तिचे भांडण होऊ लागले. अशा सर्व गोष्टीमुळे तिचा ताण-तणाव वाढला. तिला मधुमेह झाला. जेवणावर व खाण्यावर ताबा आला. घरात मुलगा-सून असूनही ती वेगळी रहात असल्याने तिलाच सर्व करावे लागे. त्यामुळे ती अत्यंत बेचैन झाली.

नंतर ती भाऊबीजेनिमित्त आमच्याकडे आली. सर्व हकिगत तिने मला सांगितली, तिला काहीच सुचेना. मी म्हणालो आता तरी शाहाणी हो व हे अगुरु सोड. कुंडलिनी जागृत करून घे व सहजयोग सांगू लागलो. नंतर तिने अगुरु सोडण्याचा निर्धार पक्का केला.

तिने मला विचारले आता हे अगुरु सोडायचे म्हणजे काय करायचे? मी म्हणालो त्यांचे जे काही तुझ्याकडे आहे ते सर्व वहात्या पाण्यात सोडून दे, उदा. त्यांचा फोटो. पोथी, विभूती (अंगारा) वगैरे सर्व काही जे असेल ते सर्व

एका फडक्यात बांधून वहात्या पाण्यात (नदीत) सोडून द्यावयाचे. तिला भिती वाटू लागली. ती मला म्हणाली हे सोडले आणि काही वाईट झाले तर! मी तिला म्हणालो, “ जे काही व्हायचे असेल ते सर्व परमेश्वरी इच्छेने होते. सहजयोगात सर्व काही चांगलेच होईल. हे जे वाईट आहे ते तू सोडत आहेस त्यामुळे वाईट कसे होईल ? जर देव असेल तर तो चांगलेच करील. हे जे वाईट आहे ते तू सोडत आहेस त्यामुळे वाईट कसे होईल ? जर देव असेल तर तो चांगलेच करील वाईट करणारा देव असले का ? अग तो तर सक्षसच असणार. तरी तिचे समाधान होईना व तिला भिती वाटू लागली.

ती मला म्हणाली तूच बडोद्याला ये आणि काय ते कर. मी विचार केला की ही त्या गुरुला सोडत आहे ना, मग तिच्या चांगल्यासाठी एक खेप घालावी.

आम्ही बडोद्याला गेलो व जे काही अगुरुंचे होते ते सर्व गोदावरी नदीत विसर्जन केले. माझ्या बरोबर तिचे पती पण होते. त्यानंतर बडोद्याला सहजयोग वेळन्द्र आहे, तिकडे त्या दोघांना नेले. तेथील सहजयोग्यांची ओळख करून दिली. मी आठ दिवस तेथे राहिलो. त्यांना ध्यानाची सर्व माहिती करून दिली मीठ पाण्यात कसे बसायचे, बंधन कसे घालायचे वगैरे माहिती करून दिला। घरी ३-४ वेळा २० मिनिटे तरी ध्यानाला बसावयास हवे तसेच निदान आठवड्यातून तरी सामूहिक ध्यानाला जावयास पाहिजे वगैरे सविस्तर सांगितले ध्यानासाठी एक फोटो व इतर दोन तीन फोटो घरात लावण्यास सांगितले.

अशारीतीने माझ्या बहिणीची अगुरुंपासून व त्यांच्या चक्रांच्या बाधांपासून सुटका झाली. आता मुलगा, सून, नातू, बहीण व तिचे पती एकत्र रहातात, सर्वजण आनंदात आहेत.

२) घशयाची तीव्र बाधा

जून १९७६ चे ते दिवस होते. नुकताच पावसाळा सुरु झाला होता. रविवार असल्याने मी घरीच होतो. सकाळचे ध्यान, पूजा वगैरे होऊन मी स्वस्थ बसलो होतो. इतक्यात एक गृहस्थ फडकें आहेत का म्हणून चौकशी करत आमच्या घरी आले. ते गृहस्थ म्हणजे श्री. व सौ. जोशी व त्यांचा मुलगा अशी ही तीन माणसे आली होती.

थोडे बसल्यानंतर श्री. जोशी बोलू लागले. हा माझा मुलगा- नोकरी वगैरे चांगली आहे. पण घशयाच्या विकाराने बेजार झाला आहे. भांडे भर पाणी पिण्यास त्याला अर्धातास लागतो. जेवण-खाण तर जवळ जवळ नाहीच, आमच्या रागावण्याने थोडेसे कसे तरी महाकष्टाने खातो. पण गिळतांना त्याला फारच त्रास होतो. असे गेली २-२।। वर्षे चालले आहे. सर्व डॉक्टर्स झाले, हॉस्पीटल्स,

झाली, पण काही उपयोग नाही. ते म्हणतात नॉर्मल आहे. वैद्यकीय तपासणीत काहीच आढळत नाही. पाण्यासारखा पैसा खर्च केला पण काही उपयोग नाही. डॉक्टर म्हणतात शक्तीसाठी टॉनिक, औषधे घ्या, बरे वाटेल. पण गेल्या २-२।। वर्षात काहीच गुण नाही, उलट गिळता न येण्याचे प्रमाण जास्तच आहे. काय करावे हेच समजत नाही. आपण आम्हाला काही मदत कराल का, तुमची उपचारपद्धती कोणती आहे? माताजी कोण, सहजयोग म्हणजे काय? वगैरे प्रश्नांनी त्यांनी मला भेडसावून सोडले व त्यांना योग्य ती माहिती दिली.

वरील त्यांचे म्हणणे ऐकल्यावर मी विचार करू लागलो. कोणती पद्धती उपयोगात आणावी, काहीच समजेना, कारण अशाप्रकारची माझी ही पहिलीच वेळ होती. तरीपण माताजींवरील विश्वास व शळेमुळे मी त्यांना म्हटले “आपण तर इतकें उपचार वेळेत, पण गुण नाही. तेव्हा आपला हा उपचार पद्धतीचा प्रयोग आपण करून पाहू या. बरे न वाटल्यास निराश होण्याचे कारण नाही. मात्र माताजींवर आपली पूर्ण श्रद्धा व विश्वास हवा. म्हणजे गुण खात्रीने येईल हे समजा.” माझे बोलणे ऐकून त्यांनी तयारी दाखविली.

नंतर मी लगेच त्या मुलाला माताजी श्री निर्मलादेवींच्या फोटोसमोर हात करून व डोळे उघडे ठेवून फोटोचे निरीक्षण करण्यास सांगितले. ह्यावेळी फोटो-समोर निरांजन व उद्दबत्ती लावलेली होती. थोड्या वेळाने मी मागून हाताद्वारे जागृती देण्यास सुरवात वेळी. त्याबरोबर माझ्या हातांना गरमपणा जाणवू लागला. सर्व चक्रांवर बरीच बाधा असल्याची जाणीच मला झाली. विशेषत: आज्ञा, मणिपूर, विशुद्धी ह्या चक्रांवर इतर चक्रांच्या मानाने जास्तच बाधा वाटली. त्या मुलाचे डोकें दुःखू लागले, हात जड झाले, अंगात ताप भरला आहे की काय, असे वाटू लागले. मी लगेच त्यांना सांगितले की आपल्या मुलाला प्रभावी बाधा आहे. बहुतेक करणीसारखी बाधा असावी. तसेच चक्रांवर असलेल्या बाधेच्या त्रासावरून मी त्या मुलाच्या स्वभावाचे वर्णन केले. तो इतरांशी घरात कसा वागत असेल! हे वर्णन तंतोतंत खरे ठरले. श्री जोशी तर आश्वर्यचकितच झाले.

नंतर त्यांनी मला विचारले की आता काय करायचे? त्यावर मी म्हटले “आपली तयारी असेल तर उपचार चालू करू.” त्यावर श्री जोशींचे उत्तर आले, तर मग आजपासूनच चालू करू, शुभस्य शीघ्रम्.

त्यावर मी त्यांना एक माताजींचा फोटो घेण्याची विनंती केली. कारण ह्या फोटोसमोर बसूनच उपचारपद्धती चालू करावयची आहे. मी फक्त मार्गदर्शन करणार, त्याप्रमाणे सर्व गोष्टी तुम्हालाच कराव्या लागतील. ५-६ महिन्यात बरे वाटेल असे वाटते. मात्र माताजी श्री निर्मलादेवींवर विश्वास व श्रद्धा हवी.

आळस चालणार नाही. मध्येच ध्यान सोडणे वगैरे चालणार नाही. नाहीतर केलेले श्रम फुकट जातील. सातत्याची अतिशय आवश्यकता आहे. वरील सर्व गोष्टी त्यांनी मान्य वेळ्यानंतर मी त्यांना म्हणालो “आपण डॉक्टरांकडे उपचारासाठी एवढा खर्च केलात. येथे पैशाचा पण खर्च नाही. मी तुम्हाला वेळोवेळी मार्गदर्शन करीन त्याप्रमाणे तुम्ही करा, नंतर पुन्हा मी ५-१० मिनिटे ध्यानांत गेलो व नंतर उपचारपद्धती सांगितली :

प्रथम रोज एक मडके याप्रमाणे २१ मडकी करावयास सांगितली. प्रत्येक मडक्यात रोज ७ लिंबे, ७ हिरव्या मिरव्या व चैतन्यलहरीयुक्त पाणी घालण्यास सांगितले. पण पाणी कसे देणार! माताजी तर लंडनला, नंतर थोडा विचार करून मी सांगितले की मीच चैतन्यलहरीयुक्त पाणी करून देईन. हे पाणी माझ्याकडून आपण दर आठवड्याला घेऊन जावे. त्याप्रमाणे रोज पिण्यासाठी व मडक्यात घालण्यासाठी दर आठवड्याला मीच पाणी देऊ लागलो. दर आठवड्याला श्री. जोशी मला माहिती देत.

शेवटी २१ मडकी न चुकता सातत्याने पूर्ण झाली. याच काळात मिठाच्या पाण्यात पाय ठेऊन दिवसातून ३-४ वेळा माताजी श्री. निर्मलादेवींच्या फोटोसमोर बसणे चालूच होते. तसेच मुलाला स्वतःचे नांव लिहून रोज सकाळ संध्याकाळ दाराबाहेर डावी व उजवी चप्पल मारण्यास सांगितले होते. २१ मडकी पूर्ण झाल्यावर मी पुन्हा चक्रावरील बाधा तपासली. चक्रांवरील बाधेचा ताण ५०% कमी झाल्याची जाणीच झाली. नंतर श्री. जोश्यांना व त्यांच्या मुलाला मी विचारले की तुम्हाला कसे वाटते, ते सांगा, कारण तुमचा अनुभव हाच खरा. नुसते मी सांगून काय उपयोग? तेव्हा त्यांनी सांगितले की ३०% ते ४०% बरे वाटत आहे, त्रास कमी आहे. पण जेवण व पाणी पिण्याची अवस्था कायमच आहे. मात्र केळे व अर्धी पोळी खातो.

त्यानंतर मी त्यांना दिवसातून ४ वेळा रोज मिठाच्या पाण्यात पाय ठेवून श्री. निर्मलादेवींच्या फोटोसमोर बसण्यास सांगितले तसेच डावी व उजवी प्रत्येकी १०८ चप्पला सकाळ संध्याकाळ स्वतःच्या नांवावर मारण्यास सांगितले. चैतन्यलहरीयुक्त पाणी पिण्यासाठी चालूच होते. हे पाणी काही खाल्ले किंवा प्याले तरी त्यात मिसळून घ्यावे. मात्र मडकी करणे आता बंद केले होते.

वरीलप्रमाणे सतत दोन महिने उपचारपद्धती चालू होती. त्यांच्या मुलाला थोडे बरे वाटू लागले होते. १-१।। पोळी तो खाऊ लागला होता.

सुमारे ४-४।। महिन्यानंतर तो ४-५ पोळ्या खाऊ लागला. तसेच पाणी, चहा, दूध वगैरे पेये पिऊ लागला होता. खाता-पितांना विशेष त्रास होत नसे.

पण अजून त्याची जेवणावर ईच्छा नव्हती. भात वगैरे जेवत नव्हता. वरील माहिती मला समजल्यावर मी ध्यानात गेलो व विचार करु लागलो की काय करावे. आता कोणता उपाय करावा! थोडावेळ पूर्ण निर्विचारतेत गेल्यावर सहस्रारतून विचार येऊ लागले, त्याप्रमाणे मी त्यांना सांगितले की, जेवायला बसण्यापूर्वी चैतन्यलहरीयुक्त पाणी २१ वेळा ताटाच्या भोवती फिरवून मग जेवायला बसा व मनांत काहीही विचार न करता जेवायला सुरवात करा. मात्र जेवणापूर्वी “ॐ त्वमेव साक्षात् श्री भगवती माताजी श्री. निर्मलादेव्यैः नमो नमः” हा मंत्र म्हणावयास सांगितले. ३-४ दिवस भात जेवायची इच्छा होईना. पण ५ वे दिवसापासून हा मुलगा थोडा थोडा भात जेऊ लागला व नंतर पूर्ण पोटभर दोन वेळा जेऊ लागला. पाणी वगैरे व्यवस्थित पिई, मात्र थोडासा त्रास होई. मी त्यांना निदान १ वर्षभर तरी वरील उपचारपद्धती चालू ठेवण्यास असे सांगितले होते.

माताजी श्री. निर्मलादेवींच्या कृपेने वरील त्रास अवघ्या ७-८ महिन्यात फोटोवरून दूर झाला, जे डॉक्टरांना २-२।। वर्षात दूर करणे जमले नाही, खरोखर हे चैतन्यलहरींच्या उपचारपद्धतीचे एक नवलच मानावे लागेल.

ह्या गृहस्थानी डॉक्टरांना २-३ हजार रुपये खर्च केले. फोटो काढले, तपासण्या केल्या, पण व्यर्थ, मात्र माताजी श्री निर्मलादेवींची उपचारपद्धती फार अल्प खर्चात व कोणतेही औषध वगैरे न घेता झाली. २-२।। महिन्यानंतर हा मुलगा प्रभादेवीला गच्छीवर आठवड्यातून एक दिवस माझ्या सांगण्यानुसार येत असे.

त्यानंतर एक दिवस मी ध्यानांत बसलो असता माझ्या मनात विचार येऊ लागले की ह्या मुलाला माताजींनी सांगितल्याप्रमाणे १० फोटो घेऊन घरोघरी वाटण्यास सांगावे. त्याप्रमाणे एक दिवस मी त्याला सांगितले की माताजींच्या उपचारपद्धतीने तुम्हाला पूर्ण गुण आला आहे. अतिशय अल्प खर्चात तू बरा झालास, तेव्हा आता माताजींनी सांगितल्याप्रमाणे माताजींचे १० फोटो घेऊन ते १० घरी वाट! पण बाधा ती बाधाच.

यानंतर हा मुलगा घरी येण्याचा बंद झाला. चैतन्यलहरीयुक्त पाणी नेणे नाही, प्रभादेवीला गच्छीवर ध्यानाला येणे नाही, बाधेमुळे सत्वगुणांकडे ओढा कमीच राहीला, आपण सहजयोगात येऊन आपली प्रगती करून घ्यावी, हा विचार होईना. आता आपणास बरे वाटले आता आपण काही करण्याची जरुरी नाही, आपले काम संपले. काय हा स्वार्थ! ह्याला सद्बुद्धी होवो व तो आपली पुढील प्रगती करून घेवो हीच सदिच्छा!

३) अगुरुंची बाधा

माझे एक मित्र महाले, प्रभादेवीलाच आमच्या घराजवळ रहात होते. सन १९७५ सालची ही गोष्ट आहे. हे माझे मित्र फार दुःखी होते कारण त्यांना एक मुलगा होता व तो बारा वर्षापूर्वीच अपघातात वारला होता.

श्री माताजींचा कार्यक्रम प्रभादेवी येथे एका इमारतीच्या गच्छीवर होता सहजयोग्यांनी इमारतीच्या गच्छीवर मंडप घातला होता. तेथे श्री माताजी सकाळी १० ते १२ व संध्याकाळी ६ ते ९ पर्यंत साधारणपणे येत असत. ज्यांना जसा वेळ असेल तसे त्यांनी यावयाचे, श्री माताजींशी गप्पा, ध्यान, चक्र तपासणी वगैरे कार्यक्रम होत असत.

एक दिवस सकाळी श्री महाले व त्यांच्या पत्नी गच्छीवर काय कार्यक्रम आहे ते पहाण्यासाठी आले. श्री माताजींनी त्यांना समोर दोन हात करून बसण्यास सांगितले, डोळे भिटण्यास सांगितले. त्याप्रमाणे ते बसल्यावर श्री माताजींनी मला बोलाविले व त्यांची चक्रे तपासण्यास सांगितले. श्री माताजींनी त्या वेळी अगुरुंना टोपण नावे ठेवली होती. मी त्यांची चक्रे पाहिल्यावर श्री माताजींनी मला विचारले, “काय आहे ? कोणती चक्रे आहे” त्यावर मी म्हणालो “श्री माताजी ह्यांची अनाहत, नाभी व आज्ञा ही चक्रे पकडली आहेत. बहुतेक बडे महाराज दिसतात. त्यानंतर त्या अगुरुंचे नाव सांगून त्यांना विचारा की या गुरुंचे तुम्ही करता का? त्यांचे फोटो, विभूती (राख), पोथी वगैरे तुमच्याकडे आहे का? त्यावर त्यांनी कबूली जबाब दिला.

त्यानंतर श्री माताजी मला म्हणाल्या, त्यांच्या घरी जा व त्यांच्या काय बाधा असतील त्या दूर करा. मी तर घाबरूनच गेलो. श्री माताजींना म्हणालो “श्री माताजी हे कसे शक्य आहे?” मी अशा कोणाच्याच बाधा अजून काढलेल्या नाहीत. मला हे कसे जमणार? त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या तुम्ही जा, तुम्हाला सर्व काही जमेल.

ही आपल्यावर केवढी मोठी जबाबदारी श्री माताजींनी टाकली ! असे मनात म्हणत श्री महाले यांच्याकडे एका रविवारी जाण्याचे ठरविले व तसे मी त्यांना सांगितले

त्याप्रमाणे मी रविवारी सकाळी १० च्या सुमारास त्यांच्याकडे गेलो व त्यांना सविस्तर हकीगत विचारली. तेव्हा ते म्हणाले, फडकेसाहेब माझी मुख्य अडचण म्हणजे मला रात्री मुळीच झोप येत नाही. माझी पत्नी व मी आम्ही दोघेच घरात आहोत.

मी त्यांना विचारले आपल्याला भीति कशाची वाटते? तेव्हा त्यांनी सविस्तर

हकिगत सांगवयास सुरवात केली. मला रात्री बारा वाजल्यानंतर एक नऊवारी पांढरे पातळ नेसलेली व मानेपासून वरचा भाग नसलेली बाई दिसते. ती माझ्या कॉटजवळ हातातील बांगड्या वाजवत येते व कॉटेजवळ आल्यावर नाहीशी होते. त्यामुळे मी फार घाबरतो, अंगाला घाम येतो, रात्री झोप अजिबात लागत नाही. त्यामुळे मला झोपेच्या गोळ्या घ्याव्या लागतात, ३-४ गोळ्या घेतल्या तरी झोप येत नाही, आणि दुसरे दिवशी तर कामावर जावे लागते. रजा किंती दिवस घेणार?

त्याचप्रमाणे अमावास्येच्या रात्री कोणीतरी आपला गळा दाबणार आहे असा भास होतो. हाताचा स्पर्श चांगला जाणवतो. या सर्व गोष्टीचा मी विचार करू लागलो. त्यांची धरलेली बाधिक चक्रे व अगुरुंची चक्रे, त्यांना होत असलेला त्रास हे सर्व कसे दूर होईल !

मग मी त्यांना अगुरुंची पोथी, फोटो, विभूती वरैरे समुद्रात विसर्जन करण्यास सांगितले. हे सर्व विसर्जन करताना कोणी आपणास पाहिले तर काय करायचे? मी त्यांना म्हणालो त्रास आहे तर हे तुम्हाला सोडलेच पाहिजे व त्यांना एक युक्ति सांगितली. हे सर्व एका फडक्यात बांधा, भाऊच्या धक्यावर जाऊन समुद्रात सोडा म्हणजे तुम्हाला कोणी पहाणार नाही. हे त्यांना पटले व एक दिवस त्यांनी तसे केल्याचे मला सांगितले.

मी एका रविवारी त्यांचेकडे गेलो. त्यांनी सर्व सोडण्याची कबूली दिली. तरीसुद्धा मी त्यांच्या कॉटवर डोळे मिटून बसलो, निर्विचारिता व चैतन्यलहरी सामान्य आहेत ना ते पाहिले, नंतर सर्व घरात कोपन्यात हात फिरवून पाहू लागलो आणि सूक्ष्मात गेल्यावर मला त्यांच्या गोदरेजच्या कपाटातून अगुरुंच्या चक्रांच्या बाधिक चैतन्यलहरी जाणवू लागल्या. २-३ वेळा मी नीट निरीक्षण केले व नंतर त्यांना विचारले की त्या कपाटात काय आहे? तुम्ही सर्व सोडले ना! मग मला अशा चैतन्यलहरी का जाणवतात? त्यावर ते म्हणाले “काही नाही काही नाही” तेव्हा मी म्हणालो “चैतन्यलहरी खोटे दाखविणार नाहीत. कपाटात बहुतेक पोथी असावी. त्यांनी आढेवेढे घेऊन नंतर कबूल केले. मी त्यांना म्हणालो असे तुम्ही का केले? त्यावर ते म्हणाले अहो त्याची १५ रु. किंमत आहे.

मी त्यांना म्हणालो जर तुम्हाला ती पोथी ठेवायची असेल तर ठेवा पण त्यासाठी तुम्हाला १५ हजार रु. गमवावे लागतील. पाहिजे तर आपण एक वर्ष पाहू आणि नंतर इलाज करू. हे सर्व सोडल्याशिवाय मला काहीच करता येणार नाही. मग ते मला म्हणाले “ही पोथी मी दुसऱ्या कोणाला तरी पुऱ्यकट देतो. त्यावर मी म्हटले तुमचे दुखेणे दुसऱ्याला कशाला देता!”

नंतर त्यांनी पोथी सोडण्याचे मान्य केले व मागीलप्रमाणे भाऊच्या धक्यावर

जाऊन पोथी व त्यावर एक दगड फडक्यात बांधून समुद्रात सोडली व मला सांगवयास आले.

पुन्हा मी त्यांचे घरी गेलो. पुन्हा एकदा सर्व चैतन्यलहरी पाहिले तेव्हा चैतन्यलहरी थोड्या सामान्य वाटल्या. मी त्यांच्याकडे शांतपणे बसलो, निर्विचारिता पाहिली व श्री माताजींना प्रश्न विचारला, “श्री माताजी आता कय करावे?” थोड्यावेळाने चित्तातून उत्तर आले, त्याप्रमाणे मी प्रथम त्यांच्या कॉटभोवती तीनवेळा प्रदक्षिणा घातली. त्यामुळे त्यांच्या कॉटभोवती एक चैतन्यलहरीचे वलय तयार झाले. नंतर चैतन्यलहरीयुक्त वुंकू मी त्यांना दिले, या वुंकवाचे त्यांनी आपल्या उशीवर झोपण्यापूर्वी एका फडक्यावर एक स्वरित्तक काढायचे व स्वतःला श्री माताजींच्या फाटोसमोर दिवा लावून बंधन घालावयाचे; असे रोज रात्री ७ दिवस करा. म्हणजे बाई दिसणे बंद होईल. श्री माताजींचा मी त्यांना एक फोटो दिला व रोज फोटोसमोर मीठपाणी घेऊन ध्यान करण्यास सांगितले, आणि मी घरी आलो.

दोनी-तीन दिवसांनी त्यांना बाई दिसणे बंद झाले; पण रोजची सवय असल्याने रात्री बारा वाजता भास होत असे. या दिवसांत मी त्यांच्या झोपेच्या गोळ्या पूर्णपणे बंद वेळ्या होत्या. ४-५ दिवसात बाईचा भास होणे पण बंद झाले, आणि त्यांना सातवे दिवशी गोळ्या न घेता शांतपणे झोप लागली.

सकाळी ते उठले, ते तोंड धुउन ती आनंदाची बातमी सांगण्याकरिता आमच्या घरी आले, व आनंदाने मला ते म्हणाले, “अहो फडके साहेब, मला आज शांतपणे झोप लागली. मी झोपेच्या गोळ्या घेतल्या नव्हत्या. त्यांची पत्नी त्यांना चहा घेऊन नंतर माझेकडे जाण्यास सांगत होती, पण तिचे काही एक न ऐकता मी प्रथम तुमच्याकडे ही आनंदाची बातमी सांगण्यासाठी आलो आहे !

माझेकडे आले. मी नुकताच झोपेतुन उठलो होतो. त्यांना सांगितले, जरा शांत बसा. नंतर मला काय ते सांगा ! मला त्यांच्या चैतन्यलहरींवरून सर्व समजलेच होते; मी तोंड धुउन आल्यावर त्यांनी वरील आनंदाची बातमी मला सांगितली. नंतर आम्ही सहजयोगावर खूप गप्या मारल्या. त्यांनी सहजयोगाचे कौतुक केल व रोज ते ध्यानाला बसू लागले.

एक महिन्याने त्यांना दर अमावस्येला होणारा त्रास पण बरा झाला व ते कुटुंब आजपर्यंत आनंदात आहे. त्यांना आता एक मुलगी पण आहे. ती बी.कॉम झाली आहे. ही चैतन्यलहरींची व सहजयोगाची केवढी मोठी किमया आहे !

सहजयोग पूर्णपणे समजून घ्या. श्रद्धा बाळगा आणि जाहीर करा सर्व जगामध्ये परिवर्तन घडवून आणणे. हे तुमचे ध्येय आहे. तुमच्यामध्ये परिवर्तन झाले की आपोआप इतरांमध्ये ही तसे होईल. मग सगळीकडे प्रकाश, शांति आणि आनंद होईल.

- दिवाळी पूजा १६

४) अगुरु बाधा

एक दिवस मी दादांकडे गेलो तेव्हा त्यांनी मला एक पुस्तक दाखविले व मला म्हणाले, हे पुस्तक मी तुम्हाला बक्षिस देत आहे हे वाचा. ते पुस्तक एका अगुरुंचे होते. मी पुस्तक हातात घेतल्यावरच मला गरम चैतन्यलहरी जाणवल्या. मी पुस्तक उघडून पाहिले, त्यात अगुरुंचा फोटो होता, मी लगेच तो फोटो चैतन्यलहरींद्वारे तपासला. तेव्हा फोटोत मणिपूर, आज्ञा, विशुद्धी चक्र व डावी नाडी पकडलेली आढळली. हे सर्व मला दादांना सांगावेसे वाटत होते. काय करावे? सांगावे की न सांगावे?

मनात विचारांचा गोंधळ सुरु झाला. पण जी गोष्ट बुंडलिनीत अडथळा निर्माण करणारी आहे ती त्यांना सांगावीच असे वाटून मी त्यांना जे मला फोटोतून चक्रांवर आढळले ते सांगण्याचा निर्धार केला.

मी पुन्हा एकदा डोळे मिटून ध्यानात गेलो. चक्रे तपासली व त्यांना विचारले, हे महाराज बहुतेक हयात नसतील कारण त्यांची डावी नाडी फारच पकडलेली आहे. त्यांना अर्धांग झाला असावा. त्यांची डावी बाजू लुळी पडली असावी. त्याचप्रमाणे विशुद्धी चक्रावर फारच गरम चैतन्यलहरींची जाणीव होत आहे. त्यामुळे त्यांना घशाचा कॅन्सर झाला असावा, असे वाटते.

हे सांगून झाल्यावर मी दादांना म्हणालो दादा मला माफ करा, मी आपला बडबडतच राहिलो, पण काय करणार? जे जाणीवेत समजते ते मी बोललो. त्यावर दादा मला म्हणाले भाऊ तुम्ही म्हणाला ते सर्व तंतोतंत खरे आहे!

हे महाराज सध्या जिवंत नाहीत त्यांना अर्धांग झाला होता. त्यांचे डावे अंग लुळे पडले होते व मरणसमयी त्यांना कॅन्सर झाला होता व घशाचा कॅन्सर होता व त्यातच ते वारले.

हे बोलणे झाल्यावर दादांना फारच आश्र्य वाटले ते मला म्हणाले अहो भाऊ तुम्ही त्यांना पाहिले नाही, तुम्हाला त्यांची काहीच माहिती नाही मग तुम्ही नुसते हे फोटोवरून कसे सांगू शकला? तेव्हा मी म्हणालो, हीच तर सहजयोगाची किमया आहे. चैतन्यलहरी जे काही असेल ते दाखवितात. सत्य-असत्य, खरे, खोटे हे सर्व चैतन्यलहरींच्या अभ्यासाने नियमित ध्यान केल्याने व निर्विचारितेची बैठक झाल्यावर समजू लागते. श्री माताजी म्हणतात की सहजयोग एवढा प्रचंड आहे की आता जे काही तुम्ही जाणता ते म्हणजे समुद्राच्या सर्व वाळूतील एक कण आहे. आपल्याला तर सर्व वाळू काबीज करावयाची आहे म्हणजे हे केवढे प्रचंड ज्ञान आहे ते पहा? हे परमेश्वरी ज्ञान आहे व हे ज्ञान आपल्या आत्म्याद्वारे, चित्ताद्वारे व कुंडलिनीद्वारे प्राप्त होत असते.

५) एक बाधा (मिलिंद विद्वांस, चौल)

हा प्रसंग १९९० सालचा आहे. आम्ही मे महिन्याच्या सुटीत चौल येथे गेलो होतो, दोन तीन दिवस आम्ही उभयता चौलला राहिलो. सहजयोगाच्या अनेक गप्पा चालत आसत. हे घर माझी मोठी बहीण ताई, हिंच्या जावयांचे होय. बाळासाहेब हे ताईचे जावई. त्यांनी खूप वाचन केले होते, पण अध्यात्मिक दृष्टीने ते नास्तिकच आहेत. ते जवळच्याच हायस्कूलमध्ये उपमुख्याध्यापक म्हणून काम करतात.

असेच आम्ही गप्पा मारीत असता ते मला म्हणाले, आमच्या मिलिंदला, तुम्ही बरे करून दाखवा! बरेच डॉक्टर वगैरे झाले पण त्याला तसा काही गुण येत नाही. त्याचा आजार हा मानसिक आहे.

मी विचारले, त्याला काय त्रास होतो? तेव्हा ते मला म्हणाले परीक्षा आली की मिलिंदला पोटात त्रास होऊ लागतो. मनात परीक्षेची भिती असते. परीक्षेच्या आधी व नंतर परीक्षेचा निकाललागेपर्यंत केव्हा मणिपूर, अनहत तर कधी आज्ञा चक्रावर होत असे. मी त्यांना म्हणालो, तुम्ही आमच्याबरोबर मिलिंदला प्रभादेवीला आमच्या घरी पाठवता का? त्याला आमच्या घरी १०-१२ दिवस रहावे लागेल. तो कॉलेजच्या तिसऱ्या वर्षात शिकत होता, त्याचा अभ्यास-रजा पाहून खुशाल घेऊन जा असे त्याच्या वडिलांनी सांगितले !

आम्ही एक-दोन दिवसात मुंबईला आलो. त्यांनंतर मी त्याला रोज दिवसातून ४-५ वेळा उजव्या हातावर लिंबू घेऊन डावा हात पोटावर ठेवण्यास सांगितले, व दोन्ही पाय मिठाच्या पाण्यात ठेवावयाचे; असे ३-४ दिवस वेळ्यावर त्याचे मणिपूर चक्र सुटले. तत्पूर्वी मी त्याला आमच्याकडे आल्यावर जागृती दिली होती. नंतर अनहत चक्र सोडविण्यास सांगितले उजवा हात अनहतवर व डावा हात श्री माताजींच्या फोटोसमोर २-३ दिवसात हे चक्र सुटल्यावर आज्ञा चक्र सोडविण्यास सांगितले; डावा हात आज्ञा चक्रावर व उजवा हात श्री माताजींच्या फोटोसमोर तिन्ही चक्रांच्यावेळी त्याला मीठपाणी घेण्यास सांगितले होते. आता त्याच्या चक्रांवर कोणताही त्रास नव्हता. मी त्याला श्री माताजींचा फोटो दिला व निदान दिवासातून दोनदा तरी मिठपाणी घेऊन बसण्यास सांगितले. तो आमच्या-कडे १०-१२ दिवस रहायला होता. आता त्याला कोणताही त्रास नव्हता व भिती सुद्धा वाटत नव्हती तो फारच हुशारीत होता.

त्यांनंतर त्याची इंजिनिअरिंगची दोन वर्षे पार पडली. त्या काळात त्याला कोणताही मानसिक त्रास झाला नाही. नंतर त्याला जवळच रोहा येथे त्याच्या मर्जीप्रमाणे नोकरी लागली. रोज दोनवेळा ध्यान करणे त्याचे चालूच होते. त्यांनंतर त्याला श्री माताजींच्या कृपेत महाड येथे जास्त पगाराची नोकरी लागली

व तो फार खुषीत आहे. त्याने महाड येथे ओनरशिपचा ब्लॉक घेण्याचे ठरविले आहे. नुक्तेच त्याचे लग्न झाले, त्याला बायकोपण चांगली मिळाली आहे. तिचे माहेर पुण्याला आहे. सध्या दोघे ध्यान वगैरे करतात. महाडला सहजयोगाचे वेन्द्र आहे तेथे आठवड्यातून एकदा दोघेजण ध्यानाला जातात. आता त्यांचे शारीरीक दोष पूर्ण नाहीसे झाले आहेत !

६) आज्ञा चक्र बाधा (श्री. फिरके)

आज्ञा चक्रावर निरनिराळ्या प्रवगारे बाधा येऊ शकते; माझे मित्र श्री. फिरके हे सहजयोगात आले तेव्हा निरनिराळ्या चक्रांवर त्यांना बाधा होत्या. उदा. मणिपूर, आज्ञा वगैरे.

एक दिवस ते असेच ध्यानाला बसले असता त्यांचे डोके फार दुखू लागले. ते ध्यान करत असत असेच ध्यान करीत असताना त्यांना श्री माताजींच्या फोटोतून चांदीसारखे चकचकीत किरण दिसू लागले. ही गोष्ट त्यांनी काही सहजयोग्यांना सांगितली त्यावर त्यांची वाहवा ! करण्यात आली व हे चांगले आहे असे ते सांगू लागले. पण श्री. फिरके म्हणाले, असे किरण दिसताना माझे डोके फार दुखतात हे कसे ? त्याचे उत्तर त्यांना देता आले नाही.

नंतर एक दिवस माझ्याकडे आले व मला ही गोष्ट सांगू लागेल. त्यावर मी विचार करू लागलो, ही जर चांगली गोष्ट असेल तर मग डोके का दुखते ? डोके दुखता कामा नये.

मग मी त्यांना श्री माताजींचा फोटो ते ज्या फोटोवर ध्यान करत होते तो फोटो आणवयास सांगितला. व फोटोवर काही बाधा आली नाही ना ? ते पाहिले, तर फोटो चांगला होता, त्यावरुन मी असा निश्कर्ष काढला की, श्री. फिरके यांचे आज्ञा चक्रच खराब असावे. मी त्यांना श्री माताजींचा फोटो घेऊन एक दिवस माझ्याकडे बोलाविले.

त्यांना मी आमच्या घरी ध्यानाला बसविले. दहा मिनिटे श्री माताजींचा फोटो घेऊन ध्यानाला बसत होते त्या फोटो समोर बसविले. तर त्यांना चांदीचे किरण दिसू लागले व डोके दुखू लागले. डोळे मिटले किंवा उघडे ठेवले तरी डोके दुखत होते. नंतर मी त्यांच्या चैतन्यलहरी तपासल्या तर त्यांचे आज्ञा चक्र पकडलेले मला समजले. पण ही गोष्ट सांगणे मला जड वाटले, त्यांचे ध्यान झाल्यावर मी त्यांना आमच्याकडचा श्री माताजींचा फोटो दिला. व त्या फोटोसमोर ध्यानाला बसण्यास सांगितले.

ते ध्यानाला बसल्यावर आमच्या फोटोतसुध्दा त्यांना तसेच चांदीचे किरण दिसू लागले व डोके दुखू लागले. त्यावरुन मी निष्कर्ष काढला की दोन्ही फोटो

चांगले आहेत. त्यांचे आज्ञा चक्र खराब असल्यानेच हे असे दिसले.

नंतर मी माझी चक्रे तपासली व सर्व चक्रे ठीक असल्याची खात्री केली व मी पण त्यांच्या बरोबर ध्यानाला बसलो. थोड्यावेळाने त्यांना चांदी सारखे दिसू लागले व डोके दुखू लागले, त्याबरोबर मी माझ्या आज्ञा चक्राचे उजव्या हाताचे बोट त्यांच्या आज्ञा चक्रावर धरले व डावा हात श्री माताजींच्या फोटो समोर धरला. थोड्यावेळाने त्यांना मी डोळे उघडून श्री माताजींचा फोटो पहाण्यास सांगितले. तेव्हा त्यांना फोटो सामान्य दिसला. चांदीचे किरण दिसले नाहीत व डोके दुखायचे थांबले. त्यांचे डोळे उघडे असतानाच मी माझे आज्ञा चक्रावरील बोट काढून घेतले. तर काय आश्वर्य पुन्हा चांदीसारखे किरण दिसू लागले व डोके दुखू लागले.

या वरुन मी निष्कर्ष असा काढला की जो पर्यंत माझे बोट त्यांच्या आज्ञा चक्रावर होते. तो पर्यंत त्यांना चांदीचे किरण दिसले नाहीत व डोके ही दुखले नाही, परंतु हात काढताच परत पूर्वस्थिती निर्माण झाली. यावरुन असे म्हणता येईल की, जो पर्यंत माझे बोट त्यांच्या आज्ञा चक्रावर होते तो पर्यंत त्यांची बाधा तात्पुरती निघाली परंतु बोट काढताच पूर्वस्थिती निर्माण झाली.

या सर्व एकंदर परिस्थितीवरुन त्यांना आज्ञा चक्र आपलेच पकडले आहे हे समजले. फोटो हा चांगलाच आहे. त्यानंतर आज्ञाचक्र सोडविण्यासाठी मी त्यांना उपचारपद्धती सांगितली. ती अशी की, डावा हात आज्ञा चक्रावर ठेवायचा उजवा हात श्री माताजींच्या फोटो समोर धरावयाचा मीठपाणी पायाखाली घेऊन उजव्या हातावर लिंबू ध्यावयाचे. अशा तऱ्हेने दिवसातून ३-४ वेळा सहा महिने केल्यावर त्यांचे डोके दुखायचे थांबले. व श्री माताजींचा फोटो सामान्य दिसू लागला. आहे की नाही सहजयोगाची किमया !

७) तीव्र बाधा

वरील आनंदची कहाणी ऐकल्यावर पुढील वर्षात काही घटना घडल्या. आम्ही दोन-तीन दिवस ध्यान करीत होतो. पण आनंद, अनुजा व त्याची आई यांना फारच बेचैन वाटत होते. त्यांनी मला वेळोवेळी गरम चैतन्यलहरींबद्दल सूचना दिल्या. मी त्या पडताळून पाहिल्या. माझ्या मनात पण शंका येऊ लागली की असे काय होते ? ही तीव्र बाधा अजून का जाणवते ? अजून त्यांची नाभी, अनहत, विशुद्धी व आज्ञा या चक्रांवर जबरदस्त पकड जाणवत होती. मी विचार करू लागलो असे का होते ? ते मला सांगत, आम्ही सर्व काही अगुरुंविषयी काढले मग अस का ? त्यांनी माझ्यापासून काही गोष्टी लपवून ठेविल्या होत्या.

तो मला म्हणाला “आपण क्लासमध्ये जाऊ काही बाधा आहे का ते पाहू” व त्याप्रमाणे आम्ही सकाळी १-१० च्या सुमारास त्याच्या रेडिओक्लासमध्ये गेलो व तेथे मी ध्यानात जाऊन पाहू लागलो की काही त्रास आहे का; तेव्हा माझे हात भाजल्यासारखे गरम झाले. मी रागाने म्हणालो, अरे इतके दिवस झाले अजून काय ठेवले आहेस? त्यालाही काहीच समजेना.

अखेर त्याने काही गोष्टी काढून माझ्या पुढे ठेवल्या; त्या म्हणजे चांदीच्या लहान डब्यात काही गोष्टी ठेवल्या होत्या व निरनिराळ्या महाराजांनी (भौंदू - साधू) भगवी वर्से, जटाधारी बाबांनी त्यांच्या भरभराठीसाठी हे दिले होते व त्याच्याकडून वेळोवेळी ५०० ते १००० रुपये उकळले होते; “साहेब तुमचे कल्याण होईल” असे अशीर्वाद दिले व आनंदला सांगितले की ह्या चांदीच्या डब्या उघडून पाहू नका नाहीतर घात होईल.

माझ्यापुढे त्याने जेव्हा त्या डब्या ठेवल्या तेव्हा मी त्याला त्या उघडण्यास सांगितले. त्यावर तो घाबरून उघडन्यास तयार होईना त्यावर मी म्हणालो उघड काय होते ते पाहू. त्याने त्या डब्या घाबरत घाबरतच उघडल्या, पहातो तर आत स्मशानातील हाडे, राख वगैरे होती. काहीत तांदुळ, हळवुंड वगैरे होते. ही अक्षरशः भूतविद्या होती. माझे हात जळल्यासारखेवाटू लागले; माझ्या अंगावर काटा उभा राहिला.

मी लगेच त्या सर्व वस्तुंना बंधने घातली व आणखी काय असेल तर काढ असे रागानेचे म्हटले त्यांनी ड्रॉवर, कपाटातून आणखी २-३ पुरचुंड्या काढल्या. एकूण ७-८ वस्तू होत्या. त्या सर्व त्याला ताबडतोब वहात्या पाण्यात सोडावयास सांगितले, त्याने तसे लगेच केले.

वरील सारा वृत्तांत त्याने आपल्या घरच्या मंडळींना सांगितला. सर्वांना भिती वाटली; मी म्हणालो भिण्याचे कारण नाही, काही वाईट घडायचे नाही काळजी करू नका. श्री माताजी आपल्या पाठीशी आहेत. क्लासमधल्या सर्व बाधा आता गेल्या आहेत. त्यावर त्यांना बरे वाटले.

नंतर अनुजा व आनंद यांनी विचार केला काय करावे; आणखी २-३ अशाच डब्या मुलांकरिता घेतल्या आहेत त्या काकांना सांगाव्या का मलाच बरे वाईट काही होणार नाही ना? रात्री त्या दोघांनी बराच विचार करून दुसरे दिवशी मला सांगितले. “काका, असे असे आमच्या कपाटात आहे. तुम्हाला दाखवू का” मुलांसाठी २-३ डब्या चांदीच्या आहेत. साधूने त्या उघडू नका असे सांगितले आहे. मी म्हणालो काय असेल ते दाखवा सर्व बाधीक वस्तू काढून टाकू.

त्यांनी त्या डब्या मला दाखविल्या: मी मला बंधने घालून त्या डब्या

उघडल्या व त्यांना बंधन घातले त्यात काय होते? तर तांदुळ, राख, लाल वुंडू हे अघोरी विद्येने भारावलेले होते. ते पाहून त्यांच्या घरातील माणसे व आम्ही उभयता थक्कच झालो. त्या वस्तू पण मी लगेच वहात्या पाण्यात (नदीत) सोडावयास सांगितल्या.

सर्वांना हायसे वाटले. थोडेसे वुत्तूहल वाटले व भिती पण वाटली की काका करतात हे ठीक आहे ना? आमचे काही वाईट घडणार नाही ना? मी त्यांना पूर्णपणे विश्वास दिला “घाबरू नका सहजयोग हा अनुभवी आहे. यांनी नक्की काहीच वाईट होणार नाही. आता सर्व बाधा दूर झाल्या आहेत.” सर्वांनी नियमाने मीठपाणी घेऊन चार वेळा ध्यान केले पाहिजे, सर्व काही ठीक होईल. तुमची जर ती स्थिती असती तर मी तुम्हाला चैतन्यलहरीने हे दाखविले असते की बाधा कशा तीव्र होत्या.

त्यानंतर या सर्व बाधांचा माझ्या चक्रांवर परिणाम झाला. मी ज्या खोलीत झोपलो होतो तेथे दुसरे कोणीच नव्हते. रात्री १२ वाजल्यापासून सकाळी सहा वाजेपर्यंत मला रात्रभर झोप नव्हती. सबंध रात्र मी खोलीत फिरत होतो मला बसता, झोपता येईना. माझ्या अनहत ते आज्ञा चक्रांपर्यंत फारच पकड होती. छातीत श्वास रोखल्यासारखे वाटत होते. सर्व रात्र मी जागून काढली. मला समजत होते की या बाधेमुळेच मला हा त्रास सोसावा लागत आहे. तरी मी त्याची पर्वा केली नाही. मी माझ्या दोन्ही हातांच्या बोटांच्याद्वारे त्या त्या चक्रांवर चैतन्यलहरी देत होतो. सहानंतर थोडीशी मला डुलकी लागती. हा सर्व रात्रीचा प्रकार घरातील कोणालाही माहित नव्हता. पण मला मात्र ताप आल्यासारखे वाटत होते. अंगावर काटा उभा राहिला होता. मी सकाळी १ वाजेपर्यंत झोपूनच होतो. त्यामुळे सर्वांना रात्री घडलेला प्रकार सांगावा लागला. माझी चहा जेवण कशावरच ईच्छा नव्हती. आनंद मला विचारत होता काका, डॉक्टरला बोलावू का? ते औषध देतील, तुम्हाला बरे वाटेल, मी त्याला म्हणलो अरे माझा डॉक्टर मीच आहे; तुझ्या ज्या बाधा होत्या त्याचा थोडा मला त्रास झाला आहे. मी २-३ दिवसांत बरा होईन.

मी दोन-तीन दिवस पांघरून घेऊन झोपून होतो. बोटांच्या द्वारे सतत चैतन्यलहरी देऊन एकेक चक्र सोडवत होतो. खाणे-पिणे बेताचेच होते. सर्वांना काळजी वाटत होती. मी म्हणालो काळजी करू नका, पहा मी २-३ दिवसात बरा होतो की नाही!

जवळच एका सहजयोग्याच्या घरी आम्हाला ध्यानाला जावयाचे होते. पण मला अजिबात शक्ती नव्हती. सौ. विजया मला म्हणाली “चला आपण तिकडे ध्यानाला जाऊ”, मी म्हणालो, “नको मला ताकत नाही, तिने अति

आग्रह केल्यामुळे मी तयार झालो. चालवत नाही तर रिक्षा करु असे ती म्हणाली. पण शेवटी आम्ही चालतच तिकडे गेलो. तिकडे गेल्यावर त्यांचे घरी पण मी झोपूनच होतो. माझा चेहरा काळा पडला होता. अशक्तपणा होता. सर्वांना काळजी वाटू लागली, पण मी पूर्णपणे निश्चिंत होतो. मी कसा बसा ध्यानाला बसलो.

नेहमी मी चक्रांवर ध्यान घेत असे. पण या खेपेला मी त्यांना सांगितले की आज स्वस्थ बसणार आहे. तुम्हीच चक्रांच्या देवतांचे मंत्र म्हणा व ध्यान करा. मी मात्र त्यावेळी मीठपाणी घेऊन ध्यानाला बसलो.

सर्व सहजयोग्यांना आश्र्वयच वाटले! एवढी बाधा आपल्याला त्रास देऊ शकते का? नंतर आम्ही त्या दिवशी तेथेच राहिलो व दुसरे दिवशी आनंदकडे गेलो. मी सांगितल्याप्रमाणे २-३ दिवसात मी पूर्ण बरा झालो.

आनंद व बाकी सर्व मंडळी नियमाने मीठ पाणी घेऊन ध्यान करु लागली. आनंदने क्लासमध्ये व घरात चैतन्यलहरीयुक्त पाणी शिंपडले. आम्ही २-३ दिवसात कोल्हापूरहून मुंबईला आलो.

नंतर २-३ दिवसात आनंदचा मला फोन आला. “नितिशच्या पोटात फार दुखत आहे. डॉक्टरचे औषध चालू आहे. त्याला भिती वाटू लागली, की साधूने दिलेले आपण पाण्यात सोडले. तर त्याचा त्याला त्रास होणार नाही ना!

मी त्याला फोनवर सांगितले काही घाबरु नको “भित्यापाठी ब्रह्मराक्षस” अशी म्हण आहे. आपण सर्व बाधा काढलेल्या आहेत तर आता काळजी कसली. मी त्याच्या चैतन्यलहरी अंतराळातून पाहिल्या व त्याला सांगितले तू त्याला श्री माताजींच्या फोटोसमोर मांडीवर घेऊन बस “श्री माताजींच्या फोटोसमोर दिवा लाव. त्याच्या पोटाला पिंजर (लाल वृंगवृंग) लाव व उजवा हात त्याच्या पोटावर ठेव व डावा हात श्री माताजींच्या फोटोकडे करून बस व श्री माताजींना प्रार्थना कर श्री माताजी ह्याची बाधा दूर करा” व तू डोळे मिटून ध्यानात जा; असे दोन तीन दिवस कर म्हणजे त्याला बरे वाटेल. त्याप्रमाणे त्यांनी केले व त्याला पूर्ण बरे वाटले. त्यांच्या मनातील किलमीश दूर झाले व श्री माताजींवर व माझ्यावर विश्वास बसला.

त्यानंतर थोडेच दिवसांत त्याच्या क्लासच्या अडचणी पण दूर झाल्या. त्याला सरकारतर्फे बरीच मुले मिळाली व आर्थिक परिस्थितीपण सुधारली. नंतर त्याने ऑगस्ट १९९८ मध्ये नवरात्रीत पुढाकर घेऊन कोल्हापूरच्या सहजयोग्यांच्या मदतीने अंबाबाईच्या देवळाजवळ छोटेसे शिंबीर भरविले व एक छोटेसे प्रदर्शनपण भरविले. मला लोकांना जागृती देण्यासाठी बोलविले होते. मी गेलो होतो. तीन दिवसांचे शिंबीर होते, प्रदर्शन, जागृती देणे हा कार्यक्रम

दुपारी २ ते रात्री ११ वाजेपर्यंत चालत होता. भरपूर लोकांना जागृती मिळाली. २-३ हजार लोकांनी जागृती घेतली व दोन दिवस केन्द्र चालू झाली. आता या लोकांशी संपर्क साधून त्यांना सहजयोगात टिकविणे महत्वाचे आहे!

८) आनंद गोडसे : बाधा

आम्ही दरवर्षी आमच्या गावाला कोकणात वाडा-पडेल, फणसे या गावी मे महिन्यात जातो. पूर्वी बोटीने जात असू पण सहजयोगात आल्यावर काही सहजयोगी कोल्हापूर येथे रहात असल्याने त्यांच्या आग्रहावरून आम्ही उभयता गेली १५-२० वर्षे तरी कोल्हापूर मार्गे गावाला जातो. हेतु हा की कोल्हापूरला श्री माताजींचे कार्यक्रम वरचेवर होत नसत, त्यामुळे सहजयोग्यांचा सहवास लाभावा. त्याचा आम्हा दोघांना फायदा होत असे.

गेली ८-९ वर्षे मी आमच्या आत्मभावाच्या घरी उत्तरत असे. ते लोक अगुरुचे करीत असत. रोज पोथी वाचणे, अगुरुंच्या फाटोची पूजा करणे, वगैरे भक्तिभावाने करीत असत. पण त्याचा त्यांना नवकी फायदा काहीच सांगता येत नसे. त्यांच्या घरातील लोकांना काही ना काही त्रास होतच असे. मी त्यांना दरवर्षी सांगत असे की हे जे तुम्ही अगुरुंचे करता ते खरे गुरु नाहीत; त्यांच्या पोथीतून लिहिले खरे होते का? ते तुम्हाला पडताळून पहाते येते का? त्यावर त्यांचे ऊत्तर असे की आम्ही श्रद्धेने करतो. आम्ही त्यांच्याकडे रहात होतो पण आम्हालाही चक्रांवर त्रास होत असे.

आम्ही त्यांच्याकडे गेलो की त्यांचा मुलगा आनंद हा आम्हाला टाळीत असे. त्याचा रेडिओ सर्विसींगचा कोल्हापूरात बरेच वर्षे क्लास आहे. तो सकाळी ८ ते १ पर्यंत क्लास, नंतर घरी जेवण व झोप व ४ ते ९ पर्यंत क्लास, गप्पा मारण्याकरीता रात्री वेळ मिळत असे पण तो आम्हाला चुकविण्यासाठी रात्री नाटक, सिनेमा किंवा इतर काहीतरी कार्यक्रम सांगून बाहेर जात असे. आम्हाला हे समजत असे. पण आज नाही तर उद्या हा सहजयोगात येईल असे वाटे. सहजयोगाच्या अनेक गोष्टी मी त्या सर्वांना सांगत असे. अगुरुची चक्रे, नाभी, अनाहत, विशुद्धी व आज्ञा अशी होती. त्याचा त्यांना फार त्रास होत असे. मी त्यांना समजावून सांगत असे पण लक्ष कोण देतो!

अशा परिस्थितीत ८-९ वर्षे गेली आणि १९९६ साल उजाडले. मणिपूर (नाभी) चक्राचा होणारा त्रास त्यांच्या आर्थिक बाबींवर दिसू लागला. त्यांचा रेडिओ व इतर विषयांचा क्लास चालेनासा झाला, आवक कमी झाली. दुसरे काही खास उत्पन्न असे नव्हते. क्लासमध्ये मुलांचा प्रवेश कमी होऊ लागला, शिक्षकांचे पगार भागविणे कठीण होऊ लागले, घरात अनेक प्रकारची आजारपणे

येऊ लागली, घरातले वातावरण अस्वस्थ झाले; काय करावे समजेना.

त्यामुळे तो मला लांबून श्री माताजींबद्दल व सहजयोगाबद्दल विचारू लागला. त्यावर मी त्याला सांगितले की, तुला प्रथम अगुरु सोडावे लागतील व घरात ज्या बाधायुक्त वस्तू आहेत त्यापण सोडाव्या लागतील. ही तयारी असेल तर मी यात लक्ष घालीन.

त्यानंतर त्याने व त्याची बायको अनुजा यांनी विचारविनिमय करून अगुरुंचे व इतर बाधक वस्तू सोडण्याची तयारी दाखविली. हा त्यांचा निश्चय पाहून मी तयार झालो व त्यांना म्हणालो “जे काही आहे ते माझ्यासमोर आणा” त्याने देव वगैरे सर्व काही पिशवीत भरून माझ्यासमोर आणले.

मी ते सर्व निरीक्षण करून पाहिले व जे त्रासदायक नव्हते ते ठेवण्यास सांगितले. अगुरुंचा फोटो, पोथी, अंगारा व इतर काही वस्तू बाजूला काढून त्या ताबडतोब समुद्रात सोडण्यास सांगितले. त्याने कोणताही विचार न करता त्या सर्व वस्तू ताबडतोब नदीत विसर्जित केल्या. श्री कृष्णाची पितळी मूर्ती ठेवण्यास सांगितली. कारण त्यांची शेंद्रा दुखावली जाऊ नये हा हेतू होता. तसे पाहिले तर पितळी मूर्तीत देवपण आहे का? हा विचार निराळा. सहजयोगाच्या दृष्टीने त्यात चैतन्यलहरी आढळत नाहीत. त्यामुळे ती मूर्ती ठेवली काय किंवा न ठेवली काय; काहीच फरक पडत नाही. तसेच अंबाबाईचा फोटो ठेवण्यास सांगितले कारण कोल्हापूरची अंबाबाई हे जागृत देवस्थान आहे. ही साक्षात महालक्ष्मी जागृत आहे. त्यामुळे त्या फोटोत अगर मूर्तीत (देवळातील मूर्ती) चैतन्यलहरी आढळतात. तसेच शंख, घंटा वगैरे ठेवण्यास सांगितले कारण त्याचे वडील हे धार्मिक व कर्मकांड करणारे आहेत.

हे सर्व झाल्यावर मी आनंद, अनुजा व आनंदची आई यांना जागृती दिली. तेव्हा त्यांच्या चक्रांवर फारच गरम चैतन्यलहरींची जाणीव झाली. त्यांना पण त्या गरम लहरी त्या त्या चक्रांच्या ठिकाणी शरीराला जाणवल्या. आनंदचा मुलगा नितिष लहानच आहे. त्याला लहानपणीच जागृती दिली होती. त्याची डावी नाडी जास्त खाराब असल्याने तो तमोगुणी म्हणजे रागीट आहे, हट्टी आहे.

या सर्वांना श्री माताजींचा फोटो देऊन मी त्यांच्याबरोबर ध्यानाला बसत असे. त्यांच्या गरम चैतन्यलहरींची जाणीव मला वारंवार होत होती. पण ही तिघ मोठी माणसे मीठ पाणी घेऊन ध्यानाला बसतात. त्यांच्या चक्रांवर व चक्रांसंबंधी अवयवांवर त्यांना निरनिराळ्या प्रकारची जाणीव होते. उदा. आनंदला हातावर, पाठीच्या मणक्यावर, अनाहत चक्राच्या जागी गरम जाणीव व्हावयाची तो वरचेवर मला सांगत असे.

एकदा असेच आम्ही ध्यानाला बसलो असताना अनुजाला आज्ञा व विशुद्धी चक्रावर फारच त्रास होऊ लागला. मी दोन तीन दिवस तिलाच त्या ठिकाणी डावा हात धरून ध्यान करायला लावीत असे. पण बाधा काही जाईना. मला तर १-२ दिवसात मुंबईला जावयाचे होते. म्हणून मी एक दिवस तिला मीठ पाण्यात बसवून मागच्या बाजूने माझी उजव्या हाताची बोटे तिच्या मानेवर धरली व मी ध्यानात गेलो. डावा हात श्री माताजींच्या फोटोसमोर धरला. त्याबरोबर ती दात चावत बसलेली असतानाच बेशुद्ध पडली. बाकीचे सर्व डोळे मिटून ध्यान करत होते. मी पण थोडा घाबरलो व मी आनंदला म्हणालो. “आनंद आनंद इकडे बघ ही अनुजा कसे करते ती”! त्यावर सगळे थोडे विस्कळीत झाले. तो मला म्हणाला “काका, डॉक्टरना बोलवू का?” त्यावर मी म्हणालो “अरे ही बाधा आहे. डॉक्टरला बोलावण्याची जरूरी नाही” मी लगेच तिचे पुढील आज्ञा चक्र घड्याळाच्या काट्याप्रमाणे फिरविले व तिला चैतन्ययुक्त वुँकू लावले. त्याचबरोबर पाच मिनिटातच ती शुद्धीवर आली व बोलू लागली. काका मला कसेसेच होतंय. मी तिला म्हणालो तू घाबरलेली आहेस. तुला भिती वाटत आहे. आम्ही तिला पाणी पिण्यास दिले ती थोडी सावध झाली. नंतर तिने मला सांगितले ‘काका मला कमरेपासून खालचा भागाला स्पर्शज्ञान समजत नाही. मुंग्या आल्यासारखे वाटते. मी म्हणालो “घाबरू नकोस. श्री माताजी आहेत ना, आता बरे वाटेल.” आनंद घाबरला व परत डॉक्टरला बोलावू का म्हणून विचारू लागला, मी म्हणालो “काही जरूरी नाही.”

मग आम्ही तिला दोघांनी आधार देऊन गादीवर नेऊन झोपविले व सांगितले मुळीच भिऊ नकोस शांतपणे पडून रहा, १०-१५ मिनिटात बरे वाटेल; त्याप्रमाणे ती शांत पडून राहिली व खरोखरच १०-१५ मिनिटात ती उठली व म्हणाली मला आता पूर्ण बरे वाटत आहे. ती आंघोळ वगैरे करून बाहेर क्लासमध्ये मुलांना शिकविण्यास गेली.

वरील सर्व गोष्टींचा बारकाईने आभ्यास केल्यास व आपण निर्विचारितेत ध्यानात असल्यास श्री माताजी आपल्याला निर्विचारितेत सर्व काही मार्गदर्शन करतात व त्याप्रमाणे आपण केल्यास ते १०० टक्के बरोबर होते. ही अंधशेंद्रा नाही. आपण निर्विचारितेत हे सर्व काही व्यवस्थित जाणू शकतो. आपले हात चैतन्यलहरीद्वारे बोलू लागतात व आपणास काय करावे? हे निर्विचारितेतून पूर्णपणे ज्ञान होते.

सहजयोग साधुसंताचा असला तरी सन्याशाचा नाही. समाजात राहून, समाजाची प्रगति करून, लोकांच्या विचारांची प्रगति करून समाजाला मदत करणारा. असा सहजयोग आहे.

९) स्वामींची बाधा

गेली ५-६ वर्षे नियमाने ध्यानाला येणारे एक गृहस्थ माझ्याकडे आले. पण त्यांना योग्य मार्गदर्शन नसल्यामुळे त्यांची तितकीशी प्रगती झाली नाही. हे गृहस्थ माताजी निर्मलादेवींच्या सहजयोगाचा अभ्यास करीत असतानाच एक सहजयोगी स्वामींच्या ३५ वर त्राटक करण्याचा अभ्यास करीत असत. पण हा अभ्यास सहजयोगात एक अढथळा होऊन बसला होता. त्यांना वाटत होते एकाच वेळी दोघांचे वेळे म्हणून काय बिघडले! पण चक्रांवरील ताण त्यांच्या लक्षात येईना. मात्र त्यांना पोटाचा विकार अपेंडिस होता व डोके दुखत असे, विशुद्धी चक्रावर बाधा असल्याने मनाची स्थिरता ढासळली होती व चंचलता वाढली होती.

एक दिवस ते गृहस्थ आमच्या घरी आले व त्यांना होणारा त्रास त्यांनी मला निवेदन केला. त्यांचे म्हणणे मी ऐकून घेतले व त्यांना होणारा त्रास चब्रेत पतासून पाहिला तो बरोबर असल्याचे दिसले. नंतर स्वामींची चक्रे तपासली त्यावरून त्या गृहस्थांना होणारा त्रास व स्वामींची चक्रे यांचा मेळ जमला. तेव्हा मी त्यांना स्पष्ट सांगितले की, तुम्हाला सहजयोगाचा आनंद चाखायचा असेल तर तुम्हाला स्वामींना सोडावे लागेल. तुमच्या चक्रांवर होणारा त्रास जाण्यासाठी ५-६ महिने रोज तुमचे नाव लिहून त्यावर १०८ चपला मारणे; तसेच स्वामींच्या नाव लिहून त्यावर चप्पल मारावी लागेल. हा चप्पल मारण्याचा कार्यक्रम तुमच्या घराच्या दरवाजाच्या बाहेर करावा लागेल; तसेच नियमाने मिठाच्या कोमट पाण्यांत पाय बुडवून श्री माताजी निर्मलादेवींच्या फोटोसमोर दिवा लावून बसावे लागेल.

१०) सदुमामाच्या बाधा (१९७५)

एकोणीसशे पंच्याहत्तर सालची गोष्ट. आम्ही श्री माताजींच्या घरी जात असता माझा मामा सदुमामा याच्याकडे मी जात असे. तो प्रभादेवीलाच रहात असे. त्याला त्याच्या बायकोच्या बाधेचा त्रास होत असे.

एक दिवस मी माझ्या मामाला म्हणालो, मामा तू श्री माताजींकडे येशील का? तुझे जे काही त्रास असतील ते निघून जातील. त्यावर तो मला म्हणाला तू श्री माताजींकडे जाशील तेव्हा मी तुझ्याबरोबर येईन. मामा मिलमध्ये कामाला होता, त्याची दिवस पाळी ७ ते ३। पर्यंत असे. नंतर तो घरी येऊन आंधोळ करून चहापाणी करून आमच्याकडे येते असे.

आम्ही दोघे भारतीय विद्याभवनमध्ये रोज कार्यक्रमाला जात असू. पहिल्या दिवशी त्याला श्री माताजींनी जागृती दिली, फोटो दिला तो त्याने

फ्रेम करून घेऊन फोटोसमोर दररोज घरी ध्यानाला बसण्यास सुरवात केली. पण त्याला ध्यानाला बसल्यावर त्रास होत असे. कारण मामीच्या अंगात येत असे. ती मामाला म्हणायची मी देवी आहे. मामा मात्र घाबरत असे. मी त्याला सांगितले, मामा तू घाबरू नकोस. श्री माताजी आपल्या पाठीशी आहेत. श्री माताजींसमोर ध्यानाला बसल्यावर मामी फार चिडत असे.

एक दिवस ती माझ्याशी भांडायला रात्री ११ वाजता आली. मोठमोठ्याने आवाज काढून ती माझ्याशी भांडू लागली. ती मला म्हणाली, अरे गजानन, तू मामाला श्री माताजींकडे का घेऊन जातोस? त्यामुळे आमच्या संसारात विघ्न येते. म्हातारे झाल्यावर हे ध्यान वगैरे करायचे असते. मी तिला म्हणालो श्री माताजींचा सहजयोग केला तर संसारात विघ्न येत नाहीत, तर संसारातले जे काही अडथळे असतील ते निघून जातात. त्यावर ती म्हणाली, मी देवी आहे. मी काय ते करीन पण तू त्यांना श्री माताजींकडे घेऊन जाऊ नको. त्यावर मी तिला म्हणालो मी मामाला काही नेत नाही तो स्वतःच ध्यानाला येतो व त्याला बरे वाटते. त्यानंतर तिने बरीच वादावादी केली व ती घरी निघून गेली. मला म्हणाली, आमच्याकडे तू येऊ नको. मी तिला म्हणालो, मी मामाकडे येतो. त्याने जर मला सांगितले की गजानन तू येऊ नकोस तर मी येणार नाही.

मी, मामा व माझ्या बहिणीचे दीर विद्वांस असे आम्ही तिघेजन दररोज संध्याकाळी भारतीय विद्याभवन येथे जात होतो. श्री. विद्वांस व मामा यांना बाधा असल्याने श्री माताजींनी त्यांना लिंबे आणावयास सांगितले होते व रोज ते दोन हातावर दोन लिंबे घेऊन श्री. माताजींच्यासमोर बसत असत.

रात्री ९-१। च्या दरम्यान ध्यानाचा कार्यक्रम संपल्यावर आम्ही तिघे गिरगांव चौपाटीवर जाऊन रात्री समुद्रात ती लिंबे विसर्जित करून श्री. विद्वांस ठाण्याला जात असत व आम्ही दोघे प्रभादेवीला १०-१०। च्या दरम्यान घरी येत असू.

याप्रमाणे चालले असता, मामाला बाधेच्या अडचणी येतच होत्या. नंतर एक दिवस मामा मला म्हणाला, की मला श्री माताजींच्या घरी घेऊन जाशील का? मी त्याला म्हणालो की श्री माताजींना विचारून पहातो. श्री माताजी जर म्हणाल्या की मामाला घेऊन या तर आपण श्री माताजींच्या घरी जाऊ.

त्याप्रमाणे मी श्री माताजींना विचारले की, श्री माताजी माझा मामा आपणाकडे येऊ इच्छितो, तर मी त्याला यायला सांगू का? त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या, की येऊ दे की, काही हरकत नाही, पण तुम्ही स्वतः तुमच्या मामाला घेऊन या.

श्री माताजींच्या सांगण्यावरून मी एक दिवस सकाळी माझ्या मामाच्या घरी गेलो. घरात मामी नव्हतीच, मामाने चहा केला पण बाधा तीव्र असल्याने मी अर्धा कप चहा प्यायलो, तर माझ्या पोटात ढवळू लागले, मला उलटी येईल की काय असे वाटू लागले. थोडासा चहा पिऊन बाकीचा चहा मी मामाच्या नकळत टाकून दिला. सकाळी १० च्या सुमारास आम्ही श्री माताजींच्या घरी गेलो.

श्री माताजींनी आम्हाला समोर बसविले. मामाने टोपी घातली होती ती श्री माताजींनी काढायला लावली व आम्हा दोघांना समोर बसविले. आम्ही डोळे मिटून श्री माताजींच्या समोर ध्यानाला बसलो. सुमारे अध्या तासाने श्री माताजींनी डोळे उघडण्यास सांगितले व प्रथम मला श्री माताजींनी त्यांच्या पायावर डोके ठेवण्यास सांगितले; पाच मिनिटांनी मी उठलो; नंतर मामाला श्री माताजींनी पायावर घेतले व पाच मिनिटांनी जोराने पाय झटकून मामाला उठण्यास सांगितले.

नंतर श्री माताजींनी मला सांगितले की माझ्या पायावर पहा; तर आश्र्य असे की; श्री माताजींच्या दोन्ही पायावर भाजल्यासारखे फोड उठले होते. मी पाहिल्यावर मला फार वाईट वाटले व मी श्री माताजींना म्हणालो, श्री माताजी मला क्षमा करा. मी माझे दोन्ही कान हाताने पकडून श्री माताजींची क्षमा मागितली व श्री माताजींना म्हणालो, “श्री माताजी हे कसे काय झाले?” त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या, “बघा केवढी बाधा आहे ही !”

नंतर श्री माताजी म्हणाल्या, “फडके, तुम्हाला थोडे प्रायश्चित्त दिले पाहिजे” त्यावर मी श्री माताजींना म्हणालो “श्री माताजी आपण मला प्रायश्चित्त सांगा मी भोगायला तयार आहे. श्री माताजी म्हणाल्या तसे विशेष नाही. तुम्ही डोळे मिटा व मी सांगेन तोर्पर्त डोळे उघडायचे नाहीत. नंतर मी डोळे मिटले व श्री माताजींकडे दोन्ही हात करून डोळे मिटून श्री माताजींच्या समोर बसलो. थोडा वेळ गेल्यानंतर श्री माताजी म्हणाल्या की, तुमच्या हातावर थोडे कुंकू घ्या व ते दोन्ही हातांना चोळा. तसे केल्यावर श्री माताजी म्हणाल्या प्रथम एक हात हळूवार वरून खाली माझ्या पायावर फोड आलेल्या भागावर सात वेळा फिरवा. तसे केल्यावर मग श्री माताजींनी दुसऱ्या पायावर तसेच करावयास सांगितले आणि दोन मिनिटे शांतपणे बसण्यास सांगितले व नंतर डोळे उघडण्यास सांगितले.

मी डोळे उघडून पहातो तो श्री माताजींचे पाय पूर्ववत झालेले. मला तर आश्र्यच वाटले. श्री माताजी मला म्हणाल्या बघा कशी मजा आहे ती !

□ □ □

१२. तीव्र पिश्याच्य बाधा (श्री. जोशी, कुर्ला)

माझे मित्र श्री. जोशीसाहेब हे प्रभादेवीला कार्यक्रम असताना श्री माताजींकडे आले. श्री माताजींच्या पायावर गेले व त्यांना जागृती मिळाली आणि नंतर त्याचवेळी ते मला भेटले व आमची मैत्री झाली. मी त्यांना श्री माताजींचा फोटो दिला व ध्यान करण्यास सांगितले. त्यांनी श्री माताजींचा फोटो घरात देव्हाच्यात ठेवला ते रोज श्री माताजींच्या फोटोची पूजा करीत असत पण ध्यान नाही. वरील गोष्ट १९७६ सालची! त्यानंतर १-२ वर्षे गेली, ते प्रभादेवीलाच रहात होते. नंतर ते त्यांच्या कुल्याला असलेल्या ब्लॉकमध्ये गेले.

एक दिवस त्यांच्या सौभाग्यवती संध्याकाळी माझ्याकडे आल्या व रडू लागल्या. त्यांच्याबरोबर त्यांचे मेहुणेपण होते. मी त्यांना म्हणालो शांत रहा काय झाले ते सांगा. त्यावर त्या म्हणाल्या जोशीसाहेब बेपत्ता आहेत. त्यांची गोष्ट अशी की, ते व त्यांचे मित्र फोर्टमध्ये फिरावयास गेले आणि त्यांनी एकाएकी त्यांच्या मित्राच्या हाताला हिसका दिला- कारण त्यांनी त्यांचा हात धरला होता व ते रस्त्याने पळू लागले आणि क्षणात गर्दीत नाहीसे झाले. आता हे कोठे गेले असतील? जिवाचे बरे-वाईट तर करून घेतले नाही ना? मी त्यांना विचारले, पोलिसात तक्रार वगैरे दाखल वेळी आहे का? त्यावर त्या म्हणाल्या, नाही पोलिसांचा ससेमिरा चौकशा वगैरे नको.

त्यांचे मेहुणे पोर्टुगीज चर्चला रहात असत ते ज्योतिषाच्या आधारे प्रश्न-वुंडली मांडून पहात असत. श्री जोश्यांचे त्यांनी पाहिले पण त्यांना काही खास उत्तर मिळाले नाही. मी त्यांना म्हणालो शांत रहा. त्यावर त्या मला म्हणाल्या तुम्ही काही बघाल का? ते कोठे गेले असतील, त्यांच्या जिवाला तर धोका नाही ना! त्यावर मी त्यांना म्हणालो, त्यांचा नजीकचा फोटो काढलेला आहे का? त्यावरून काहीतरी पहाता येईल. खरे म्हणजे सहजयोगात असे काही पहात नाहीत. हे भौतिकातले झाले. सहजयोगात आध्यात्मिक उन्नती होते. तरी पण आपण पाहूं या; उद्या तुम्ही त्यांचा फोटो घेऊन या.

त्याप्रमाणे त्यांनी दुसरे दिवशी फोटोला बंधने घातली, तो जागृत वेळा व त्या फोटोची चक्रे तपासली व चक्रांचा अंदाज घेतला. त्यानंतर श्री जोशीसाहेबांचे नाव घेऊन तीनवेळा अंतराळाकडे हात केले. तत्पूर्वी श्री माताजींच्या फोटोसमोर दिवा लावून माझी चक्रे सामन्य असल्याची खात्री करून घेतली व मला बंधन घालून घेतले. अंतराळाकडे हात केल्यावर जोश्यांचे नाव घेऊन अंतराळ असे तीनवेळा म्हटले! पण माझ्या हातावर काहीच फरक झाला नाही. माझ्या चक्रांची जी स्थिती होती तीच मला जाणवली.

यावेळी निर्विचारिता असणे जरूरीचे आहे.

यावरून असे सिद्ध झाले की त्यांनी जीव वगैरे दिला नाही, ते कोठे तरी सुरक्षित आहेत. ह्या गोष्टीची मी चैतन्यलहरींद्वारे नक्की खात्री करून घेतली व नंतर त्यांच्या सौभाग्यवती व मेहुणे यांना सांगितले; तसेच मी त्यांना सांगितले की त्यांचे ४-५ दिवसात तुम्हाला पत्र येईल. जर असे पत्र आले तर ते पत्र तुम्ही माझ्याकडे घेऊन या.

आणि काय आश्वर्य! त्यांचे पांच दिवसांनी पत्र आले. त्यात त्यांनी “मी चौल येथे सुखरूप आहे, काळजी करू नका” असे लिहिले होते. दुसरे असे की, मी आता कुल्यांच्या ब्लॉकमध्ये रहाण्यास येणार नाही, व सौभाग्यवतीला लिहिले की, तू मेहुण्यांकडे तुझे कपडे घेऊन ये व तेथून आपण चौलला रहाण्याकरिता जाऊ ; जर तू तेथे आली नाहीस तर मी तुलापण सोडून देईन असे लिहिलेले पत्र त्यांनी मला दाखविले. त्यांच्या सौ.नी मला विचारले मी काय करू? मुंबईतला ब्लॉक कसा सोडायचा, वगैरे विचार त्यांच्या मनात घोळत होते.

मी त्यांना म्हणाले तुम्ही काढी काळजी करू नका. त्यांनी पत्रात लिहिल्या-प्रमाणे तुम्ही मेहुण्यांच्या घरी जा, आणि जोशीसाहेब भेटल्यावर त्यांना एवढाच निरोप सांगा की श्री. फडके यांनी तुम्हाला घरी प्रभादेवीला बोलाविले आहे. जर तुम्ही त्यांचेकडे गेला नाहीत तर त्यांनी असे सांगितले आहे की, यापुढे तुमची आमची मैत्री संपली. यायचे असेल तर तुम्ही याचवेळी या असा त्यांना माझा निरोप सांगा. हे ऐकल्यावर सौभाग्यवती म्हणाल्या, ते नाही आले तर काय करायचे? त्यावर मी त्यांना म्हणालो, त्यांना सांगून तर पहा. नंतर पाहू काय करायचे ते. पत्रात लिहिल्याप्रमाणे ठरल्या दिवशी ठरल्यावेळी श्री. जोशीसाहेब मेहुण्याकडे आले व त्यांच्या सौभाग्यवती पण तेथे आल्या. चहापाणी वगैरे झाल्यावर संध्याकाळी चारच्या सुमारास ते चौलला जाण्यासाठी बाहेर पडले.

बाहेर आल्यावर पुटपाथावर थोडावेळ थांबून त्यांनी माझा निरोप श्री. जोशीना सांगितला हे ऐकून ते सौभाग्यवतीला रागानेच म्हणाले आता फडके वगैरे कोठे नाही जायचे. चौलला चल आणि ते चालू लागले, पण थोड्या वेळातच त्यांच्या मनांत विचार आला की फडके साहेबानी असा निरोप दिला तर आपणाला त्यांच्याकडे जायला हवेच तर मग आता आपण त्यांच्याकडे च जाऊ.

त्यानंतर साडेपाचच्या सुमारास ती दोधे आमच्याकडे आली. मी नुकताच शाळेतून आलो होतो व चहा वगैरे झाला होता. ते मला म्हणाले काय करणार तुम्ही तर मैत्री सोडायला निघालेत ! मी त्यांना म्हणालो काय करणार वेळच तशी आणीबाणीची आली आहे. तुम्हाला फारच तीव्र बाधा आहेत. त्या गेल्या

पाहिजेत व तुम्ही सामान्य झाले पाहिजे याकरिता तुमच्या हिताकरिता मी तुम्हाला असा निरोप दिला. त्यानंतर त्या दोघांचा चहा वगैरे झाला.

चहा झाल्यानंतर त्यांनी जे सतत बोलायला सुरुवात केली ते न थांबता ते बोलूच लागले. संध्याकाळी सहापासून रात्री साडेदहा पर्यंत ते न थांबता बोलतच होते. मी त्यांना बोलायचे थांबविले व म्हणालो काय त्रास आहे ते मला समजले आहे. तुम्हाला तीन प्रकारच्या तीव्र बाधा आहेत व त्याचे निवारण सहजयोगातूनच होणार आहे. दुसरा त्याला काहीच उपाय नाही. तर आता तुम्हाला माझ्याकडे थांबावे लागेल व उद्या पहाटे आपण उटु. मी तुमची चक्रे तपाशीन व तुम्हाला उपचारपद्धती सांगेन तर आता काय करता?

रात्री अकरा वाजता ते मला म्हणाले, नाही मी आता निघालो, मी थांबत नाही, त्यावर मी त्यांना म्हणालो तुम्ही आता कसे जाणार! तुम्हाला चौलला जाण्यासाठी आता कोणतीच गाडी नाही. त्यावर ते मला म्हणाले आम्ही आताच निघणार, मी म्हणालो, आता निघून तुम्ही रात्र कोठे काढणार? फुटपाथवर की रेल्वे स्टेशनवर? तर मी सांगतो, ऐका व थांबा आपण पिठले भात खाऊ व शांतपणे झोपा, मी पहाटे उटून चक्रे तपासून तुम्हाला उपचारपद्धती सांगेन आणि मग तुम्ही आरामात जा. त्यावर माझे म्हणणे त्यांनी ऐकले व ते थांबले.

त्यांनी मला सांगितलेली हकीगत अशी होती की, -१) मी जेव्हा कामावरून घरी जातो, तेव्हा मला कोणीतरी मागून मारणार आहे असे मला वाटते; त्यामुळे वुल्ला स्टेशनला उत्तरल्यावर मला घरी जाण्यास भिती वाटते; २) कुल्यांच्या ब्लॉकमध्ये मला सारखे वाटते की आपण येथे राहू नये, आपण हा ब्लॉक सोडून प्रभादेवीलाच आपल्या व्हार्टर्समध्ये जावे, ३) मला रात्री ३-४ वाजेपर्यंत झोप येत नाही, रात्री माझ्या घरीच मी जेव्हा भिंतीला कान लावतो तेव्हा ज्या ब्लॉक-मधील संवाद मला ऐकावयाचे असतील त्यांचे नाव घेतले की मला त्यांच्या ब्लॉकमधील पतीपत्नीचा संवाद, गुपीत गोष्टी सर्व ऐकू येते. हे कसे होते? त्यामुळे मला एक प्रकारची गम्मत वाटते. पण मला व माझ्या पत्नीला रात्रभर झोप नाही; त्यामुळे आम्ही फार बेचैन झालो आहेत. डॉक्टर झोपेची गोळी देतात पण तरीसुद्धा झोप येत नाही व आणखीनच त्रास होतो, काय करावे ते समजत नाही. त्याकरिता मी आज सहा महिने रजा घेऊन घरी बसलो आहे. माझी नोकरी अजून ४-५ वर्षे आहे; मध्येच सोडली तर निवृत्तीवेतनात फारच तफावत राहील. मी त्यांना म्हणालो हे सर्व त्रास तुमचे जातील. श्री माताजींवर विश्वास ठेवा व मी सांगेन त्याप्रमाणे करा, म्हणजे बरे होईल. आता शांतपणे झोपू या. उद्या पहाटे उटू व पाहू, मला पण शाळेत नोकरीवर जावयाचे आहे.

आम्ही पहाटे पाच वाजता उठलो, चहा घेतला, श्री माताजींच्या फोटोसमोर

दिवा लावला व त्यांना बसविले व त्यांना तपासले. त्यांत असे आढळले की १) त्यांना पहिली बाधा एका खून झालेल्या माणसाची होती आणि ज्याने खून केला त्याला आपण मारावे अशा इच्छा त्याच्या मनात राहिली व तो मृत झाला. त्या मृतात्म्याने जोशींना पकडले व त्यांचे विशुद्धी चक्र व आज्ञा चक्र पकडले; २) जोशींची पहिली पत्नी बाळंतपणात वारली होती. मरतेसमयी तिने त्यांना सांगितले होते की, तुम्ही कुर्ल्याच्या ब्लॉकमध्ये राहू नका. त्यांनी दुसरे लग्न केले होते व ते जेव्हा कुर्ल्याच्या ब्लॉकमध्ये राहू लागले तेव्हा त्यांना मणिपूर व विशुद्धी चक्रांवर त्रास होऊ लागला व मनातून त्या ब्लॉकमध्ये राहू नये असे वाटू लागले, हा त्यांच्या मृत पत्नीच्या आत्म्याचा त्रास त्यांना होत होता; ३) तिसरा त्रास त्यांना कर्णपिशाच्याचा होत होता, त्यामुळे भिंतीला कान लावून ते ज्या ब्लॉकचा मनात विचार करीत असत त्या ब्लॉकमधील संभाषण कर्णपिशाच्य त्यांना ऐकवीत असे. हे तीन्ही त्रास त्यांना फारच तीव्र स्वरूपाचे होते व त्यामुळे ते पूर्णपणे बेचैन झाले होते.

मी त्यांना तपासल्यावर त्यांना मणिपूर (नाभी), विशुद्धी, आज्ञा या चक्रांवर ६५ टक्के बाधा असल्याचे अडकून आले व तसे मी त्यांना सांगितले. त्यावर ते मला म्हणाले यावर काय उपाय आहे का? मी म्हणालो सहजयोगात सर्वांवर उपाय आहेत; पण अशा बाधा आपल्याला जडतातच का? कारण आपण ध्यान करीत नाही, चक्रे रोज शुद्ध केली, बंधन घातले तर आपल्याला कोणतीही बाधा होणार नाही. तरी मी सांगतो त्याप्रमाणे उपाय करा व ध्यानाला बसा. तुम्हाला २१ मडकी करावी लागतील व हे सर्व तुम्हाला चौलला करावयाचे आहे. त्याने तुम्ही पूर्णपणे बरे व्हाल.

मी त्यांना रोज एक मडके याप्रमाणे सतत एकवीस दिवस २१ मडकी करावयास सांगितली. प्रत्येक दिवशी मडक्यात ७ लिंबे, ७ मिरच्या घालून त्यांत चैतन्यलहरीयुक्त पाणी त्यांत घालून रोज उघडे मडके रात्री झोपतांना आपल्या उशागती डोक्याच्या सम पातळीत, एक वीत अंतरावर ठेवायचे व सकाळी ते मडके बंद करून रोज समुद्रात सोडायचे. मडक्यावर झाकण ठेवून ते ओल्या कणवेने कडेने बंद करावयाचे व समुद्रात सोडून तसेच मागे वळायचे. मात्र कोणताही आवाज झाल्यास मागे वळून पाहावयाचे नाही, घरी येऊन हात पाय धूऱ्यान आपले नेहमीचे उद्योग करावयास हरकत नाही. अशी ही साधी आणि सोपी पद्धती आहे व त्याने तुम्ही बरे होणार आहात पण हा सहजयोगाचा आमचा धंदा नाही; हे सर्व मोफत आहे. श्री माताजींच्या कृपेत हे सर्व बरे होणार आहे. मात्र श्री माताजींवर पूर्ण श्रद्धा व विश्वास हवा त्याशिवाय काही उपयोग नाही.

वरील सर्व गोष्टी त्यांनी ऐवून घेतल्या. दर आठवड्याला मी त्यांना चैतन्यलहरीयुक्त पाणी करून देत असे. त्यात लाल कुंकू घालून ते पाणी मी देत असे. त्यांचा भाऊ दर आठवड्याला मुंबईहून हे पाणी व बाजारातून लिंबे आणून चौलला घेऊन जात असे.

वरीलप्रमाणे २१ दिवस सतत मडकी वेळ्यावर व मीठ पाणी घेऊन ध्यानाला बसल्यावर त्यांना दोन महिन्यात पूर्ण बरे वाटले व ते आपल्या कुर्ल्याच्या ब्लॉकमध्ये व्यवस्थित राहू लागले आहेत. त्यांनी आपली राहिलेली नोकरी पूर्ण करून आता ते सेवानिवृत्ती आरामात जीवन घालवीत आहेत.

आहे की नाही सहजयोगाची कमाल!

आदिशक्तीचे कार्य या धरणीमातेवर कसे सुरु झाले ते पाहू.

सर्वप्रथम तिने पृथ्वीवर कुंडलिनीची स्थापना केली. आणि त्याच धरणीमाते मधून तिने श्री गणेश निर्माण केले. म्हणून ही भूमाता आपल्यासाठी फार महत्वाची आहे. आपण भूमातेचा आदर बाळगू शकलो नाही. तर आपल्याला स्वतःचा आदर कसा ठेवायचा हेही समजणार नाही. तुमची कुंडलिनी हे आदिशक्तीचे प्रतीर्बिंब आहे. तसेच पृथ्वीवरील वेगवेगळे प्रदेश, देश, नगरे हे सर्व त्याच भूमातेचा अविष्कार आहे. आणि त्यातूनच सर्वचक्रे व व्यवस्था आदिशक्तीने निर्माण केली. या पवित्र भूमातेची निर्मिती ही मानव प्राण्यासाठी केली गेली.

विश्वामध्ये सर्व चक्रामधून पार होत ही आदिकुंडलिनी कैलासमधून बाहेर येते. तुम्ही केलास बघितलात तर त्याच्या मधून प्रचंड चैतन्य उसळत असल्याचे तुम्हाला दिसेल.

धरणी मातेचा अवमान कैल्यासारखे आपण वागतो. तेव्हा आपण आदिशक्तीचाच अवमान करीत असतो. धरणीमाते बदल आदर दर्शविण्याच्या अनेक चांगल्या पद्धती आहेत. उदा. भारतात सकाळी झोपून उठल्या बरोबर उभे रहातांना म्हणत 'हे धरणी माते, मी तुला पाय लावत आहे. याची मला क्षमा कर !' (आपण सहजयोगी तीनवेळा भूमातेला हात टेकून नमस्कार करतो व क्षमा मागतो) तसेच तिच्या मधील गुरुत्वशक्तिपण या कुंडलिनीचाच अविष्कार आहे.

पृथ्वीचा आदर राखायचा म्हणजेच पृथ्वीवरील नद्या, सागर, डोंगर इ. मुळे जी निर्मिती झाली. त्याचा आदर राखणे. लोकांना जीवनाला पोषक अशा पंचमाहूतांचे महत्व न कळल्यामुळेच प्रदुषणा सारखे प्रश्न उभे आहेत.

आपण भूमिपूजा करतो. त्याचाही उदेश भूमी बदल आदर प्रगट करणे हा आहे. वास्तु बांधणी सुरवात करण्यापूर्वी आपण आधी भूमि-पूजन करतो; कारण भूमी सर्वकाही जाणते, समजते व भूकंपासारख्या संकटातून वास्तुचे संरक्षण करते. ही भावना त्यामध्ये असते. पण हे कार्य ती अशी तळ्हेने करते. की मनुष्य प्राण्यांना त्याची कारणे समजत नाही.

- आदिशक्ती पूजा

तुमचे आपआपसातील संबंध, देवाण-धेवाण, भाषा, भजने इ. मधून सर्वांना एकमेकांच्या संपर्कात या. आणि शांति, सत्य, प्रेम, करुणा व सर्वांत महत्वाचे म्हणजे सहजयोग सगळीकडे पसरवा.

- श्रीकृष्ण पूजा ९४

१३. मार्गदर्शन

नवीन सहजयोग्यांसाठी मार्गदर्शन

श्री माताजींच्या चरणी विनम्र प्रार्थना करून थोडे मार्गदर्शन म्हणून लिहीत आहे.

आपण सहजयोग वेंद्रात जेव्हा सर्वसामान्य माणसाला वुंडलिनी जागृती दतो म्हणजे काय करतो? श्री माताजींच्या फोटो समोर नवीन सहजयोगी बसतो तेव्हा त्याला सहज जागृती मिळतो. आपण फक्त पहावयाचे की कुंडलिनी वर आली.

तसे पहाता कुंडलिनी जागृती ही एक स्थिती दुसरी स्थिती कुंडलिनी आज्ञा चक्रार्पयत येणे, याला श्री माताजी पार होणे म्हणतात. यावेळी आपण त्रिगुणाच्या अंतीम स्थितीर्पर्यंत येतो. व त्या नंतर कुंडलिनी सहस्रार चक्र छेदून वर येते. त्याला सेल्फ रिअलायझेशन असे श्री माताजी म्हणतात. जर काही चक्रांवर बाधा असेल तर कुंडलिनी नाभी (मणिपूर) चक्राच्यावर जात नाही. म्हणजे त्या माणसाला जागृती मिळाली असे म्हणतो. यावेळी हातातून चैतन्य लहरींची जाणीव होते. काहीना ती होत नाही.

कारण पहिल्याच वेळी अनेक विचार असतात. श्री माताजींवर पूर्ण विश्वास नसतो तसेच चक्रांवर किंवा ईडा, पिंगळा नाड्यावर काही त्रास असेल तर चैतन्यलहरी जाणवत नाहीत. काहीना गरम चैतन्यलहरी जाणवतात तर काहींना काहीतरी हातात फरक जाणवतो. तर काहीना चांगल्या चैतन्य लहरींची जाणीव होते.

या बाबतीत जुन्या तज्ज्ञ लोकांचे ब्रेन्ड्वावर मार्गदर्शन असणे फार जरुरीचे आहे. नवीन माणसाच्या समोर गेल्यावर त्यांना आपण जागृती दिल्यावर ५-७ मिनिटांनी त्या नवीन माणसाला काही प्रश्न विचारणे जरुरीचे आहे. उदा. आपण सर्वांबोर ध्यानात श्री माताजींचे भाषण (कॅसेट) ऐकत होता त्यावेळी आपणास काय जाणीव झाली? की काहीच वाटले नाही? आपणास गरम चैतन्यलहरींची जाणीव झाली का? की थंड चैतन्यलहरी जाणवल्या?

असे प्रश्न विचारल्यावर आपल्या हातांना झालेली जाणीव व तो जागृती घेटलेला माणूस बोलतो त्यावेळी आपल्याला यांचा पडताळा करता येतो. त्या माणसाला काय त्रास आहे ते आपण सांगू शकतो. तसेच त्या नवीन सहजयोग्याला आपण फोटो देतो, त्यावेळी फोटोचा पवित्रपणा कसा राखावा? त्या संबंधी थोडक्यात विवेचन करावे. उदा. फोटो काचेच्या फ्रेम मध्येच फ्रेम

करावा, लॅमिनेशन नको. कारण ते प्लॉस्टिक कोटेड असल्याने त्याच्यातून फोटोतील चैतन्यलहरींचे वहन होत नाही. फोटो फ्रेम काळी नसावी. श्री माताजींच्या फोटोसमोर गोडयातेलाचा दिवा लावणे फार आवश्यक आहे. त्यामुळे आपले त्रास (बाधा) निवारण होण्यास मदत होते व फोटोचा पवित्रपणा पण राखला जातो. रोज स्वच्छ फडक्याने श्री माताजींचा फोटो पुसून कपाळाला व दोन्ही हातांवर लाल (राजापूरी वुंग्कू) लावणे जरुरीचे आहे. काळ्या रंगाचा वापर सहजयोगात निषिध्द मानला आहे. त्यामुळे ध्यानात अडथळा येऊ शकतो. ध्यानाला बसण्यापूर्वी श्री माताजींवर पूर्ण विश्वास ठेऊन नम्रपणे ध्यानाला बसणे जरुरीचे आहे. ध्यानात बसताना कोणताही मंत्र नामजप काही बोलू नये. शांतपणे श्री माताजींच्या फोटोसमोर दोन्ही हात करून नम्रपणे बसावे. श्री गणेश व श्री माताजींचे तीन मंत्र म्हणावे उदा. “ॐ त्वं मेव साक्षात् श्री गणेश साक्षात् श्री आदिशक्तीं श्री माताजीं श्री निर्मला दैव्ये नमः” हा मंत्र म्हणून नंतर तीन महामंत्र म्हणावे. आपण वेंद्रावर नेहमी म्हणतो ते. ताळूकडे लक्ष ठेवून शांतपणे बसावे. व श्री माताजींच्या फोटोतून काही चैतन्यलहरी येतात का? व आपल्या हातातून काही चैतन्यलहरी श्री माताजींच्या फोटोकडे जातात का? याचे निरीक्षण करावे. असे ८-१५ दिवस बसून झाल्यावर त्या माणसाची नेहमी विचारपूर्स करणे फार अगत्याचे आहे. सहजयोग हा अनुभवाचा योग आहे. हे त्याला पटवून सांगितले पाहिजे.

त्याला गरम चैतन्यलहरी येत असल्यास त्या का येतात, कोठल्या चक्रावर अगर नाडीवर बाधा आहेत हे पडताळून पहाणे फार जरुरीचे आहे. तसेच काही त्रास असेल तर त्याला सहजयोगाची उपचारपद्धती मीठपाणी घेऊन ध्यानाला बसणे वगैरे सांगणे फारच जरुरीचे आहे. यामुळे त्याचा सहजयोगावर विश्वास बसेल व तो स्थीर होण्यास मदत होईल.

तसेच त्यांनी श्री माताजींचा फोटो घरी नेला त्याचे काय झाले? त्याने तो फोटो फ्रेम केला की नुसता कपाटात ठेऊन दिला. हे पहाणे पण फार जरुरीचे आहे. तसेच नवीन माणसाच्या घरी युवा शक्तीच्या मुलांनी, जाणकार सहजयोग्यांनी बरोबर जाऊन त्यांच्या घरची परिस्थिती काय आहे? हे पहाणे पण फार जरुरीचे आहे. त्या नवीन माणसाच्या घरी कुटुंबात किती लोक आहेत, ते काय करतात? त्यांचे अगुरु वगैरे आहेत का? हे निरीक्षण होणे नवीन सहजयोगी घडविण्याच्या दृष्टीने फार जरुरीचे आहे. इतर नातेवाईक अगुरुचे करीत असल्यास त्यापासून आपला बचाव कसा करावा याचे मार्गदर्शन नवीन माणसाला देणे अत्यंत जरुरीचे आहे. याची नोंदवही

केन्द्र संचालकाने ठेवणे जरुरीचे आहे. तसेच नवीन सहजयोग्यांची हजेरी ठेवणे फार महत्वाचे आहे. त्यामुळे किती लोक नियमित केंद्रावर येतात याची साधारण माहिती वेंद्र संचालकाला असणे जरुरीचे असते. तसेच त्या लोकांच्या घरी वेळोवेळी जाऊन इतर लोक सहजयोग्यात कसे येतील याचा विचार होणे पण फार जरुरीचे आहे. १-२ महिने झाल्यावर मग मीठपाणी घेऊन ध्यानाला बसणे किती महत्वाचे आहे हे पटवून दिले पाहिजे.

वरील विवेचनावरुन हे लक्षात येईल की माणूस, कुटुंब, समाज, राज्य आणि राष्ट्र अशा पध्दतीने थेंबे थेंबे तळे साचे याप्रमाणे सहजयोग्यांची वाढ होईल व त्यांना खन्या अर्थाने सहजयोग समजेल.

याकरीता केंद्र संचालक, अनुभवी सहजयोगी, युवाशक्तीची मुले व मुली यांनी स्वतः ध्यानांत जाऊन सहजयोगाचे बारकावे अनुभवून पहावे म्हणजे दुसऱ्यांना मार्गदर्शन करणे फारच सोपे जाईल व सहजयोगाची वाटचाल योग्य रीतीने होईल.

श्री माताजी नेहमी म्हणत असतात की तुम्ही केंद्रावर जा तेथे तुम्हाला मार्गदर्शन मिळेल हे मार्गदर्शन आपण कसे देतो याचा विचार गांभार्याने करून सहजयोग वृद्धिंगत कसा होईल याचा प्रत्येक सहजयोग्याने विचार करणे व सहज योगाचा परिपूर्ण अभ्यास करणे अत्यंत जरुरीचे आहे.

सहजयोग हा खरोखरच प्रचंड शक्तीचा, चमत्काराचा, रोग निवारणाचा, बाधा निवारणारा आहे. पण मुख्य जो गाभा आहे तो प्रत्येकाने लक्षात घेतला पाहिजे. सहजयोगाचे अंतिम ध्येय जे आहे की आत्मसाक्षात्कार तो आपल्याला मिळाला का? आपण निर्विचारितेत, निरुण, निराकार अवस्थेत जावयास हवे. सहजयोगाचा योग्य अभ्यास (येथे अभ्यास म्हणजे जास्तीत जास्त ध्यान करून जाणीवने ठरविणे) करणे फार जरुरीचे आहे.

आपण कोणत्या अवस्थेपर्यंत पोचलो आहोत हे पण प्रत्येकाने स्वतःचे निरीक्षण करणे फार जरुरीचे आहे. श्री माताजी नेहमी म्हणतात की “तुम्ही सहजयोगी झालात म्हणजे तुमची वुळलिनी जागृत झाली आता पुढचा अभ्यास पूर्ण करून आपण कोठे आहोत हे पहाणे फार जरुरीचे आहे, तरच परमेश्वरांनी माझ्यावर हे सोपविलेले कार्य (Globle Task) लवकर पूर्ण होईल !

तुम्ही ध्यानाला सुरुवात करता तेक्का परमेश्वराकडे जाण्याचा एकटचाचा प्रवास सुरु होतो. तेथे पोचल्यावर तुम्ही सामुहिक बनता. एकदा तुम्ही आत्मा बनलात की सर्वत्र व्यापकता येते. मग आत्म्याच्या डोळ्यांमधून तुम्ही पाहू लागता. आणि शांति, आनंद एवढेच त्या स्थिती मध्ये राहते.

-ध्यान ८३

चक्रशुद्धतेसाठी घरी करावयाचे ध्यान

सर्वसाधारणपणे चक्रे खराब झाली तर ती त्या त्या ठिकाणी चैतन्यलहरी देऊन कशी स्वच्छ करावी ! याचे थोडक्यात मार्गदर्शन.

मूलाधार चक्रापासून आज्ञाचक्रापर्यंत सर्वसाधारण करावयाची गोष्ट म्हणजे मीठपाणी घेऊन त्यात पाय बुडवून ठेवावे. हे मीठपाणी सर्वसाधारण एक तांब्या पाणी असेल तर एक मूठभर मीठ घालावे म्हणजे बाधा निवारणासाठी ते पाणी योग्य होते. मग जितके तांब्ये पाणी असेल तितक्या मुठी मीठ घालावे. हे मीठ जाडे चालेल. पाणी आपण सर्वसाधारणपणे आंघोळीला घेतो तेवढे कोमट पाणी घ्यावे.

श्री माताजींचा फोटो काचेच्या फ्रेममध्ये फ्रेम केलेला असावा. फ्रेम काळी असू नये. दुसऱ्या कोणत्याही रंगाची चालेल. श्री माताजींच्या फोटोसमोर गोडेतेलाचा दिवा लावणे अधिक चांगले. श्री माताजींचा फोटो आपल्या समोर आपल्या डोळ्याच्या समांतर रेषेत असावा. मीठपाण्यासाठी कोणतेही भांडे चालेल. आपले पाय व्यवस्थित पाण्यात पायाचे पाऊल पूर्णपणे पाण्यात बुडविलेले असावे. शक्यतो पाय एकमेकांना चिकटवू नयेत. पुढील चित्रात दर्शविल्याप्रमाणे मूलाधार चक्रापासून आज्ञाचक्रा पर्यंत ध्यान करावे.

जर डोळे मिटले असता डोके दुखत असेल, झोप येत असेल, तर पंधरा मिनिटे डोळे उघडे ठेऊन ध्यान करावे व नंतर पंधरा मिनिटे डोळे मिटून ध्यान करावे. कोणताही त्रास होत नसेल तर डोळे मिटून ताळूकडे (सहस्राराकडे) लक्ष ठेवून अर्धांतास ध्यान करावे.

मीठपाणी म्हणजे ट्रीटमेंट पण होते व ध्यान पण होते. तरी सहजयोग्याने रोज कमीतकमी चार वेळा तरी मीठपाणी घेऊन ध्यान वेळ्यास ते बाधानिवारणासाठी व ध्यानात प्रगतीसाठी अतिशय उपयुक्त होते असा माझा अनुभव आहे, अनेक सहजयोग्यांना पण त्याचा चांगला अनुभव आला आहे.

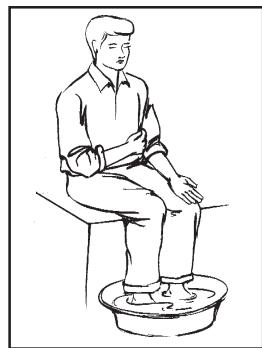
◀ **मूलाधार :** चित्रात दाखविल्याप्रमाणे डावाहात मागील भागावर मूलाधार चक्राच्या ठिकाणी ठेवून उजवा हात श्री माताजींच्या फोटोसमोर ठेवून शांतपणे ध्यानाला बसावे. लक्ष सहस्राराकडे ठेवावे. पाय मीठपाण्यात ठेवावे.

◀ स्वाधिष्ठान चक्र : चित्रात दाखविल्याप्रमाणे डावा हात बेंबीच्या खालच्या भागावर (ओटीपोटाचा भाग) मध्य भागी ठेवावा व उजवा हात श्री मातार्जींच्या फोटोसमोर धरावा व डोळे मिटून टाळूकडे लक्ष ठेवून ध्यानाला बसावे. दोन्ही पाय मीठपाण्यात बुडवावे.

▶ मणिपूर चक्र : चित्राप्रमाणे डावा हात बेंबीच्या वरच्या भागावर मध्यभागी ठेवावा. उजवा हात श्री मातार्जींच्या फोटोसमोर धरावा. मीठ पाण्यात पाय बुडवावे. डोळे मिटावे. ताळूकडे लक्ष ठेवावे.

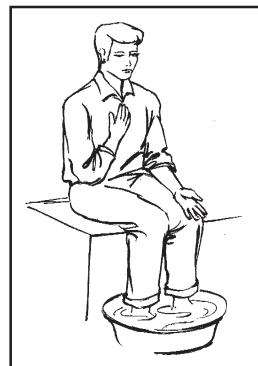

◀ भवसागर (गुरुतत्व) : चित्रात दाखविल्याप्रमाणे या ठिकाणी मात्र उजवा हात आपल्या पोटाच्या डाव्या बाजूला डाव्या बरगडीच्या खाली धरावा व डावा हात श्री मातार्जींच्या फोटोसमोर धरावा. पाय मीठपाण्यात बुडवावे. डोळे मिटावे. लक्ष सहस्राराकडे ठेवावे.

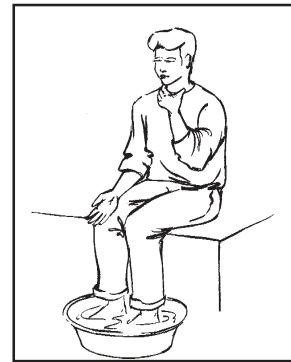
▶ अनहत चक्र (मध्य-हृदयचक्र) : या ठिकाणी चित्राप्रमाणे उजवा हात दोन बरगड्यांच्यामध्ये धरावा. डावा हात श्री मातार्जींच्या फोटोकडे ठेवावा. डोळे मिटावे व शांतपणे सहस्राराकडे लक्ष ठेवावे. पाय मीठपाण्यात बुडवावे.

▶ डावे-हृदय चक्र : तसेच ह्या ठिकाणी तीन भाग असल्याने हृदयाचा त्रास असल्यास उजवा

हात डाव्या हृदयावर ठेवावा व डावा हात श्री मातार्जींच्या फोटोकडे ठेवावे. मीठपाण्यात पाय बुडवावे. डोळे मिटावे व शांतपणे सहस्राराकडे लक्ष ठेवावे.

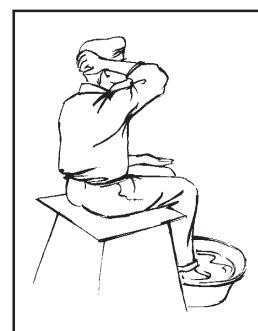
▶ उजवे हृदयचक्र : उजव्या हृदयावर जर त्रास असेल तर उजवा हातच उजव्या हृदयावर ठेवावा व डावा हात श्री मातार्जींच्या फोटोकडे ठेवावा. मीठपाण्यात पाय बुडवावे, डोळे मिटावे व शांतपणे सहस्राराकडे लक्ष ठेवावे.

◀ विशुद्धी चक्र : चित्राप्रमाणे डावा हात विशुद्धी चक्रावर ठेवावा, उजवा हात श्री मातार्जींच्या फोटोसमोर धरावा. पाय मीठपाण्यात ठेवावे. डोळे मिटावे व शांतपणे सहस्राराकडे लक्ष ठेवावे.

▶ आज्ञा चक्र : चित्राप्रमाणे आज्ञा चक्रावर डावा हात ठेवून उजवा हात श्री मातार्जींच्या फोटोसमोर धरावा. पाय मीठपाण्यात बुडवावे. डोळे मिटावे व शांतपणे सहस्राराकडे लक्ष ठेवावे.

▶ मागचे आज्ञाचक्र : चित्रा प्रमाणे उजवा हात मागील आज्ञाचक्रावर ठेवावा व डावा हात श्री मातार्जींच्या फोटोसमोर ठेवावा. पाय मीठपाण्यात बुडवावे. डोळे मिटावे व शांतपणे सहस्राराकडे लक्ष ठेवावे.

वरील पध्दती जर चक्रावर त्रास होत असेल तरच करावी. जर सर्व चक्रे स्वच्छ असतील हातात थंडलहरी असतील व पूर्णपणे निर्विचारिता असेल तर ती पूर्णपणे आपल्याला जाणीवेत समजत असेल तर मीठपाणी घेऊन शांतपणे श्री मातार्जींच्या

फोटोसमोर दोन्ही हात करून शांत पणे सहस्राराकडे लक्ष ठेवून बसावे.

मीठपाण्यामुळे चक्रे स्वच्छ होतात. रजोगुण व तमोगुणाचे संतुलन होते व आपण सत्त्वगुणात स्थिर होतो. जोपर्यंत आपण सत्त्वगुणात स्थिर होत नाही तोपर्यंत आपल्या प्रगतीसाठी पोषक वातावरण निर्माण होत नाही.

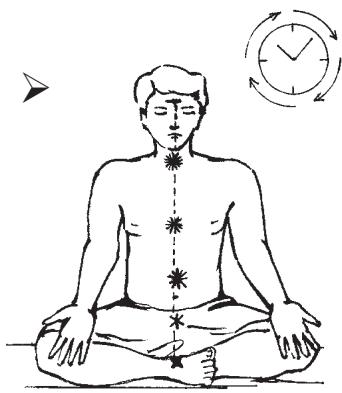
सत्त्वगुण स्थिर झाल्यावर वित्त, कुंडलिनी आणि आत्मा यांच्याद्वारे चक्र भेदन होण्यास पोषक वातावरण निर्माण होते व वुंडलिनी सहस्रारापर्यंत येण्यास फारच मदत होते.

जोपर्यंत रजोगुण व तमोगुण प्रभावी असतात किंवा त्यांचे असंतुलन असते तोपर्यंत आपण भौतिक गोष्टीत जास्त लक्ष ठेवीत असतो.

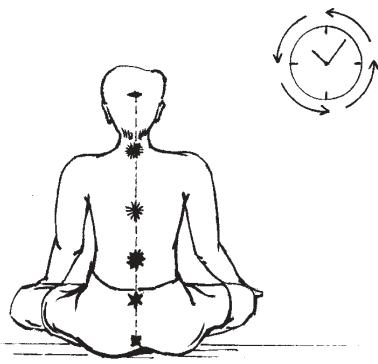
चक्रे स्वच्छ करण्याची दुसरी पध्दत

चक्रे स्वच्छ करण्याची सहजयोगात दुसरी एक पध्दती आहे. या पध्दतीत दुसरा प्रगत सहजयोगी जो निर्विचारितेत आहे व ज्याची सर्वचक्रे स्वच्छ आहेत तो दुसऱ्या सहजयोग्याची अगर जागृती घेतलेल्या सहजयोग्याची चक्रे तात्पुरती स्वच्छ करू शकतो.

चित्र क्र.९ : या चित्रात दाखविल्या-प्रमाणे माणसाच्या समोरच्याबाजूने ज्या चक्रावर त्रास असतो ते चक्र घडचाळाचा मिनिट काटा जसा फिरतो त्याप्रमाणे आपल्या उजव्या हाताने फिरवायचे व डावा हात श्री माताजींच्या फोटोकडे करावयाचा. चित्रात घडचाळ दाखविले असून चक्र कसे फिरवायचे (क्लॉक वाईज) ते बाणाने दाखविले आहे.

श्री माताजींच्या फोटो समोर दिवा असणे जरुर आहे.

चि.१० चित्रात दाखविल्याप्रमाणे या वेळी मागील बाजूने चक्र फिरवायचे आहे. समोर घडचाळाच्या चित्रात बाणाने दाखविले आहे. त्याप्रमाणे चक्र फिरवायचे आहे. हे चक्र समोरच्या विरुद्ध बाजूने (अँटी क्लॉक वाईज) फिरवायचे आहे.

१४. सहजयोगातील निरनिराळे अनुभव

१) एक विशेष अनुभव

आमच्या ओळखीतले एक सहजयोगी लिळित म्हणून आहेत. ते अगदी पूर्वी सहजयोगात होते. नंतर त्यांनी मध्यंतरी सहजयोग सोडला. ४-५ वर्षे ते सहजयोगात नव्हते. नंतर त्यांच्या पत्नीला आजार झाला. पत्नीच्या पायाला सूज आली. सर्व अंगाला सूज यावयाची. डॉक्टरी सर्वप्रकारचे उपाय झाले, औषधे झाली, पण काही उपयोग होईना! आता काय करायचे त्यांना काहीच सूचेना. पुन्हा सहजयोगात यावे तरी कमीपणाचे वाटू लगाले. पण काय करणार! अखेर त्यांनी मला भेटायचे ठरविले. पण सरळ कसे भेटणार? म्हणून त्यांचे एक मित्र दातार मला चांगले ओळखत होते व सहजयोगात पण होते. त्यांचे-मार्फत त्यांनी मला भेटायचे ठरविले व एक दिवस ते मला भेटायला आले. त्यांनी आपल्या पत्नीची हकीगत मला सांगितली. मी त्यांना म्हणालो उद्या संध्याकाळी तुम्ही माझ्याकडे या. आपण त्यांना जागृती देऊ, चक्रे पाहू व नंतर काय करायचे ते पाहू. त्याप्रमाणे दुसरे दिवशी ते माझ्याकडे आले. मी त्यांच्या पत्नीला जागृती दिली व चक्रे पाहिली, तर खूपच चक्रांवर त्रास असल्याचे आढळले. त्यांना करणीच्या बाधेसारखीच बाधा होती.

मी त्यांना म्हणालो, सहजयोगात तुम्हाला बरे वाटेल पण दिवसातून ४-५ वेळा तरी मी सांगतो त्याप्रमाणे बसावयास हवे. त्यांनी माझे म्हणणे मान्य केले. मी त्यांना मीठपाणी घेऊन श्री माताजींच्या फोटोसमोर बसण्यास सांगितले. फोटोसमोर गोडेतेलाचा दिवा लावण्यास सांगितले व २१ दिवस नियमाने बसण्यास सांगितले. पहिल्या ७ दिवसात लिंबावर काळे डाग पडतील. दुसऱ्या ७ दिवसांत लिंबावर काळ्या फुल्या पडतील व तिसऱ्या ७ दिवसात लिंबे हातावर गरम होतील किंवा तडकतील. हे सांगितल्यावर त्यांना थोडी भिती वाटली. पण मी म्हणालो, सहजयोगात भिण्याचे कारण नाही. ही एक प्रकारची बाधा असते ती गेल्यावर सर्व काही ठीक होईल.

त्याप्रमाणे त्यांनी श्री माताजींचा फोटो घेऊन तो फ्रेम केला व सुरवात केली. त्यांना ज्याप्रमाणे सांगितले होते त्याप्रमाणेच झाले. पाहिले ७ दिवस लिंबावर काळे डाग पडले. दुसरे सात दिवस लिंबावर काळ्या फुल्या पडल्या व तिसरे ७ दिवस लिंबे हातावर गरम झाली. काही लिंबे तडकली. त्यांच्या पत्नीला थोडे अस्थिर झाले. पण मी धीर दिला. नंतर नुसते दोन्ही हातांवर लिंबे घेऊन व मीठपाणी घेऊन फोटोसमोर दिवसातून ३-४ वेळा बसण्यास

सांगितले. फोटोसमोर गोड्या तेलाचा दिवा होताच व पायाखाली कोमट मीठ-पाणी घ्यावयाचे होते याप्रमाणे त्यांनी ६ महिने केल्यावर त्यांचा आजार पूर्ण बरा झाला. आता ८-१० वर्ष झाली, कोणत्याही प्रकारचा त्यांना त्रास नाही. त्यांच्या घरातील सर्व माणसे सहजयोगात आहेत.

२) सर्वेशाच्या लीक्हरला त्रास

वरील लळितांच्याच हा सर्वेश ७-८ महिन्याचा असेल. एक दिवस त्याचे आईवडील त्या लहान बाळाला घेऊन रात्री १० वाजता आमच्या घरी आले. त्याची आई त्याला घेऊन जिन्यातच रडत उभी होती व वडील माझ्याकडे आले व मला म्हणाले, सर्वेशने डोळे फिरवले आहेत व तो कसातरी करतो आहे! मी त्यांना म्हणालो कुठे आहे तो? त्याला इकडे घेऊन या.

त्याप्रमाणे ते त्याला आमच्या घरी घेऊन आले. मी रात्रौ १०॥ च्या सुमारास श्री माताजींच्या फोटोसमोर दिवा लावला व त्याच्या आईला, त्याला मांडीवर घेऊन बसण्यास सांगितले.

नंतर मी त्याला जागृती दिली. तशी त्याला जागृती मी रुग्णालयातच तो २-३ दिवसांत असतांना दिली होती. नंतर सर्वजण व मी डोळे मिटून श्री माताजींसमोर ध्यानला बसलो. थोड्यावेळाने मी त्याची चक्रे तपासली तर आज्ञा व मणिपूर चक्र पकडलेले होते. जवळ जवळ ५० टक्के गरमलहरी जाणवत होत्या.

मी त्यांना विचारले तुम्ही त्याला डॉक्टरला दाखविलेत का? तेव्हा ते मला म्हणाले चिल्ड्रेन स्पेशलिस्टला दाखविले आहे. त्यांचे औषध चालू आहे. त्यानंतर मी त्यांचे मणिपूर चक्र घड्याळाच्या काट्याप्रमाणे १०८ वेळा फिरविले व सोडविले. नंतर मी माझा उजवा हात त्याच्या यकृतावर ठेऊन डावा हात मी श्री माताजींच्या फोटोसमोर धरला व अर्धातास त्याला ट्रीटमेंट दिली त्याचे यकृत तपासले. तेव्हा त्याच्या उजव्या मणिपूर चक्रावरच्या चैतन्यलहरी सामान्य झाल्या होत्या व त्याला बरे वाटून झोप लागायला सुरवात झाली होती. नंतर मी त्याचे आज्ञाचक्र १०८ वेळा घड्याळाच्या काट्याप्रमाणे फिरवून २१ वेळा “ॐ त्वमेव साक्षात् श्री जीझास क्राईस्ट साक्षात् श्री माताजी श्री निर्मला देव्यै नमः” असा मंत्र म्हटला. त्याचे आज्ञा चक्र पण तपासले ते सामान्य झाले होते. त्याला पूर्ण झोप लागली होती.

मी त्यांना म्हणालो आता त्याला पूर्ण झोप लागली आहे. घरी घेऊन जा. उद्या तो सकाळी व्यवस्थित खेळू लागेल. तुम्ही काही काळजी करु नका. त्या-

प्रमाणे ते त्याला घरी घेऊन गेले. दुसरे दिवशी सकाळी तो खरोखरच नेहमीप्रमाणे खेळू लागला. त्याला काही आजार आहे असे पण वाटत नव्हते. तो सध्या सातवीत आहे व इंग्लीश माध्यमाच्या शाळेत शिकत आहे.

३) सोनालीला हृदयावर त्रास

सोनाली ही लळितांचीच मुलगी इ. १० वीत इंग्रजी माध्यम शाळेत शिकत होती. तिला इंग्रजी भाषेतून शिकणे तेवढे जमत नव्हते व आपण अभ्यास व्यवस्थित करु की नाही अशी खात्री नव्हती.

डिसेंबर महिना आला, ती क्लासला गेली असता एकदम बेशुद्ध झाली; तिच्या अंगाला घाम आला. तिला तिथेच झोपविले व मला निरोप आला. मी लगेच तिकडे गेलो आणि डोळे मिटून ध्यानात गेलो व तिची चक्रे तपासली. तर काय! तिच्या आज्ञा चक्रावर, डाव्या हृदयावर व अनहत चक्रावर त्रास असल्याचे आढळले. मी तिचे घड्याळाच्या काट्याप्रमाणे आज्ञाचक्र फिरविले तेव्हा ती शुद्धीवर आली. नंतर तिला आम्ही आमच्या घरी घेऊन आलो.

परीक्षेची तिने धास्ती घेतली होती. एकसारखी तिला भीति वाटत होती. आम्ही दोघांनी तिला शांत केले व घरी पाठविले. तिचे हृदय चक्र १५ ते २० टक्के खराब झाले होते. हृदयविकाराचा झटका येण्याची काही दिवसात शक्यता होती. मी तिच्या आई-वडिलांना बोलाविले व सर्व हकिगत त्यांना सांगितली. तिच्यावर तुम्ही कोणत्याही प्रकारचा दबाव आणू नका; परीक्षेचा निर्णय काही लागला तरी चालेल असे सांगून तिची भीति व दबाव नाहीसा झाला पाहिजे, असे त्यांना बजावले. त्यांनी पण माझे म्हणणे मान्य केले. तिला डाव्या हृदयावर उजवा हात ठेवून व डावा हात श्री माताजींच्या फोटोसमोर ठेवून मीठपाण्यात दिवसातून ३-४ वेळा ध्यानास बसण्यास सांगितले.

साधारणत: २५ टक्क्यां पेक्षा जास्त गरम चैतन्यलहरी आल्या तर हृदयाचा पहिला झटका येतो. २५ टक्क्यां पेक्षा जर कमी गरम चैतन्यलहरी असतील तर कार्डिओग्रॅमवर सामान्य हृदयाची स्थिती दाखविली जाते. २५ टक्क्यांपेक्षा जास्त चैतन्यलहरी असतील तर हृदयाचा झटका येतो व कार्डिओग्रॅमवर त्याची नोंद होते. आपल्या सहजयोगात हृदयाचा झटका यावयाचा असेल तर ६ महिने तरी अगोदर समजते.

नंतर त्या मुलीची प्रकृती पूर्ण बरी झाली. आता कोणत्याही प्रकारचा तिला त्रास नाही. व सर्व स्थिती सामान्य आहे. जर त्यावेळी सहजयोगात हे समजले नसते तर तिला पहिल्या हृदयविकाराच्या झटक्याला सामोरे जावे लागले असते ते तिचे वाचले हीच तर खरी सहजयोगाची किमया आहे !

४) विशेष अनुभव

श्रीमती रानडे यांना सहजयोगातील चैतन्यलहरीची जाणीव हवी होती. पण त्यांना मणिपूर व आज्ञा चक्राची बाधा व रोग असल्याने मी त्यांना चैतन्य-लहरींची जाणीव देण्यास तयार नव्हतो. पण त्यांनी जास्त आग्रह धरल्यावर मी ३-४ सहजयोग्यांना घेऊन त्यांचे घरी गेलो व साखळी(चेन) बनवून ध्यानात गेलो. पण थोड्याच वेळात त्या घामाघूम झाल्या व चेनमध्ये असतानाच त्या हलू लागल्या. नंतर थोड्यावेळाने आम्ही चेन सोडली व आम्ही घरी गेलो.

दोन दिवसांत श्री. रानडे आमच्यकडे आले व त्यांनी सौ. रानडे ह्या जास्त आजारी असल्याचे सांगितले. त्यानंतर मी लगेच त्यांच्या घरी गेलो व त्यांची स्थिती पाहिली, तेव्हा असे आढळले की, पाय फारच सुजला असून लाल झालेला होता. तसेच गुढग्याला सूज आली असल्याने पाय हालू शकत नव्हता. तेव्हा मी त्यांना माताजी श्री निर्मलादेवींचे चैतन्यलहरीयुक्त वुँग्कू व मी तयार वेळेले चैतन्यलहरीमुक्त पाणी दिले. तसेच त्यांना सांगितले की. एक लिंबू रात्री चैतन्यलहरीयुक्त पाण्यांत भिजत ठेवून ते सकाळी कापून त्या लिंबापैकी अर्ध्या लिंबाचे सरबत करून घ्या व अर्धे लिंबू खोबरेल तेलात पिळून त्याचे मिश्रण पायाला व गुढग्याला लावा. ह्याप्रमाणे तुम्ही वेळल्यावर सात दिवसांत पायाची सूज कमी होईल. पण लाल झालेला पाय पूर्ववत होण्यास कमीत कमी ३ महिने तरी लागतील. त्याप्रमाणे त्यांच्या पायाची सूज सात दिवसांत उतरून त्या फिरु लागल्या, पण अंगाची लाली मात्र ३ महिन्यांनी उतरली व त्या बन्या झाल्या.

५) पायाची सूज

एप्रिल महिन्याचे दिवस होते. मी नेहमीच अधून-मधून श्री. रानडे यांचेकडे जात असे व नेहमीच श्री माताजी निर्मलादेवींबद्दल बोलत असे. नेहमी त्या मला निरनिराळे प्रश्न विचारीत व त्या प्रश्नांची उत्तरे क्षणाचाही विचार न करता माझ्याकडून दिली जात. त्या उभयतांना पण मोठे आश्चर्य वाटे. त्यांनी अनेक वेळा श्री माताजी निर्मलादेवींची भाषणे ऐकली होती. त्यांनाही सहजयोगबद्दल वुँतूहल वाटत असे. माझी होत असलेली प्रगती त्यांनी जवळून पाहिल्याने त्यांना नवल वाटे.

मी एक दिवस त्यांचेकडे गेलो असता त्या मला म्हणाल्या “गजानन मला तरी पहा माझ्यात काही बाधा वगैरे आहे का ?” मी म्हटले नुसते पाहून व करमणूक करून घेऊन काय उपयोग! तुम्ही निश्चय करा, माताजींवर शळ्डा व

विश्वास ठेवा. मात्र ही शळ्डा अंधशळ्डा असू नये, डोळस शळ्डा हवी. मी एकदा तपासणी केल्यावर जे काय मला चैतन्यलहरींद्वारे समजेल ते मी आपणास स्पष्ट सांगेन. काही वाईट असल्यास रागावू नये. बाधा वगैरे असल्यास ती बाधा दूर करण्याचे असलेले उपाय तुम्ही केले पाहिजेत. अखेर त्यांनी माझे म्हणणे मान्य केले.

एक दिवस मी त्यांना तपासले व जाणीव झाल्याप्रमाणे चक्रांवरील बाधेचे दोष सांगितले. तेव्हा त्यांना मोठे आश्चर्य वाटले. त्या मला म्हणाल्य। “नुसते समोर हात ठेवून तू हे सर्व बरोबर कसे सांगितलेस!” मी म्हटले “माताजींची कृपा! ” त्यांच्याच चैतन्यलहरी बोलत आहेत. मी फक्त मार्गदर्शक आहे. मी जे काय बोलतो आहे ते त्यांच्याच प्रेरणेने बोलले जाते.”

वरील चक्रांवर असलेली बाधा अचूक सांगितल्यामुळे त्यांचा सहजयोगावर विश्वास बसला. नंतर मी त्यांना सहजयोगाबद्दल माहिती असलेले एक पुस्तक व श्री माताजी निर्मलादेवींचा एक फोटो दिला. त्यांनी पुस्तकावरील व दुसरा असे दोन्ही फोटो एकाच फ्रेममध्ये फ्रेम केले व त्या गेले ७-८ महिने रोज दोन वेळा फोटोसमोर मिठाच्या पाण्यात पाय बुडवून बसू लागल्या आहेत. तसेच गेले ७-८ महिने मीच त्यांना चैतन्यलहरीयुक्त पाणी दर पंधरा दिवसांनी त्यांच्या घरी जाऊन करून देतो.

खरे म्हटले तर त्यांना २१ मडकी करणे आवश्यक आहे. कारण त्यांच्या चक्रांवरील बाधा थोडी तीव्र स्वरूपाची आहे. पण ती उभयता वृद्ध आहेत व रोज समुद्रावर मडकी सोडण्याकरिता त्यांच्याकडे माणूस नाही, म्हणून त्यांना मडकी करणे जमले नाही. पण मी त्यांना सांगितले होते की “आपण जर मडकी केली नाहीत तर आपण जेव्हा फोटोसमोर बसता तेव्हा असलेली बाधा बाहेर पडत असताना शरीराला थोडा त्रास सहन करावा लागेल.”

वरील मी सांगितलेली गोष्ट बहुतांशी खरी ठरत आहे. कारण माताजींच्या फोटोसमोर बसत असता एक दिवस त्यांचा दूसरा पाय सूजला व दुखू लागला. चालण्यास त्रास होऊ लागला पण त्यांचा माझ्यावर विश्वास बसला होता त्यामुळे मला विचारल्याशिवाय डॉक्टरांकडे जावयाचे नाही असे त्यांनी ठरविले होते.

मी त्यांचेकडे गेल्यावर त्यांनी मला सर्व हकीगत सांगितली पण मी म्हणालो “वहिनी, बाधा बाहेर पडत आहेत, भिण्याचे काही कारण नाही आपोआप बरे होईल.” २-३ दिवसांनी त्यांचा पाय औषध न करता बरा झाला.

त्यानंतर एक दिवस हात व पायाची बोटे ह्यांना सूज आली व फारच दुखू लागली. त्या मला प्रत्यक्ष उपचार करण्यास सांगू लागल्या. पण मी म्हटले फोटोसमोर विश्वास व शळ्डेनी बसत चला म्हणजे नवकी बरे वाटेल. तसेच

माणसाला सबूरी पण आवश्यक आहे. त्यांना आश्चर्य वाटले व मनात कुतूहल निर्माण झाले. पण खरोखरच ३-४ दिवसांत हातापायांची सूज उत्तरली व त्यांना बरे वाटले.

पुढे त्यांना डोळ्याला त्रास होऊ लागला. डोळे चिकटणे, डोळ्याला सूज वगैरे येणे; ह्यावेळी पण मी त्यांना धीर देऊन म्हटले. “थोडे सहन करा मग बरे वाटेल कारण बाधा ही सहज जाणार नाही, थोडासा शरीराला त्रास देऊनच जाईल!” तसेच तुम्ही मडकी, चप्पल मारणे वगैरे बाधा हटविण्याचे प्रयोग करीत नाही. पण माताजी निर्मलादेवींवर शळ्हा व विश्वास ठेवा. तसेच सबूरी पण आवश्यक आहे व नियमितपणे माताजींच्या फोटोसमोर पाण्यात पाय ठेवून बसा म्हणजे निश्चित बरे वाटेल.

आता त्यांचा पाय पण बराच बरा आहे. मध्यंतरी मी त्यांच्या घरी जाऊन त्यांना जागृती वगैरे दिली. त्यावेळी मला मूलाधार व स्वाधिष्ठानवरील बाधेचा त्रास हटविण्यासाठी बरीच मेहनत घ्यावी लागली. त्यावेळी मणिपूरपर्यंत कुंडलिनीची स्पंदने त्यांना जाणवली. यावेळी श्री. रानडे साहेब व इतर काही सहजयोग्यांनी ही स्पंदने पाहिली. वृद्धत्वामुळे त्यांना लांबच्या कार्यक्रमाला उपस्थित रहाता येत नाही. घराजवळ माताजींचे कार्यक्रम झाल्यास अधून मधून येतात व घरी मी सांगितल्याप्रमाणे नियमित ध्यानाला बसणे चालू आहे. मी दर १५ दिवसांनी त्यांच्या घरी जाऊन त्यांना चैतन्यलहरीयुक्त पाणी करून देतो. ते पाणी त्या नियमितपणे घेत आहेत.

तसेच त्यांना आता जागृती मिळाल्यापासून चैतन्यलहरींची जाणीव होऊ लागली आहे. त्या आत्मज होण्याच्या वाटेवर उभ्या आहेत आता पहावे कसे काय होते ते !

६) एक अनुभव

मला शाळेला सुटी असल्याने मी श्री माताजींच्या घरी जावयाचे ठरविले. त्यावेळी मामा पण मला म्हणाला, की मी पण श्री माताजींच्या घरी येतो. मी म्हणालो बरे, चल.

आणि आम्ही दोघे श्री माताजींच्या घरी गेलो. त्यावेळी सकाळचे १० वाजले होते. नेहमीप्रमाणे आम्ही दोघे श्री माताजींच्या समोर डोळे मिटून बसलो. थोडा वेळ गेल्यावर श्री माताजींनी आम्हाला डोळे उघडण्यास सांगितले. डोळे उघडल्यावर श्री माताजी म्हणाल्या, “तुमच्या मामाला बाधा बरीच आहे, तरी तुम्ही उद्या माझ्याकडे या”.

श्री माताजींनी सांगितल्याप्रमाणे आम्ही घरी आलो व विचार करू लागलो. आम्ही ज्या दिवशी श्री माताजींच्या घरी गेलो होतो तो सोमवार होता.

त्यामुळे मी रजा घेतली होती त्यामुळे मला मंगळवारी रजा घेणे शक्य नव्हते, त्यामुळे मी मामाला म्हणालो की उद्या तूच श्री माताजींच्या घरी जा. तेव्हा तो मला म्हणाला तू रजा घेऊ नको मी जाईन.

मंगळवारी श्री माताजी मामाला चैतन्यलहरीयुक्त कुंकू करून देणार होत्या. श्री माताजी आम्हाला म्हणाल्या होत्या, तुम्ही उद्या माझ्या घरी या. मी जे वुंगवूंग तुम्हाला देईन ते तुम्ही मामाच्या घराच्या प्रवेशद्वाराच्या बाहेर उंबरठ्यावर कुंकवाची एक रेघ काढा; ही लक्षण रेषेसारखी होईल. त्यामुळे तुमची मामी मामाला बाहेर काढू शकणार नाही. नाहीतर ती राक्षसीण आहे, मामाला मारून टाकेल. श्री माताजींनी सांगितलेल्या गोष्टीचा आम्ही गंभीरतेने विचार करू लागलो व नंतर मी मामाला म्हणालो तू उद्या श्री माताजींनी बोलाविल्याप्रमाणे त्यांच्याकडे जा व चैतन्यलहरीयुक्त कुंकू घेऊन ये. मी आता उद्या रजा घेत नाही. कारण माझी आज एक रजा झाली आहे. त्यावर तो मला म्हणाला, बरे मी श्री माताजींकडे जाऊन कंकू घेऊन येतो.

मंगळवारी मी नेहमीप्रमाणे शाळेत गेलो. संध्याकाळी मी मामाकडे जाणार होतो, परंतु शाळेतून यायला मला उशीर झाल्यामुळे मी त्याच्याकडे गेलो नाही. मी विचार केला ठरल्याप्रमाणे मामा श्री माताजींकडे जाऊन आला असेल. मी दुसरे दिवशी संध्याकाळी शाळेतून आलो व हातपाय धूत असताना दोन मुलगे निरोप सांगण्यास आले, की मामा गेला आहे. मी विचाराले कोठे गेला? तर त्यांनी सांगितले की, हॉस्पीटलमध्ये तो वारला आहे. हे मला खरेच वाटेना!

माझी पत्नी सौ. विजया व बहीण पुष्टा ह्या दोघी रुग्णालयामध्ये गेल्या व मी माझ्या मोठ्यामामाला बोलवायला गेलो. दोघी रुग्णालयात जाऊन पहातात तो मामा जिवंत होता. अगोदरच तिने मामा वारल्याचा निरोप पाठविला होता, त्याची मरणाअगोदरची ती स्थिती होती. तो अण्णा, अण्णा असे म्हणत होता. काही वेळातच त्याचा प्राण रुग्णालयात गेला.

खरेच श्री माताजींनी सांगितल्याप्रमाणे घटना घडली. मामीने मामाला बळजबरीने रुग्णालयात मंगळवारीच सकाळी दाखल केले होते व आजूबाजूच्या लोकांना तिने सांगितले, की तुम्ही कोणीही गजाननला म्हणजे मला काही सांगूनका, की मामाला रुग्णालयात दाखल केले आहे, नाहीतर माझ्याशी गाठ आहे. असा दम भरला होता. त्यामुळे शेजान्यांनी आम्हाला कळविले नाही.

मला फार वाईट वाटले! जर माताजींनी सांगितल्याप्रमाणे कुंकू आणले असते, तर त्याचे प्राण वाचले असते! पण काय करणार, काही वेळा बाधेपुढे आपले काहीच चालत नाही, हेच खरे !

□ □ □

१५. फोटोवरुन चक्रे पाहणे

अनुभव एक

सुमारे १९८४-८५ सालची गोष्ट असेल. माझे मित्र व सहजयोगी चौधरीसाहेब यांची मुलगी पौर्णिमा; हिचे लग्न करावयाचे त्यांनी ठरविले व त्याप्रमाणे कार्यवाही सुरु झाली. अनेकस्थळे आली होती, मुलांचे फोटो आले, पण, त्यांचा विचार परदेशी मुलाशी तिचे लग्न व्हावे असा होता. त्याप्रमाणे परदेशी मुलगे पाहणे सुरु झाले, एका सुंदर मुलाचा फोटो त्यांच्याकडे आला. पण नुसता चेहरा पाहून किंवा सांपत्तिक स्थिती पाहून काय उपयोग? मुलाची इतर स्थिती, माहिती व्हायला पाहिजे; पण हे कसे पाहणार? त्यांच्यापुढे मोठा प्रश्न पडला; कोणी तरी सहजयोग्यानी त्यांना माझ्याकडे पाठविले.

ते माझ्याकडे आले त्यांनी पौर्णिमेच्या लग्नासंबंधी मला सांगितले व मुलाचा फोटो मला दाखविला, त्यांत एक गोष्ट म्हणजे हा मुलगा सहजयोगी नव्हता. फोटो फारच चांगला होता. मी त्यांना विचारले की परदेशी मुलाशीच तुम्ही तिचे लग्न करावयाचे असे का ठरविले आहे? भारतात पण चांगली स्थळे, हुशार मुलगे मिळू शकतील; त्यावर ते मला म्हणाले, परदेशी लोक श्रीमंत हुशार असतात, याची परिस्थिती उत्तम आहे. स्वतःचा धंदा आहे, देखणा आहे व परदेशी आहे. पण याची चक्रे ठीक आहेत का? ते तुम्ही पहा म्हणजे पुढे जाता येईल.

मी त्या फोटोला जागृती दिली व निर्विचारितेत जाऊन त्या फोटोच्या चैतन्यलहरी पाहू लागलो. साधारणत: लग्नाच्या बाबतीत स्वाधिष्ठान, मुलाधार, आज्ञा ही चक्रे सामान्य आहेत का, ते पहावे लागते; ते पाहिले; पण ती चक्रे त्या फोटोची फारच खराब आढळली. तसेच पौर्णिमेच्या चक्रांशी मिळती जुळती नव्हती. मी विचार करू लागलो की यांना काय सांगावे! कारण चौधरी साहेबांच्या घरच्या मंडळींना व पौर्णिमेला ते स्थळ व मुलगा फारच पसंत होता.

एकंदर चक्रांवरुन मी त्यांना म्हणालो, या मुलाची तीन चक्रे ठीक नाहीत व पौर्णिमेच्या चक्रांशी मिळती जुळती नाहीत. तुम्हाला देखणेपणा सुंदरता व पैसा, संपत्ती हेच पाहिजे आहे का! तर याच्याशी लग्न करा; पण हिला वैवाहिक सौख्य मिळणार नाही. चक्रांवरुन मुलगा अनैतिक असावा असे वाटते. तरी नीट विचार करा. त्यावर ते मला म्हणाले असे असेल तर नको. मी त्यांना म्हणालो, तुम्ही पौर्णिमेला विचारा, तिचा नीट विचार घ्या, अगर

तिला माझ्याकडे पाठवा.

त्यानंतर दुसरे दिवशीच पौर्णिमा आमच्या घरी आली. मी तिला विचारले, तुला सौंदर्य व पैसाच हवा आहे का? भारतातसुधा चांगली स्थळे मिळतील व श्री माताजींच्या कृपेने तुझी परदेशीची हौस पण भागेल, काय सांगावे! हा मुलगा अनैतिक आहे. तुला वैवाहिक सुख मिळणार नाही. दागिने, गाड्या, घर वगैरे भरपूर आहे, पण ते काय करायचे? तर तू नीट विचार कर. यावर ती मला म्हणाली, “फडके काका तुम्ही म्हणता तेच बरोबर आहे. मला हे स्थळ नको, व मी परदेशी स्थळाचा विचार करीत नाही.” तुम्ही म्हणता त्याप्रमाणे कदाचित मला श्री माताजींच्या कृपेने परदेशी जाण्याची संधी मिळेल. त्यानंतर सर्वांच्या विचाराने त्यांनी त्या स्थळाचा विचार सोडला.

पुढे काही दिवसांनी डोंबिवलीच्या एका मुलाचे स्थळ सांगून आले. मुलगा, आई, वडील मुंबईत रहात होते. मुलगा एका चांगल्या वंपनीत नोकरीला होता. पौर्णिमा पण अर्किटेक्ट असल्याने नोकरीला होती. त्या मुलाचा फोटो त्यांनी माझ्याकडे आणला. मी तो फोटो बारकाईने निरीक्षण केला त्या फोटोला जागृती देऊन चक्रे पाहिली; चक्रे सामान्य होती, विशेष बाधा किंवा त्रास नव्हता. मी त्यांना म्हणालो, पौर्णिमेच्या चक्रानुसार हा फोटो योग्य आहे. पण मुलगा दिसायला अगदी सुंदर, गोरा वगैरे नाही, पण सावळा आहे, नाही तरी या स्थळाचा विचार करावयास हरकत नाही. नंतर पौर्णिमेच्या विचाराने व घरातील इतर सर्वांच्या विचाराने त्याच मुलाशी लग्न करावयाचे हे नक्की ठरविले. पौर्णिमापण मला भेटून विचारविनिमय करून तिने आपला विचार फडके काकांप्रमाणे आहे हे आई-वडिलांना सांगितले.

लवकरच मुंबईत तिचे थाटामाटात लग्न झाले. ही दोघे डोंबिवलीत राहू लागली. आई वडील अंधेरीला रहात असत आणि काय आश्र्वय - १-२ वर्षातच पौर्णिमेच्या पतीला आस्ट्रेलियात कंपनीच्या कामाकरिता जावे लागले, तो तेथे सहा महिने राहिला. पौर्णिमेचा नवरा परदेशी जाऊन आला. नंतर त्याला २-३ वेळा ऑस्ट्रेलियात जाण्याचा योग आला. त्याने आपल्या अक्कल हुशारीने ऑस्ट्रेलियातील दुसरी चांगली कंपनी गाठली व ह्या कंपनीतील नोकरी सोडली. त्या काळात पौर्णिमा आपल्या आई वडीलांकडे व सासू-सासन्यांकडे राहिली. त्याची आर्थिक परिस्थिती पण सुधारली नोकरी पक्की झाल्यावर पौर्णिमापण ऑस्ट्रेलियात गेली. तिने तेथे नोकरी पाहिली; दोघे नोकरी करू लागले. आर्थिक परिस्थिती आणखीनच सुधारली. काही दिवसांनी त्यांनी तिथे एक जमिनीचा प्लॉट खरेदी केला व पौर्णिमेच्या मार्गदर्शनाखाली

एक सुंदर स्वतःचे घर बांधले व ते आनंदाने राहू लागले; ते आता ऑस्ट्रेलियाचे नागरिक आहेत. पौर्णिमेचे आई वडील दोन वेळा तिच्या घरी ऑस्ट्रेलियाला जाऊन आले, तिचा संसार पाहून दोघे तृप्त झाले. पौर्णिमेला दोन मुली आहेत.

या दोन मुली तेथील शाळेत जातात, मराठीपण चांगल्या बोलतात. आज १०-१२ वर्ष ती ऑस्ट्रेलियात आहे. दर २-३ वर्षांनी भारतात आपल्या आई-वडिलांना, सासरच्या मंडळींना भेटून जाते. मात्र पौर्णिमेचे पती अजून सहजयोगात नाहीत परंतु ते सर्वतोपरी तिला सहजयोगाला मदत करतात. ऑस्ट्रेलियातील लोकांचे पोर्णिमा मेळावे भरवते, त्यांना सहजयोगाचे मार्गदर्शन करते. तिचे पती तिला केन्द्रावर पोचवतात, आणायला जातात. अशाप्रकारे पौर्णिमेचा संसार अत्यंत सुखात चालू आहे. श्री मातार्जींची तिच्यावर पूर्ण कृपा आहे. ऑस्ट्रेलियात श्री मातार्जींचे कार्यक्रम झाले तर ती श्री मातार्जींना भेटते. आहे की नाही सहजयोगाची किमया !

अनुभव दुसरा

चौधरी साहेबांची दुसरी मुलगी मंजिरी; तिचे लग्न सुध्दा अशा प्रकारे झाले, त्यांच्या मुलीने ब्राह्मण कुटुंबात लग्न करावयाचे व ते सहजयोगाच्याद्वारे चैतन्यलहरी पाहून करावयाचे असेच ठरविले. त्याप्रमाणे रत्नागिरीचे एक स्थळ आले होते पण त्या मुलाची चक्रे तितकीशी चांगली नव्हती म्हणून ते स्थळ सर्वनुमते नाकारले. मुलाची चक्रे मुलीच्या चक्राशी मिळती जुळती नव्हती.

त्यानंतर एकदोन स्थळे आल्यावर त्या मुलांची चक्रें तपासून ती नाकारली गेली. नंतर पुण्याच्या स्थळाशी सर्वजण सहमत होऊन तिचे लग्न ब्राह्मण कुटुंबात झाले व आता तिचे वैवाहिक जीवन अतीशय उत्तम रीतीने चालू आहे. तिला एक मुलगी पण आहे.

अनुभव तीसरा

यानंतर कोल्हापूर येथील श्री. कुंभोजकर यांचा मुलगा केदार, याचे लग्नसुध्दा मुलीचे फोटो पाहून, दोघांची चक्रे तपासून त्यांना अनुकूल असे स्थळ निवडले गेले.

केदारला स्थळे येऊ लागली व अनेक फोटो व पत्रिका आल्या. फोटो घेऊन केदार माझ्याकडे आला. ४-५ फोटो मी निर्विचारितेत तपासले व प्रत्येक फोटोचे वर्णन केले व हे केलेले वर्णन आणि केदारला असलेली माहिती. याची

जुळणी बहुतांशी बरोबर ठरली. आता त्याचे ज्या मुलीशी लग्न झाले आहे ती मुलगी त्यांच्या कुटुंबात पुष्कळशी मिळती जुळती झाली आहे. ती सहजयोगी झाली आहे. केदारचे आई-वडील आनंदात आहेत. केदार व त्याची पत्नी दोघे आनंदात आहेत. कोणत्याही प्रकारचे वैगुण्य नाही. तसेच ही मुलगी त्याच्या शैक्षणिक योग्यतेप्रमाणे सी. ए. आहे. त्याचा जो धंदा आहे, त्याला ती अतिशय आवडीने सतत मदत करीत असते. दोघेजण संसारात फारच सुखी आहेत.

सहजयोगात अशा प्रकारचे चैतन्यलहरीद्वारे ठोकताळे जमतात व ते यशस्वी होतात. हीच खरी सहजयोगाची अनुभूती आहे व चैतन्यलहरीचा चमत्कार आहे!

अनुभव चौथा

मिलिंद रहाणार कोल्हापूरचा हा कोल्हापूर येथे वकील आहे. ऑगस्ट १९९८ मध्ये नागपूर येथे महाराष्ट्र सहजयोग शिबिर भरले होते. तेथे माझ्या आतेभावाचा मुलगा आनंद व मिलिंद दोघे नागपूर शिबिराला आले होते व मी पण तेथे शिबिराला गेलो होतो.

नागपूर शिबिरामध्ये हे दोघे मला भेटले व मला म्हणाले, काका मला तुमच्याशी काही बोलावयाचे आहे! नंतर त्यांनी मला विचारले, की काका एक मुलगी आहे. तिची चक्रे तुम्ही पहाता का? त्यावर मी विचारले का बाबा? तेव्हा आनंद मला म्हणाला, मिलिंदकरिता पहावयाचे आहे. मिलिंदला व त्याच्या आईला ती मुलगी पसंत आहे; पण चक्रें पाहिल्याशिवाय व तुम्ही निर्णय दिल्याशिवाय त्यांना हो म्हणायचे नाही. मी म्हणालो चालेल.

त्यानंतर नागपूर शिबिराच्या हॉलमध्ये त्यांनी त्या मुलीला बोलाविले. आम्ही सर्व एकत्र एकेठिकाणी बसलो. ती मुलगी माझ्यासमोर बसली. नंतर मी माझी चक्रे तपासली व ती सामान्य असल्याची खात्री केली व नंतर तिची चक्रे तपासली. त्यांच्या घरातील मंडळी व ती मुलगी सहजयोगीच असल्याने तिची चक्रे ठीक होती. मी त्यांना चक्रे ठीक असल्याचे सांगितले आणि त्यांचे लग्न व्यवस्थित झाले. त्यांचा संसार सुखाचा चालू आहे. मला नंतर मिलिंद भेटला. तो मला म्हणाला आमचा संसार व्यवस्थित चालू आहे. कोणत्याही प्रकारचे मतभेद वगैरे काही नाहीत. त्यांच्या घरातील सर्व मंडळी अतिशय समाधानी आहेत.

असा हा आपला सहजयोग श्री मातार्जींनी सुरु केला आहे. भौतिकातील बन्याच गोष्टी सहज सुलभ होतात.

१६. सूक्ष्मदेह आणि सहजयोग

१) फोटोच्या आधारे सूक्ष्मदेहाची स्थिती ओळखणे

श्री. जोशी, बोरिवली

१९७८ सालची गोष्ट आहे. एक दिवस एक गृहस्थ माझ्या घरी आले. त्यांनी दाराची घंटा (बेल) वाजवली. मी दार उघडले तर ते गृहस्थ मला म्हणाले मी घरात येऊ शकतो का? मी म्हणालो आपण असे का विचारता? त्यावर ते म्हणाले माझा भाऊ वारला आहे. आज तिसरा दिवस आहे. माझ्याकडे त्यांना श्री. बी. जी. प्रधानांनी पाठविले होते. त्यांनी मुंडण केले होते व शेंडी ठेवली होती. त्यांची स्थिती पाहिल्यावर मला पण भरून आले. मी त्यांना म्हणालो, असे काही नाही तुम्ही आरामात घरात या. सहजयोगात असे काही नाही.

त्यानंतर ते घरात आले, स्वस्थ बसले. नंतर मी त्यांना हकीगत विचारली त्यांनी ती सांगितली. ते फार अस्थिर आणि घावरलेले होते. नंतर ते मला म्हणाले “मी भावात मोठा, आम्ही चौधे भाऊ. मधल्या दोन भावांची त्यांची झाली. त्यांच्या मुलांच्या मुंजीची वेळ आली. गेल्याच वर्षी एका भावाच्या मुलाची मुंज झाली आणि त्याची सोडमुंज आठ दिवसांनी करावयाची होती. तोच तो हृदय विकाराच्या झटक्याने वारला आणि बरोबर एक वर्षाने दुसऱ्या भावाच्या मुलाची मुंज झाली आणि तो पण आठ दिवसाच्या आत, त्याची सोडमुंज व्हावयाच्या अगोदरच, हृदय विकाराच्या झटक्याने वारला. आज त्याचा तिसरा दिवस आहे.

त्यांची ही स्थिती पाहून मी तर चकरावूनच गेलो; मला काहीच समजेना! ते मला म्हणाले असे का झाले? मी त्यांना म्हणालो हा एकादेवेळी बाधेचा प्रकार असेल. मी त्यांना मुंजमुलांचे फोटो आणण्यास सांगितले.

त्यांनी त्यांचे मुंजीतले फोटो आणले; मी ते फोटो चैतन्यलहरीद्वारे निरीक्षण केले. त्यात त्यांच्या भावांना अनहत, आज्ञा, विशुद्धी चक्रांवर तीव्र बाधा असल्याचे आढळले. नंतर त्यांच्या फोटोतील चैतन्यलहरीप्रमाणे अंतराळात काही चैतन्यलहरी मिळतात का ते पाहिले. पण अंतराळात त्यांच्या सूक्ष्म देहाच्या चैतन्यलहरी सापडल्या नाहीत. त्यावरून त्यांनी दुसरा जन्म घेतला होता. हे ऐकून त्यांना समाधान वाटले. तेव्हापासून त्यांची आणि माझी ओळख झाली. त्यांच्या घरात एक प्रकारची तीव्र बाधा होती.

त्यांचा धाकटा भाऊ सुद्धा असाच घर सोडून गेला होता. तो बेपत्ताच झाला. पुष्टक वर्षे झाली तरी तो घरी आला नाही तेव्हा त्याचे काय

करायचे? शाढू वगैरे करायचे का? मी अंतराळात त्याच्या चैतन्यलहरींचा शोध घेतला, पण त्याच्या सूक्ष्म देहाच्या चैतन्यलहरी मिळाल्या नाहीत त्यामुळे त्याचे काही करू नका. तो ज्या दिवशी घर सोडून गेला. त्या दिवशी त्याची आठवण म्हणून तुम्ही फोटोला हार घाला म्हणजे झाले.

अशा अनेक गोष्टी चैतन्यलहरींद्वारे पाहता येतात, पण आपण नियमाने ध्यान करणे हेच महत्वाचे आहे! बाकी सर्व व्यर्थ आहे. हे कुटुंब आनंदात सहजयोगात आहे. हा सहजयोगाचा आनंद मिळविणे हेच सर्वश्रेष्ठ आहे.

२) अनुभव दुसरा

(माझ्या आतेभावाची बायको)

एप्रिल १९९८ सालची गोष्ट आहे. माझ्या आतेभावाची बायको म्हणजे माझी वहिनी पोटाच्या दुखण्याने आजारी होती. जवळजवळ कोकणात तिने ७-८ महिने असेच काढले. तेथील डॉक्टरला दाखविले व त्यांनी औषध दिले की बरे वाटे. तिला वाटे आपले पोट गॅसने किंवा पित्ताने दुखत असेल आणि मार्च महिना उजाडला, तिच्या पोटात व पाठीच्या मणक्यात असहा कळा येऊ लागल्या. तेथील डॉक्टरांना दाखविले, पण त्यांना नक्की निदान होत नह्ते. शेवटी तिला ठाणे येथे आणले व एका खाजगी रुग्णालयात दाखल केले. डॉक्टरांनी सर्व तपासणी केली आणि पोटांत आल्सर फुटला आहे व त्याच्या रुग्णाचा गोळा झाला आहे, तेव्हा ऑपरेशन करणे जरुरीचे आहे असे सांगितले.

डॉक्टरांच्या सांगण्याप्रमाणे ऑपरेशन झाले. आम्हाला डॉक्टरनी तो गोळा दाखविला. आमच्या नात्यात हुसरे एक डॉक्टर असल्याने बरीच विचारपूस करता आली. ऑपरेशन होऊन आठ-पंधरा दिवस झाले. बरेच रक्त बाहेरून द्यावे लागले. परंतु टाके काही सुकेनात व जखम बरी होईना. टाके ओलेच राहिले व त्यातून पाणी येऊ लागले. त्यामुळे लगेच दुसरे ऑपरेशन करावे लागले, आणि शेवटी त्याचापण काही उपयोग झाला नाही. तिला के.इ.एम. रुग्णालयात हलविण्यात आले व २४ तासांच्या आतच तिला मृत्यु झाला. १० दिवसपर्यंत मी त्यांच्या घरी मुलुंड येथे जात होतो.

१९९५ मध्ये कोकणात त्यांना मी कुंडलिनी जागृती दिली होती व ध्यानाला कसे बसायचे वगैरे मार्गदर्शन केले होते. त्याप्रमाणे ते थोडे दिवस ध्यानाला बसले, पण पुढे त्यांनी ध्यानाला बसण्याचे सोडून दिले कारण कोकणात सहजयोगाचे केन्द्र नाही, सामूहिक ध्यान नाही, वैयक्तिक ध्यान थोडे दिवस केले.

दहावा दिवस उजाडला. त्या दिवशीचे सर्व धार्मिक विधी उरकून पिंडाला कावळा शिवण्याची वेळ आली. मी ठिकठिकाणी चैतन्यलहरीयुक्त वुंकू वापरण्यास भटजींना सांगितले होते. या कार्याला काळे तीळ, काळा अबीर वापरतात. त्यामुळे बाधांचा सुळसुळाट अधिक असण्याचा संभव असतो. अखेर एक तास झाला, कावळा पिंडाला शिवेना. मनातील सर्व गोष्टी सांगून झाल्या; काय करावे ते सुचेना.

अखेर मी माझ्या आतेभावाला त्याच्या दोन्ही मुलांना व सुनांना माझ्या बरोबर प्रार्थना म्हणण्यास सांगितली की, वहिनी, तुला वुंडलिनी जागृती मिळाली आहे, तरी आता निरीच्छ हो. हे सर्व लोक सुखी राहतील तू आपला जीव यांच्यात का अडकवितेस ? परत मानव जन्म घे. सहजयोगात ये व तूझी राहिलेली अध्यात्मिक उन्नती करून घे. सर्वांनी माझ्याबरोबर अशी प्रार्थना केली आणि काय आश्वर्य कावळ्याने पिंडाला चोच मारली व तो सूक्ष्म देह दुसऱ्या योनीत जाण्यास सज्ज झाला. सर्वांना आनंद वाटला व त्यांच्या सर्व लोकांना सहजयोगाची महती समजली.

अनुभव तीसरा (श्री.साठे)

माझ्या धाकट्या बहिणीचे यजमान ४८ वर्षांचे; चांगल्या वंपनीत नोकरीला, शरीरप्रकृती चांगली होती आणि आकस्मात त्यांना ३ मे १९९८ रोजी सकाळी कामावर जात असता हृदय विकाराचा झटका आला आणि त्यांना रुणालयात दाखल करतात तोच ते गतप्राण झाले. ८-१० दिवस माझे जाणे येणे त्यांच्याकडे चालू होते.

दहावा दिवस उजाडला. सर्व धार्मिक विधी झाल्यावर कावळा पिंडाला शिवण्याची वेळ आली, पण कावळा काही पिंडाला शिवेना; त्याचा सूक्ष्मदेह पिंडावरून हालेना. दोन तास व्हावयास आले. प्रत्येकाच्या मनातील सर्व गोष्टी बोलून दाखविल्या पण काहीच उपयोग होईना.

मुलगा म्हणू लागला वडिलांनी पिंड घेतला नाही, म्हणजे कावळा पिंडाला शिवला नाही तर मी येथून हालणार नाही, तुम्ही सर्वजण घरी जा. मी येथेच बसून राहणार कारण त्याला माहित होते की, कावळा पिंडाला, शिवला म्हणजे त्यांची या जीवनातून मुक्तता झाली. सर्वांची फारच पंचाईत झाली. भटजी म्हणू लागले की, आता दर्भाचा कावळा करून तो पिंडाला शिवला असे करावयाचे; ही एक मानवी मनाची समजूत आहे; पण तो सूक्ष्म देह अतृप्तच रहातो आणि हे करणे मुलाला पसंत नहवते.

मी डोळे मिटून निर्विचारितेत गेलो व श्री माताजींना प्रार्थना केली की,

श्री माताजी यांची काय इच्छा राहिली असावी? आम्हाला तर काहीच आठवत नाही. दहा मिनिटे निर्विचारितेत राहिल्यावर लगेच विचार आले की, त्यांच्या पत्नीने मृत देहाला नमस्कार केला नव्हता; तो विचार येताच मी सूक्ष्म देहाला प्रार्थना केली की तुम्हाला पूर्वी जागृती मिळाली आहे, तरी आता जीव अडकवून का घेता? पुन्हा मानव जन्म घ्या व मनातील इच्छा पूर्ण करा.

अशी प्रार्थना करताच कावळ्याने पिंडाला चोच मारली. त्यांचा सूक्ष्म देह तेथून पुढील जन्माच्या व्यवस्थेकरिता गेला होता. पिंडाच्या जागेवरील चैतन्यलहरी नाहीशा झाल्या होत्या. सर्वांनी आनंदाने टाळ्या वाजाविल्या सर्वांना बरे वाटले आणि मोठा गुंता सुटला. आम्ही लगेच सर्वजण घरी गेलो.

४. वहिनी गोडसे (मृत्यू पूर्वी समजणे) !

हा अनुभव १९७८ चा आहे, माझ्या मित्राची पत्नी, तिला सर्वजण वहिनी म्हणत असत. घरातले वुळूंब म्हणजे मित्र अण्णा, वहिनी, त्यांची आई एक मुलगा व एक मुलगी अशी पांच माणसे घरात होती.

वहिनी ह्या महानगरपालिकेच्या शाळेत शिक्षिका होत्या. यापैकी कोणीच मंडळी सहजयोगात नव्हती. फक्त त्यांच्या आई सहजयोगात होत्या. पण त्या विडुलभवत होत्या. दादरला विठोबा रखुमाईच्या देवळात त्यांचा मोठा मान होता. सहजयोगात नुसती हजेरी होती.

एक दिवस सकाळी वहिनी काम करीत असता एकदम चककर येऊन पडल्या व त्यांना दादरच्या खाजगी रुणालयात दाखल केल्या त्या तीन दिवस कोमात होत्या. घरातील सर्व मंडळी हवालदील झाली. अण्णा तर घाबरूनच गेले. ते खरे तर नास्तिकच. पण काय करणार! बायको आजारी, थोडासा देवावर विश्वास ठेवायलाच हवा!

तिसरे दिवशी रात्री अण्णा फारच घाबरले. त्यांनी आपल्या भाच्याला आमच्या घरी रात्री १० वाजता पाठविले व तो ओवसाबोवशी रडू लागला. आम्ही त्याला गप्प करीत म्हटले, “बाबा काय झाले ते तरी सांग!” त्यावेळी तो म्हणाला. “वहिनी फार आजारी आहेत व अण्णांनी मला तुमच्याकडे पाठविले आहे”. मी थोडा आश्वर्यचकीतच झालो. पण काय करणार? मित्र पडला.

माझी पत्नी सौ. विजया ही तिकडेच गेली होती. माझी आई आणि मी दोघेच घरांत होतो. आलेल्या मुलाला पाणी, कॉफीवगैरे देऊन शांत केले आणि त्यांनी हकीगत सांगितली ती अशी की, “सौ. वहिनी फारच आजारी आहेत. हालचाल वगैरे काहीच करीत नाहीत, तेह्वा अण्णांनी मला तुमच्याकडे पाठविले आहे की ताबडतोब येऊन तिची तब्बेत कशी आहे ते तुम्ही पहा”

त्यानंतर मी श्री माताजी श्री निर्मलादेवी यांच्या फोटोसमोर दिवा लावला व रुग्णालयाचे नाव, कॉट नं., वॉर्ड नं. वगैरे विचारून घेतले. माझी चक्रें सामान्य आहेत ना ते पाहिले आणि नंतर मला स्वतःला बंधने घालून मी अंतराळातून त्यांच्या चक्रांची स्थिती काय आहे ते पहाण्यास सुरवात केली.

रात्री बाराचा सुमार होता. मी अंतराळाकडे हात करून सौ. वहिनी, रुग्णालयाचे नांव, वार्ड नं. कॉट नं. यांचे स्मरण तीन वेळा केले, त्याबरोबर माझ्या हातावरील चैतन्यलहरी बदलल्या व सौ. वहिनींच्या चैतन्यलहरींची मला जाणीव झाली. ही जाणीव निराळीच होती. दोन्ही तळ हाताला गरम लहरींची जाणीव होत होती आणि विशेष म्हणजे डाव्या करंगळीवर करंगळीच्या आतील स्नायू जसा एखादा मासा पाण्यातून वर काढावा आणि तो तडफडतो, त्याप्रमाणे करंगळीतील चैतन्यलहरी फडफडू लागल्या. प्रथम मला नक्की काहीच समजेना. परंतु हा माझा दुसरा अनुभव होता. यापूर्वी मी माझ्या वडिलांची चक्रें के. ई. एम. रुग्णालयात पाहिली होती.

साधारणत: अशी जाणीव माणूस मरतो त्या वेळी होते. मला असे वाटते की सर्व चक्रांची शक्ती हृदयावरती येते, आणि हृदय धडधडू लागते. ही स्थिती त्या माणसाचे मरणा जवळ आल्याचे दर्शविते.

हे सर्व पाहिल्यावर मी त्या मुलाला सांगितले की, तू घाबरू नकोस, पण सौ. वहिनींची ही अखेरची स्थिती आहे. तू रडू नको व घाबरू नको. मात्र अणांना सांग की सौ. वहिनींची तब्बेत सुधारत आहे. ५० टक्के तब्बेत बरी आहे. मी तुला अगोदर सांगितलेली मरणाची जवळची स्थिती अणांना सांगू नको कारण ते घाबरतील.

शेवटी मी त्या मुलाला सांगितले की अशी परिस्थिती मरणाच्या अगदी जवळची असते. आता रात्रीचा एक वाजला आहे. तू आता सावकाश रुग्णालयात जा. पण सकाळ उजाडेल असे मला वाटत नाही. बहुतेक तू परत मला बोलवायला येशील की, सौ. वहिनींचे सारे संपलेले आहे.

आणि त्याप्रमाणे तो मुलगा सकाळी ५।। वाजता मला बोलवायला आला, की तुम्हाला अंत्य संस्काराकरिता बोलाविले आहे. आम्ही चहा घेतला व मी त्या मुलाबरोबर दादरला माझ्या मित्राच्या घरी गेलो.

५. मृत्यूनंतर सूक्ष्मदेह सहजयोग्यांची विनंती मानतो.

माझा मावस भाऊ डोंबिवलीला रहातो. त्याला दोन मुलगे. त्यात मोठा मुलगा वाराणसीला ७ वर्ष होता. नंतर गणितात विशेष तज्ज्ञ होण्यासाठी त्याला अमेरिकेत दोन वर्ष जावयाचे होते.

काशी येथे जे शंकराचे देऊळ आहे त्याच्याजवळ गंगा नदी आहे तेथे ते व त्याचे मित्र रोज फिरावयास जात असत. परंतु त्या गंगा नदीत आपण स्नान करावे असे त्याला कधी वाटले नाही, कारण यात्रेकरू तेथे येतात, आंघोळ करतात, तेथेच थुंकतात, कपडे धुतात व पाणी खराब करतात. त्यामुळे त्या पाण्यात आपण आंघोळ करावी असे त्याला ७ वर्षांत कधीच वाटले नाही.

सात वर्षांचा त्याचा अभ्यास वाराणसी येथे पूर्ण झाला आणि तो लवकरच आपल्या आई-वडिलांकडे एक महिना राहून अमेरिकेला जायचा होता. तेथे दोन वर्षांचा अभ्यासक्रम पूर्ण करून नंतर तो भारतात यावयाचा होता. ही एक गणितातील उच्च पदवी होती. आई-वडील त्याची आतुरतेने वाट पहात होते.

माणूस एक विचार करतो आणि परमेश्वराची ईच्छा काही निराळीच असते. आपल्या आई-वडिलांकडे येण्याच्या अगोदर त्याने वडिलांना सकाळी फोन केला होता आणि दोन दिवसात येण्याचे कळविले होते. पण आई फोनवर न भेटल्याने त्याने रात्री परत फोन केला व आईशी गप्पागोष्टी केल्या.

१९९७ सालातील वटपौर्णिमेचा दिवस होता. सकाळी ६ वाजता त्याचे मित्र आणि तो स्वतः नेहमीप्रमाणे फिरावयास तेथे आले, गंगा नदी पाहिली, वाराणसीचे देऊळ पाहिले आणि त्याच्या मनात एक विचार येऊन गेला की हजारो मैलावरून लोक येथे गंगा नदीत आंघोळ करण्यास येतात व देवळात दर्शन घेण्यास येतात आपण इतकी वर्ष येथे असून देवाचे दर्शन घेतले नाही. हे बरे केले नाही; तरी गंगेत स्नान करून देवाचे दर्शन घ्यावे. कारण नंतर येथे येणे होईलच असे नाही. त्याचा हा विचार त्याने आपल्या मित्रांना सांगितला व सर्वांनी गंगेत आंघोळ करण्याचे ठरविले.

घरी जाऊन कपडे वगैरे आणले आणि मित्र व तो गंगेत स्नान करण्यास उत्तरले. मित्राला व त्याला पाहता चांगले येत होते. काहीच प्रश्न नव्हता. सर्वजण पाण्यात उत्तरले आणि पाण्यात पोहू लागले. तेवढ्यात मावसभावाच्या मुलाला वाटले की, आपण चांगल्या स्वच्छ पाण्यात जावे; हे, पाणी फार गढूळ आहे आणि तो स्वच्छ पाण्यात गेला. मित्रांना बोलावू लागला. तुम्ही इकडे या. येथे फार स्वच्छ पाणी आहे. पण मित्रांनी त्याचे म्हणणे मान्य केले नाही.

थोड्या वेळाने त्याने पाण्याच्या तळाकडे पाहिले. पाणी स्वच्छ असल्याने त्याला तळ दिसला आणि खोल पाणी पाहून तो घाबरला आणि त्याने हातपाय हालवायचे बंद केले आणि तो पाण्यात बुडाला. तळाशी गेला.

मित्र घाबरले पाण्याच्या बाहेर आले व त्यांनी पोलिसांना बोलावून आण्यास सांगितले. फायर ब्रिगेडने त्याला वर काढले आणि मित्रांच्या मदतीने पोलिसांनी वटपौर्णिमेच्या दिवशी सकाळी साडेसात वाजता त्याच्या आई-वडिलांना फोन केला.

माझ्या मावस भावाला काहीच सुचेना त्यांनी नातेवाईकांच्या सहाय्याने विमानाची तिकिटे काढून ते नातेवाईक व आई-वडील वाराणसीला गेले व त्याचा अन्त्य संस्कार करून ते घरी डॉबिवलीला परत आले. त्यांनी मला आल्यावर फोन केला व ताबडतोब भेटायला बोलाविले. त्याला फोनवर काहीच बोलता येईना. आम्ही दोघे ताबडतोब डॉबिवलीला गेलो. घरात शोककळाच पसरली होती. आई-वडील सारखे रडत होते. मला काय बोलावे काय करावे काहीच सूचेना.

शेवटी मी निर्विचारितेत गेलो आणि मी पण शांत झालो आणि यांच्या विचारांची दिशापण बदलावी म्हणजे काही तरी फरक होईल असे वाटले. मी थोडीशी सुरवातीला हकीगत विचारली आणि सहजयोग सुरु केला.

मी त्यांना म्हणालो तुम्हाला वाईट वाटणे साहजिकच आहे. परंतु काय करणार? आता झाली गोष्ट काही परत येत नाही. वगैरे औपचारिक बोलून मी त्या मुलाचा अलिकडील सहा महिन्यातला फोटो मागितला.

फोटोच्या चैतन्यलहरी पाहिल्यावर मी वाराणसी तीन वेळा नाव घेऊन त्या मुलाचे नाव तीन वेळा घेतले आणि चैतन्यलहरीने श्री माताजींच्या कृपेत जाणायचा प्रयत्न वेळा. तेव्हा प्रथम फोटोतील लहरीप्रमाणे अंतराळातून वारणसीला गंगा नदीच्या ठिकाणी फोटोसारख्या चैतन्यलहरी जाणवू लागल्या. विशेष वाईट किंवा बाधीक चैतन्यलहरी जाणवल्या नाहीत.

थोड्यावेळाने मी त्यांना म्हणालो, झाली ही गोष्ट वाईटच झाली. परंतु त्याच्या दृष्टीने हे चांगलेच झाले. कारण तो सदेह गंगा नदीत गेला. लोक हजारो मैलांवरुन तिकडे अस्थी विसर्जनासाठी जातात; हा तर सदेहच गेला. म्हणजे ही गोष्ट त्याला पूरकच ठरणार आहे.

मागील जन्मीचा तो कोणीतरी ऋषी किंवा पुण्यवान जीव असावा. त्याने ७ वर्षे तेथे कोणत्याही कारणाने वास्तव्य केले असेल. म्हणजे ती एक तपश्चर्याच म्हणावी लागेल. खरोखरच तो पुण्यवान जीव होता. आपल्या मानवी दृष्टीने झाली ही घटना वाईट झाली. पण त्याच्या पुढील जन्मासाठी ही घटना चांगलीच आहे असे म्हणावे लागते. हे माझे बोलणे सर्व नातेवाईकांनी व त्याच्या आई-वडिलांनी ऐकले आणि ते बरेच समाधानी झाले. आणि सावरले गेले.

मी दहादिवसपर्यंत दर २-३ दिवसांनी जात होतो. मी गेल्यावर त्यांना पुष्कळ धीर येत असे. त्याची आई म्हणत असे, त्याने दहाव्या दिवशी पिंड घेतला पाहिजे. कावळा पिंडाला शिवला पाहिजे, तरच मला समाधान वाटले नाहीतर मी वेडी होईन. हे एक माझ्यापुढे आव्हान होते.

दहावा दिवस उजाडला साकाळी ८ वा. सर्व मंडळी जमली आणि कावळा पिंडाला शिवण्याची वेळ आली. सर्व धार्मिक कार्यक्रमाला मी उपस्थित होतो. व जिथे तिथे चैतन्यलहरींद्वारे निरीक्षण करत होतो आणि चैतन्यलहरीं-युक्त कुंकवाचा वापर करीत होतो.

भटजींनी थोडा अडथळा आणला. ते म्हणाले येथे काळा अबीरच (बुक्का) वापरतात. मी माझ्या मावसभावाच्या संमतीने हे करीत असल्याने भटजीला तितकासा विरोध करता आला नाही. त्याने भटजींना सांगितले मला ज्यात समाधान वाटते तेच बरोबर आहे. तुम्हाला दक्षिण मिळाल्याशी कारण. मग भटजी गप्प बसले.

पिंड ठेवला गेला. मी पिंडाजवळ गेलो आणि पिंडावर चैतन्यलहरी युक्त कुंकुं वाहिले. सर्वजण काव काव असे म्हणून कावळ्याला बोलावीत होते. पण काहीच उपयोग होईना. कावळे पिंडाजवळ येत होते, आजू बाजूला चकरा घालीत होते. पण पिंडाला चोच मारीत नव्हते. मी डोळे मिटून ध्यानात गेलो होतो आणि निर्विचारितेत निरीक्षण करीत होतो. मधून मधून पिंडावरच्या चैतन्यलहरी पहात होतो.

फोटोवरुन चक्रावरील चैतन्यलहरी पिंडाच्या ठिकाणी जाणवत होत्या; त्यामुळे त्याचा सूक्ष्म देह त्या ठिकाणी पिंडावर बसला होता व तो कावळ्याला दिसत होता म्हणून कावळा घाबरत होता, आणि पिंडाला शिवत नव्हता. मी एक दोनदा बोललो की तू आता यांची काळजी सोडून परत मानवाचा जन्म घे व तुझे राहिलेले कार्य पुरे कर. तुला अशाने गती मिळणार नाही.

नंतर आम्ही सर्वांनी मिळून विशेषत: त्याचे आई-वडील, भाऊ आणि आम्ही दोघे मिळून सर्वांनी त्या सूक्ष्म देहाला प्रार्थना केली की, “तू असा हट्ट धरू नकोस, तू परत मानवाचा जन्म घे व तुझे राहिलेले शिक्षण व कार्य पुरे कर. म्हणजेच आम्हा सर्वांना बरे वाटेल.” अशी प्रार्थना दोन-तीन वेळा केल्यावर कावळा पिंडाला शिवला आणि सर्वांना आनंद झाला. त्याची आई मला म्हणाली मी आता समाधानी आहे. नाहीतर मला वेडच लागले असते. माझ्या मनातील ताण बराच कमी झाला, आणि सर्व नातेवाईक आनंदाने घरी गेले कोणत्याही प्रकारचा त्रास नव्हता, त्याचे आई-वडील मला म्हणाले तुम्ही देवासारखे आलात आणि त्यांनी पिंड घेतला.

अशी ही सहजयोगाची किमया आहे. अनेक गोष्टी श्री माताजींच्या वृपेत निर्विचारितेत आपण चैतन्यलहरींमार्पण लोकांना दाखवू शकतो व लोकांचा विश्वास संपादन करु शकतो !

□ □ □

१७. सहजयोगात विशेष अनुभव

१) व्यसन मुक्ती व अगुरु सोडले

सुमारे १९८४ साल होते. श्री. बी. जी. प्रधानांमार्फत श्री. परांजपे यांची ओळख झाली. श्री माताजींच्या जाहीर कार्यक्रमाला आल्यानंतर श्री. परांजपे दादर केन्द्रावर येऊ लागले. आमचीपण ओळख वाढली. नंतर ते आमच्या घरी येऊ लागले. घरी आम्ही ध्यानाला बसत असू. त्यांना चैतन्यलहरींची जाणीव होत असे पण गरम लहरी फार जाणवत असत.

मी जेव्हा त्यांची चक्रे तपासली तेव्हा असे आढळून आले की त्यांचे विशुद्धी व मणिपूर चक्रावर तसेच आज्ञा चक्रांवर फारच त्रास आहे. तेव्हा मी त्यांना विचारले तुम्ही पान, तंबाखू काही खाता का? तेव्हा ते अभिमानाने म्हणाले. मला गेली ४० वर्ष पान, तंबाखूचे व्यसन आहे. मला नेहमी चंची बाळगावीच लागते. (चंची म्हणजे पान, तंबाखू, सुपारी, वगैरे साहित्य ठेवण्याची पिशवी. ही पिशवी कोकणात सर्रास बहुतेक ९०टक्कें लोकांकडे असतेच). आम्ही श्री. परांजपे यांना घरगुती नात्याने दादाच म्हणत असो, तेव्हा ह्या पुढे त्यांचा उल्लेख दादा म्हणूनच होईल.

मी दादांना म्हणालो, दादा हे तर फारच वाईट आहे. तंबाखू हा श्रीकृष्णाच्या विरोधात आहे. श्री राधाकृष्ण हे आपल्या विशुद्धी चक्रावर आहेत. तेव्हा विशुद्धी चक्र सुटण्यासाठी तुम्हाला पान, तंबाखू हे व्यसन सोडावे लागेल. त्यावर दादा थोडा विचार करू लागले. त्यावेळी त्यांचे वय सुमारे ८९ वर्षांचे होते. मी त्यांना म्हणालो बघा, प्रयत्न करून थोडासा त्रास होईल. पण कायमचे दुखणे जाईल. विशुद्धी चक्र सुटले की सहजयोगात बराच फायदा होईल.

थोडासा विचार करून दादांनी पान तंबाखू सोडण्याचे ठरविले. मी त्यांना म्हणालो, ‘‘मी लहान तोंडी मोठा घास घेत आहे. तुम्हाला सांगणे म्हणजे माझ्या जिवावर येते पण काय करणार? याशिवाय दुसरा पर्याय नाही.’’

एक आठवड्यांनी दादा आमच्या घरी आले. ते मला म्हणाले भाऊ मी व्यसन सोडले (ते मला फडके न म्हणता भाऊ म्हणत असत). ५-६ दिवस मला थोडासा त्रास झाला, बेचैन वाटले. पण मी निर्धारच वेळेवा की आता पान, तंबाखूला हात लावायचा नाही. हे त्यांचे गोलणे त्यांनी आजपर्यंत खरे कले. आज त्यांचे वय ९७ वर्षे आहे.

घरातल्या लोकांनी एकच गोधळ सुरु केला. अहो दादा, हे व्यसन तुम्ही सोडणार? तुम्हाला वेड लागेल. कोणी तुम्हाला सांगितले? त्यांना मी भेटतो.

हा काय वेडेपणा आहे. असे त्यांचा मुलगा त्यांना म्हणाला. दादा त्याना म्हणाले ‘‘अहो हे माझ्या हिताचेच त्यांनी सांगितले त्यात काय वाईट आहे? सर्व मंडळी गप्प बसली. त्यांना काय करावे सुचेना आणि खरोखरच त्यांनी आपला निर्धार पाळला. आता त्यांना त्या व्यसनाची आठवण सुद्धा होत नाही. घरातील लोकांना पण हा एक चमत्कारच वाटला.

सहजयोगात अशा किंतीतरी गोष्टी होऊ शकतात. सहजयोग हाच मुळी एक मोठा चमत्कार आहे. ४० वर्षांचे पान, तंबाखूचे व्यसन सुटणे म्हणजे चेष्टा नाही. त्यांच्या घरात फक्त दादाच सहजयोग करतात. त्यांना सहजयोग पटला त्यांनी घेतला. आता त्यांची प्रगती फारच चांगली आहे. वयाच्या ९७ वर्षपर्यंत ते घरातल्या घरात फिरून आहेत. स्वावलंबी आहेत. ऑफिसचे काम करतात. श्री माताजींचे ध्यान वगैरे करतात. आनंदात आहेत. मी त्यांना दर महिन्याला भेटतो. आता ते बाहेर फिरत नाहीत.

त्यांचा सिमेंट पाईप बनविण्याचा कारखाना आहे. मुलगा, मुलगी, सून, नातवंडे असा परिवार आहे. फोर्टमध्ये त्यांचे ऑफिस आहे. त्यांचा मुलगा, सून, नातवंडे नेहमी हसतमुख असतात. प्रेमळ आहेत, ती सर्व दादांचे फार कौतुक करतात. त्यांची पत्नी ४-५ वर्षांपूर्वीच वारली.

दादांच्या घरांत बाकी सर्व मंडळी अगुरुंचे करतात. दादांनी २२ अगुरु व सदगुरुंच्या ग्रंथाचे वाचन केले होते, पण ते कोणत्याही गोष्टीला जास्त चिकटले नाहीत, त्यामुळे त्यांना तशी बाधा झाली नाही.

२) मूतखडा अनुभव - १

वरील गृहस्थ डॉंबिवलीला रहात असल्यामुळे व नोकरी पाळी पद्धतीची असल्यामुळे रात्रपाळीचे १५ दिवस त्यांना येता येत नाही. हे गृहस्थ नोव्हेंबर १९७८ मध्ये माझ्या घरी सहज आले होते, जेव्हा मी त्यांची चक्रे तपासली, तेव्हां त्यांचे मणीपूर, आज्ञा व विशुद्धी ह्या चक्रांवर बराच तीव्र ताण जाणवला. तसेच त्यांच्या चेहेन्यावरून ते बेचैन दिसत होते. तेव्हा सहज माझ्या मनात विचार आला की ह्यांना आपण जरा उपचार करावे व सर्व चक्रांवर चैतन्यलहरी द्याव्या. त्याप्रमाणे मी त्यांच्या दोन्ही हातांच्या बोटांच्या द्वारे त्यांना मूलाधारापासून चक्रांच्या अनुक्रमाप्रमाणे सहस्रार चक्रापर्यंत चैतन्यलहरी दिल्या. त्यानंतर ते मला म्हणाले ‘‘मी बराच बेचैन होतो, परंतु आता मला पुष्कळ बरे वाटते आहे. त्यानंतर मी त्यांना चैतन्यलहरीयुक्त पाणी घरी बाटलीतून नेले. १०-१२ दिवसांनी ते गृहस्थ पुन्हा आमच्या घरी आले व खालीलप्रमाणे सांगू लागले:

मी आपणाकडून गेलो आणि २-३ दिवस फार आजारी होतो. पोटात वगैरे पुष्कळ दुखले. डॉक्टरांकडे गेलो. डॉक्टरांनी काही औषधे दिली. पण मी आपण दिलेले चैतन्यलहरीयुक्त पाणी पीतच होतो. २-३ दिवसांनी मी सहज लघवी करीत असता लघवीतून एक बारीक खडा पडला, तो मी डॉक्टरांना दाखविल्यावर डॉक्टरांनी मूतखडा नसल्याचे सांगितले. त्यानंतर २-३ दिवसांनी कामावर जाऊ लागलो. ही गोष्ट जेव्हा मी डॉक्टरांना सांगितली तेह्वां त्यांनासुद्धा आश्र्वर्यच वाटले.

वरील त्यांचे निवेदन ऐकून मी त्यांना म्हटले श्री माताजींची कृपा! मी आपणास दिलेली उपचारपद्धती व चैतन्यलहरीयुक्त पाणी यामुळे तो मूतखडा पडला असावा असे वाटते. खरोखरच ही आश्र्वर्य करण्यासारखी गोष्ट आहे.

३) मूतखडा अनुभव - २

माझी बहीण बोरीवली येथे राहते. तिचे यजमान हे सहजयोगात येऊन जागृती मिळालेली आहे. पण आम्ही श्री माताजींच्या सहजयोगात आहोत. हे मान्य करणे कदाचित कमी पणाचे वाटत असावे. अधून मधून ते बोरिवली येथील सहजयोग केंद्रात जातात. त्यांना मुतखड्याचा त्रास होता. लघवीतून रक्त पडत असे. परंतु त्यांनी ऑपरेशन करावयाचे नाही असे ठरविले. माझा यात जीव गेला तरी चालेल पण मी डॉक्टराकडून ऑपरेशन करून घेणार नाही. असा त्यांचा ठाम निश्चय होता.

एक दिवस ते रात्री झोपले असता अकस्मात त्यांना फारच त्रास होऊ लागला. सहनहोण्याच्या पलिकडे दुखू लागले. काय करावे ते सुचेना. रात्रीचे सुमारे अडीज वाजले असतील. त्यांना एकदम श्री माताजींची आठवण झाली. व त्यानी लगेच आपल्या पाकीटात ठेवलेला श्री माताजींचा फोटो वर्तमान पत्रात आलेला काढला, तो पुरुचावर चिटकविला व त्या समोर दिवा लावून ध्यानाला बसले. आणि काय आश्र्वर्य त्यांच्या कळा सौम्य झाल्या. त्यांना थोडीशी झोप लागली.

दुसरे दिवशी सकाळीच आठच्या सुमारास माझी बहीण सौ. कमल माझ्याकडे आली व रडू लागली आणि सारी हकीगत मला सांगितली. ती माझ्याकडे श्री माताजींचा फोटो मागू लागली. पण मी फोटो देण्याचे नाकारले. मी तिला म्हणालो “तू त्यांना संध्याकाळी माझ्याकडे पाठवून दे. त्यांना जागृती देणे व त्यांची चक्रे तपासणे फार जरुरीचे आहे”. त्यावर तिने त्यांना पाठविण्याचे कबूल केले.

संध्याकाळी श्री. कूंठे हे माझ्या घरी आले. मी त्यांना धीर दिला घाबरु नका! सर्वकाही ठिक होईल. यहापाणी झाल्यावर, मी श्री. माताजींच्या फोटो

समोर दिवा लावला व त्यांना फोटोसमोर बसविले. मी माझी चक्रे सामान्य असल्याचे पाहून निर्विचारितेत गेलो. व त्यांची चक्रे तपासली. तेव्हा मला माझ्या स्वाधिष्ठान चक्राच्या डाव्या अंगठ्यावर विशिष्ट गरम चैतन्यलहरी जाणवल्या. मी त्यांना जागृती दिली.

त्यानंतर मी त्यांना एक भांडभर पाणी चैतन्यलहरीयुक्त करून पिण्यास सांगितले. ते सर्व पाणी ते प्याले. आणि मी त्यांना मूलाधार चक्रापासून ते सहस्रार चक्रापर्यंत त्यांच्या समोर बसून त्या-त्या चक्रांच्या जागी व बोटांवर त्यांना चैतन्यलहरी दिल्या. सुमारे एकतास मी त्यांना चैतन्यलहरी दिल्या.

या चैतन्यलहरी मी देत असता त्यांना एक विशेष जाणीव झाली. ती म्हणजे मी त्यांचे हात पकडले असता त्यांना ते जमिनीपासून आकाशाकडे वर वर जात आहेत असे जाणवले. व त्यांचे शरीर हलकें झाले आहे. अशी त्यांना जाणीव झाली. हे त्यांनी, मी त्यांचे हात सोडल्यावर मला सांगितले. मी म्हणालो ठीक आहे.

त्यानंतर मी त्यांना परत एकभांडभर चैतन्यलहरीयुक्त पाणी करून पिण्यास दिले. नंतर त्यांना दुधी रंगासारखी लघवी झाली. त्याचे दुखणे बरेच कमी झाले होते. त्यांच्या चेहन्यावर एक प्रकारचे समाधान वाटत होते. मी त्यांना एक-दोन बाटल्या घरी चैतन्यलहरीयुक्त पाणी पिण्यास दिले होते व सांगितले की हे पाणी संपेपर्यंत जेव्हा तहान लागेल तेव्हा हेच पाणी प्यावयाचे दुसरे साधे पाणी प्यावयाचे नाही.

दुसरे दिवशी त्यांना कोणताच त्रास झाला नाही. परंतु लघवीचा रंग दुधी गद्दू असा होता. लघवीतून रक्त वगैरे पडण्याचे बंद झाले होते. संध्याकाळी ते माझ्या घरी आले. व आनंदी चेहन्याने दोघेजण मला सांगू लागले. “ खरच! सहजयोगाची कमाल आहे! ”. मी त्यांना म्हणालो “उद्या डॉक्टरांकडे जाऊन फोटो काढून घ्या. व डॉक्टर काय म्हणतात ते पहा व नंतर मला भेटा असे अधांतरी नको ”.

दुसरे दिवशी त्यांनी फोटो काढला. डॉक्टरांनी पहिला काढलेला फोटो व आताचा फोटो दोन्ही फोटो तपासून पाहिले. तेव्हा त्यांना आढळले की पहिल्या फोटोत मूतखडा काळ्या रंगाचा दिसत आहे. व आताच्या फोटोत तो दिसत नाही. तेव्हा तुमचा मूतखडा विरघळून लघवीतून पडून गेला आहे. आता मुळीच चिंता करण्याचे कारण नाही. ऑपरेशनची आता मुळीच जरुरी नाही. तुमचे दुखणे गेले. लगेच ती दोघे माझ्याकडे आली व मला सर्व हकीगत सांगितली. मला सहजयोगाबद्दल धन्यता वाटली. व त्यांनापण आश्र्वर्य वाटले. ते रोज श्री माताजींच्या फोटोची श्रद्धेने पूजा करतात.

४) पूर्वजन्माची दृष्ट्ये दिसली !

श्री माताजींकडे जाऊ लागल्यावर श्री माताजी म्हणायच्या, की तुमचे मित्र, नातेवाईक यांना कार्यक्रमाला बोलावीत जा व त्यांना सहजयोग सांगा. मी जो भेटेल त्याला सहजयोग सांगू लागलो.

माझे एक मित्र रेल्वेमध्ये कामाला होते व त्यांचे घडचाळ दुरुस्तीचे दुकान प्रभादेवी जवळच होते. मी त्यांच्याकडे जाता-येता दुकानावर जात असे व सहज-योगाच्या गप्पा मारत असे, एक दिवस त्यांनाही उत्सुकता वाटली व ते ध्यानाच्या कार्यक्रमाला येऊ लागले. ते मला म्हणाले श्री माताजींच्या घरी मला घेऊन जाल का? मी म्हणालो की श्री माताजींना विचारीन. त्यांनी मला सांगितले तर मी तुम्हाला त्यांच्या घरी घेऊन जाईन.

नंतर ४-५ दिवसांनी मी श्री माताजींना म्हणालो “श्री माताजी मी माझ्या मित्राला आपल्याकडे आणू का? त्यांना आपणाला भेटण्याची फार इच्छा आहे. त्यांनी बरीच अध्यात्मिक पुस्तके वाचली आहेत, श्री माताजी मला म्हणाल्या, त्यांना घेऊन या. त्याप्रमाणे मी माझ्या मित्राला ही आनंदाची बातमी सांगितली, त्यांना फारच आनंद झाला आणि आम्ही एक दिवस श्री माताजींच्या घरी गेलो.

श्री माताजींच्या घरी गेल्यावर ते श्री माताजींसमोर डोळे मिटून ध्यानाला बसले. श्री माताजी मला म्हणाल्या त्यांना जागृती द्या. मी माताजींच्या सांगण्यावरुन त्यांना जागृती दिली व ते शांतपणे ध्यानाला बसले. जवळ जवळ अर्धा पाऊण तास ते ध्यानात गेले.

त्यानंतर आम्ही दोघे घरी यायला निघालो. थोडे चालून झाल्यावर ते मित्र रस्त्यात थांबले व मला विचारू लागले, की फडके मी जेव्हा श्री माताजींच्या समोर ध्यानाला बसलो होतो तेव्हा मला आपण स्वप्नात पहातो तसे एक रमणीय दृश्य दिसत होते, या दृश्याचा भास झाला की ज्याचा माझ्या चालू जीवनात काहीही संबंध नाही.

ते दृश्य म्हणजे असे की, मी समुद्रावर मासे मारीसाठी जात आहे. कोळी लोक जसा रुमाल बांधतात त्याप्रमाणे मी समुद्रात वावरत आहे. होडीत बसून खोल समुद्रात जातो, मासे मारून आणतो. माझा जास्त वेळ समुद्रावरच जातो. आजूबाजूला बराच कोळी समुदाय आहे. अशाप्रकारचे दृश्य मी एकाद्या चित्रपटासारखे पहात होतो. मी तर झोपेत नव्हतो, म्हणजे स्वप्न नव्हे. मी श्री माताजींच्यासमोर बसलो होतो; मग जागृत अवस्थेत मला स्वप्नासारखे मला कसे दिसले? मला तर याचा काहीच उलगडा होत नाही; तर हे काय असावे? मी त्यांना म्हणालो हा तुमचा अनुभव काही वेगळाच आहे. मी उद्या

श्री माताजींकडे गेल्यावर त्यांना विचारून तुम्हाला सांगेन.

नंतर मी दुसरे दिवशी श्री माताजींकडे गेलो व सर्व वृत्तांत श्री माताजींना सांगितला; तेव्हा श्री माताजी म्हणाल्या, “अहो फडके, आपल्या मेंदूमागे एक ग्रंथी आहे. त्या ग्रंथीत पूर्वजन्मीचे सगळे रेकॉर्डिंग केलेले असते. तुमच्या मित्राची वुंडलिनी जागृत झाली, त्यावेळी वुंडलिनीच्या प्रकाशाने त्या ग्रंथीला स्पर्श केला असणार त्यावेळी त्यांना आझा चक्रावर हे दृश्य दिसले. गेल्याजन्मी ते कोळी असणार त्यामुळे त्यांना हे असे दृश्य दिसले. काही काळ त्यांचा अंतःचक्षू उघडला. ठीक आहे, असे वचनित होऊ शकते; पण आपण त्याचा जास्त विचार न करता. सहस्रारावर ध्यान करणे महत्वाचे आहे.

नंतर वरील हकीगत मी माझ्या मित्रांना सांगितली व त्यांना पण मोठे, नवल वाटले. सहजयोगात हा एक निराळाच अनुभव होता.

५) चमत्कार !

(श्री. बी. जी. प्रधान)

सुमारे १९७३ सालची गोष्ट, एक वृद्ध सहजयोगी गृहस्थ श्री. बी. जी. प्रधान त्यावेळचे अनंत जीवन ट्रस्टचे चीफ ट्रस्टी म्हणून होते. अतिशय भोळा व गरीब स्वभाव, कोणाला दुखवत नसत. श्री माताजींचे कोणतेही काम असले तरी करायची तथारी होती. त्यांनीतर १९७३ साली जवळ जवळ वर्षभर मोफत हॉल व इतर जागा रोज सहजयोगाच्या ध्यानाकरिता उपलब्ध करून दिल्या होत्या. त्याचे वय ७४ वर्षे होते.

माझी आणि त्यांची फारच मैत्री होती. मी त्यांच्याकडे दर आठवड्यातून एकदा तरी जात असे. ते स्वतः वकील होते. पण वकिलीचा त्यांना मुळीच गर्व नव्हता. ते माहिमला रहात होते. अनेकवेळा श्री माताजींच्या घरी आम्ही दोघे जात असू.

एक दिवस आम्ही असेच श्री माताजींच्या घरी प्रभादेवी येथे सकाळी ११ वाजता गेलो. श्री माताजींनी त्यांना संध्याकाळी ५ वाजेपर्यंत बसवून ठेवले. एक-दोन तास झाल्यावर त्यांची चूळबुळ सुरु झाली. मला ते हळूच म्हणाले, फडके आज माझी कोर्टात केस होती तेव्हा व त्या केसचा आज निर्णय होणार होता. पण काय करणार? श्री माताजींना मी हे सांगू शकत नाही. श्री माताजी त्यांच्याकडे पाहून गालातल्या गालात हसल्या होत्या.

संध्याकाळी ते ६ च्या सुमारास घरी गेले. तो त्यांच्या क्लायंटचा फोन आला की आपण सारा दिवस कोर्टात हजर राहून जी केस लढवली त्याबद्दल आम्ही आपले अत्यंत आभारी आहोत. केसचा निकाल आमच्या बाजूने लागला,

त्याबद्दल आम्ही थोड्याच वेळात आपणाकडे येत आहोत.

ती सर्व मंडळी कोर्टातली फाईल घेऊन श्री. बी. जी. प्रधान यांच्या घरी आली. त्यांनी ती फाईल त्यांना दाखविली. त्या फाईलीवर श्री. प्रधानांच्या सह्या होत्या. श्री. प्रधान भांबावून गेले. त्यांना काहीच समजेना, त्या क्लायंटने त्यानां पेढे वगैरे दिले व त्यांचे अभिनंदन केले.

श्री. प्रधान विचार करू लागले हे कसे झाले ? मी तर सर्व दिवस श्री. माताजींच्या घरी होतो. त्या क्लायंटना ते काहीच बोलले नाहीत. पण सारा दिवस त्यांच्या मनात कुत्तूहल निर्माण झाले होते. सारखे त्यांच्या मनात येत होते. मी कोर्टात गेलो नाही मग प्रत्येक कागदावर सह्या कशा ? क्लायंटच्या बाजूने कलेले निवेदन व त्यावर सह्या हे कसे घडले !!

दुसरे दिवशी सकाळी श्री माताजींच्या घरी श्री. प्रधान गेले व अक्षरशह: श्री माताजींच्या पायावर त्यांनी लोटांगण घातले व रद्दू लागले. श्री माताजींनी त्यांना शांत केले व विचारले, श्री. प्रधान झाले तरी काय ?

त्यावेळी प्रधान म्हणाले, “श्री माताजी काल संबंध दिवस मी तुमच्या घरी होतो आणि कालच माझ्या कोर्टातल्या वेसचा शेवटचा दिवस होता व निर्णय लागणार होता पण मी आपणाकडे असल्यामुळे तिकडे कोर्टात जाऊ शकलो नाही. पण घरी जातो तर क्लायंटचा मला फोन आला की श्री. प्रधान आपण केस जिंकलो, आपल्या बाजूचा निकाल लागला. तुम्ही जे कोर्टात वक्तव्य केलेत ते फारच छान झाले!” श्री माताजी मला हे काहीच समजत नाही !

त्यावर श्री. माताजी म्हणाल्या, “प्रधान तुम्ही जर माझे एवढे काम करता तर मी तुमचे काम करणारच. मी कोर्टात तुमचा वेश घेऊन गेले होते व कोर्टातली तुमची केस मी लढवली” हे ऐकून श्री प्रधान भारावून गेले. त्यांना काहीच समजेना ते माताजींना म्हणाले श्री माताजी माझ्याकरता आपण हे केले ! श्री माताजी म्हणाल्या हो.

श्री माताजींनी सर्व कागदांवर श्री प्रधानांसारख्याच सह्या केल्या होत्या. हे सर्व श्री. प्रधानांनी आम्हाला दुसरे दिवशी सांगितले. आम्हालापण फारच आश्वर्य वाटले.

श्री माताजींना पूर्ण समर्पण झाल्यावर श्री माताजी परमेश्वरस्वरूप-आदिशक्ती असल्यामुळेच काही पण करूं शकतात. हा मांत्रिक, तांत्रिकांचा अघोरी कृत्याचा चमत्कार नव्हे !

श्री. प्रधानांच्या मृत्युच्या वेळी श्री माताजी काही खरेदीकरिता गाडीतून निघाल्या होत्या. त्यावेळी त्यांच्या मनात आले श्री. प्रधानांकडे आपण जाऊ या, पण दुकाने बंद होतील या सबबीवर त्या तिकडे जाऊ शकल्या नाहीत. काही

खरेदी करून श्री माताजी परत घरी गेल्या. श्री माताजी ज्यावेळी त्यांच्या घराजवळून जात होत्या त्याचवेळी त्यांचा मृत्यु झाला. कारण असे वाटते की श्री माताजी जर तिकडे गेल्या असत्या तर कदाचित प्रधानांचा मृत्यु टळला असता. पण श्री माताजींना यम नियमानांच्या आड यायचे नव्हते असे दिसते.

अनुभव दुसरा

श्री. बी. जी प्रधान लंडनला आपल्या मुलीकडे गेले होते व काही दिवस तिकडे राहिले होते. त्या दरम्यान श्री माताजीपण तिकडे गेल्या होत्या. त्यामुळे श्री प्रधानांचे श्री माताजी जेथे रहात होत्या त्या घरी जाणे येणे होते.

एक दिवस श्री प्रधान, श्री माताजींच्या घरी गेले असता गप्पा गोष्टी व ध्यान चालले होते. नंतर श्री प्रधान श्री माताजींच्यासमोर हात करून बोलत होते. इतक्यात श्री माताजी खिडकीकडे पहात होत्या व खुणेने “तू जा आता काही काम नाही.” असे म्हणत होत्या. ही गोष्ट पाहून श्री. प्रधानाना आश्वर्य वाटले. हे श्री माताजी काय करीत आहेत हे त्यांना काहीच समजेना.

थोड्यावेळाने प्रधानांनी श्री माताजींना विचारले “श्री माताजी आपण कोणाबरोबर बोलत होता ? तेथे तर कोणीच नव्हते ? त्यावर श्री माताजींनी स्मित हास्य केले व श्री माताजी म्हणाल्या, अहो प्रधान, “मी श्री हनुमानांशी बोलत होते ते तेथेच बसले होते व मला नमस्कार करून विचारत होते की, श्री माताजी काही काम आहे कां ? तेव्हा मी त्यांना म्हणाले, जा काही काम नाही “अधून मधून श्री हनुमान माझ्याकडे येतात व मला मदत करत असतात.”

हे ऐकून श्री. प्रधानाना नवल वाटले. वरील हकीगत श्री. प्रधानांनी जैव्हां ते लंडनहून मुंबईला आले तेव्हा त्यांनी मला सांगितली, तेच मी येथे लिहिले आहे.

रजोगुण किंवा तमोगुणामध्ये आपण अडकणार नाही याची काळजी तुम्ही घेतली पाहिजे; लंबका सारखे सतत इकडून-तिकडे जाणे टाळून तुम्ही स्थिर झाले पाहिजे.

- गुरुपूजा ९८

सामुहिकता बळकट करण्याची कला तुम्हाला समजली की, तुम्ही गुरुपदाला योग्य होता. तुमच्यापैकी पुक्कळ संख्येने गुरु बनलेले सहजयोगी दिसावे ही माझी फार इच्छा आहे.

तुमच्यामध्ये खरी गहनता असेल तर तुम्ही खूप नम्र व्हाल, आज्ञाधारक व्हाल आणि आत्म्याच्या प्रकाशामध्ये उजळून जाल याची मला खात्री आहे.

तुमची स्वतःची प्रगती, स्वतःबदलाची सुधारणा व तुमची स्थिती सहजयोगात तुम्ही कोण आहात हे दाखवून देईल.

- गुरुपूजा - कबेला

६. वुंडलिनी - सहजयोग्यांचे संरक्षण कसे करते ?

मे १९१७६-७७ च्या सुमारास स्वामी भोंदूनंद व त्यांचे शिष्य श्री. देशमुख हे सायन येथे मुरलीधर मंदिरात ठाण मांडून बसले होते व लोकांचे रोग मंत्र सामर्थ्याने बरे करतो त्यावर त्यांनी नवशक्तीत ५-६ रविवार लेखमाला लिहिली होती. ही लेखमाला मी वाचली व श्री मातार्जींना म्हणालो, “श्री माताजी हे असे कसे लिहितात ? त्यांच्यात एवढी काय शक्ती आहे ?” तेव्हा श्री माताजी मला म्हणाल्या “अहो फडके ही भूत विद्या आहे; याने कायमचे बरे वाटत नाही. थोडे बरे वाटल्यासारखे होते- पण त्या रोग्याची चक्रे खराब होतात. हे ऐकल्यावर मला आश्वर्याचा धक्काच बसला.

नंतर श्री माताजी मला व श्री. राऊळ यांना म्हणाल्या “तुम्ही तिकडे जा व हा अभ्यास करा, हे लोक काय काय करतात, हे जवळून पहा”. त्यावर आम्ही श्री मातार्जींना म्हणालो “श्री माताजी असे जर असेल तर आम्ही जाणार नाही. कारण आमची चक्रे खराब होतील” त्यावर श्री माताजी आम्हाला म्हणाल्या “तुम्ही जा व मला दर आठवड्याला भेटा. तुमची चक्रे जर खराब झाली तर मी आहे, काही घाबरू नका!”

आणि माताजी म्हणाल्या, “ हे लोक मला ओळखतात, तेव्हा तुम्ही सहजयोगाचे, माझे नाव व तुम्ही सहजयोगी आहात हे काही त्यांना बोलायचे नाही ! तुम्ही सामान्य माणसे आहात व अभ्यास करण्याकरिता जात आहात असेच त्यांना दर्शवायचे.”

श्री मातार्जींच्या सांगण्याप्रमाणे आम्ही सज्ज होऊन मुरलीधर मंदिरात जाण्याची तयारी केली. मे महिना असल्याने माझी पत्नी सौ. विजया ही पण आम्हाला म्हणाली की मी पण येते तुमच्याबरोबर. त्यावर आम्ही तिला संमती दर्शवून आम्ही तिघे स्वामी भोंदूनंद व शिष्य श्री देशमुख यांच्या कार्यक्रमाला जाण्याचे नक्की ठरविले व श्री मातार्जींना तसे सांगितले.

श्री मातार्जींच्या वृत्तेत आम्ही तिघे मुरलीधर मंदिर, सायन येथे एक दिवस हजर झालो. त्या दोघांना भेटलो व त्यांना सांगितले की, आम्ही तिघे आपली नवशक्तीतील माहिती वाचून आपणाकडे ही जी विद्या आहे ती समजून घेण्यासाठी व शिकण्यासाठी आलो आहोत. श्री देशमुख यांच्या सांगण्यावरून आम्ही त्यांच्या कार्यक्रमात सहभागी होण्यासाठी स्वामी भोंदूनंद यांची परवानगी काढली व त्याच दिवसापासून आम्ही त्यांच्या कार्यक्रमात सहभागी झालो.

जास्तीत जास्त श्री देशमुखच सर्व कार्यक्रम घेत असत. श्री. राऊळ पहिल्या वर्षात (एम बी.बी.एस) शिकत आहेत. मी बहिन्या मुक्या मुलांच्या

शाळेतील शिक्षक आहे व सौ. विजया ही मुंबई महानगरपालिकेच्या शाळेतील शिक्षिका व माझी पत्नी आहे.

आपली विद्या शिकण्यासाठी हे लोक आले म्हणून त्यांना फारच आनंद झाला. आम्ही रोज सकाळी १० ते १२ या वेळांत जात असू. कधी कधी सायंकाळी ५ ते ७ पण जात होतो. त्यांचे फॉर्म होते ते लोकांकडून त्यांना माहिती विचारून आम्ही भरून देत असू. फॉर्म साधेच होते. उदा. नाव, गाव, व्यवसाय, रोग कोणता ? वैद्यकीय मदत घेतली का ? आम्ही साधेपणात त्यांच्याबरोबर वावरत असल्याने त्यांना आमच्याबद्दल एक प्रकारचा जिव्हाळा वाटत होता.

तरीसुद्धा ते आमच्याकडे वुत्तूहलाने पहात असत. अधून मधून श्री. देशमुख म्हणायचे “तुम्ही कोणी तरी मोठी माणसे दिसता. अध्यात्मिक अनुभव तुम्हाला चांगला असावा, असे वाटते.” आम्हाला त्यांचे म्हणणे काहीच समजत नसे. स्वामी भोंदूनंद आमच्याशी केव्हा केव्हा बोलत असत.

स्वामी भोंदूनंद हे संन्याशी होते. त्यांनी कपाळाला गंधाचा टिळा लावलेला होता, डोक्यावरील वेसांचे मुंडण वेळे होते व लहानशी शेंडी ठेवली होती, भगवे वस्त परिधान केले होते (लांबझाग्यासारखे) व खांद्यावर एक भगवे उपरणासारखे कापड होते; ते पण आमच्याशी मनमिळाऊपणाने बोलत असत.

श्री मातार्जींनी सांगितल्याप्रमाणे आम्ही श्री मातार्जींना दर आठवड्याला भेटत असू. तेथे जात असताना आम्हाला आज्ञा, मणिपूर, विशुद्धी या चक्रांवर गरमपणा जाणवत असे पण फारसा त्रास होत नसे. कारण श्री मातार्जींचे लक्ष आमच्याकडे होते. श्री देशमुख मात्र आमच्याकडे नेहमी कुतूहलाने पहात असत. असेच दिवस जात होते.

त्यांचा कार्यक्रम म्हणजे लोकांचे फॉर्म भरून घेणे, भांड्यात पाणी घेऊन ते उजव्या हाताने लोकांच्या चेहेच्यावर मारणे (शिंपडणे) व तोंडाने देवीचा मंत्र “ॐ नमः क्लीम चामुडायै नमो नमः” अशाप्रकारचा मंत्र म्हणून आणखी काही तरी तोंडाने पुटपुट असत. आम्हाला काय ते नक्की काही समजत नसे. जुन्या माणसांना ते दोन-तीन दिवसांनी बोलवत असत. तात्पुरते काही माणसांना बरे वाटत असे. काही लोक स्वामी भोंदूनंदांच्या पाया पडत असत त्यावेळी कदाचित पैसे हार, फुले, वगैरे देत असावे. कारण आमचे तिकडे लक्ष नसे. मात्र त्यांची फी वगैरे काही नव्हती.

साधनेबद्दल आम्ही विचारले असता देवीचा जप व इतर मंत्र स्वामींच्या मार्गदर्शनाखाली करावे लागतात. त्याकरिता स्वार्मींचे शिष्यत्व पत्करावे लागेल, हे ऐकल्यावर आम्ही अलिप्त राहिलो. ते काय काम करतात, त्यांच्या चक्रांवर

कोठे कोठे गरमी अगर थंडावा वाटतो, हेच आमचे गुप्तरीतीने निरीक्षण करण्याचे काम होते.

श्री. देशमुख हे पोतदार रुग्णालयात रोग्यांवर मंत्रोपचार करण्यासाठी जात असत. एक दिवस मीपण त्यांच्याबरोबर पोतदार रुग्णालयात गेलो. त्यांनी काही मंत्र टेप रेकॉर्डवर टेप केले होते. तो टेप रेकॉर्डर ते लावीत असत व मंत्र चालू झाले की, नुसते उजव्या हाताने रोग्याच्या तोंडावर पाणी शिंपडत असत. यापेक्षा निराळे असे काही आम्हास दिसले नाही. मानसिक भावनेतून रोग्याला बरे वाटल्यासारखे वाटत असे. पण नवकी काहीच नाही; जवळ जवळ ही एक अंधश्रद्धाच होती.

त्यानंतर मी श्री. देशमुख यांना चहा-पाण्याला बोलाविले; तसेच स्वामी भोंदूनंद महाराज यांना पण चहासाठी आमंत्रण दिले. पण स्वामी म्हणाले मी दुसरीकडे जात नाही. देशमुख येतील. त्याप्रमाणे देशमुख चहा व अल्पोपहारासाठी आले होते. इतकी आमची दोस्ती झाली होती, की त्यांना आम्ही कोण? हे काहीच समजू शकले नाही.

शेवटचे २-३ दिवस असतील; स्वामी भोंदूनंद व शिष्य श्री देशमुख हे बोलू लागले. त्यांनी सायनजवळच एक खोली घेतली होती तेथे ते रहात होते. त्यांनी आम्हाला खोली दाखविली; ते नागपूरचे रहणारे होते.

श्री. देशमुख आम्हाला वरचेवर विचारत असत की तुम्ही कोणी तरी मोठे आहात. त्याचा त्यांनी स्फोट केला ते म्हणाले. “मी रोज तुम्हा तिघांना आमच्याकडे येतांना पहातो त्यावेळी तुमच्या तिघांबरोबर तीन सर्प येतात व तुम्ही जेथे बसता तेथे ते फणा काढून बसतात; तुम्ही जेव्हा जाता त्यावेळी ते सर्प पण तुमच्याबरोबर जातात, हा काय प्रकार आहे? असे त्यांनी मला विचारले. त्यावेळी मी त्यांना म्हणालो “अहो खरच आम्हाला काही माहिती नाही. आम्ही सामान्य माणसे आहोत.” तुम्ही असे काय म्हणता ते आम्हाला काहीच समजत नाही.

त्यावर श्री. देशमुख व स्वामी भोंदूनंद मला म्हणाले असे होऊच शकत नाही. कारण अध्यात्मिक विशेष प्रगती असल्याशिवाय असे होत नाही. त्यावर आमच्या मनात विचारांचे वादळ निर्माण झाले हे असे कसे? आम्हाला तर काहीच दिसत नाही. मग त्यांना कसे दिसते? कदाचित यांचा अंतःचक्षू उघडला असेल. कारण त्यांच्या आज्ञा चक्रावर मला विशेष बाधा जाणवत होती.

श्री. देशमुख यांचा पेहराव साधाच होता. केस व पांढरीशुभ्र दाढी वाढलेली होती, ते वयाने ५५-५६ वर्षांचे असतील; ते मात्र मेहनत पुष्कळ करीत असत. अंगात पांढरा सदरा व धोतर नेसलेले, पण त्यांचे डोळे उग्र वाटत.

वरील त्यांचे बोलणे झाल्यावर आम्ही श्री माताजींकडे गेलो व श्री माताजींना म्हणालो “श्री माताजी काल गंमतच झाली; ते लोक आम्हाला म्हणाले की तुमच्याबरोबर सर्प येतात. तुम्ही जेथे बसता तेथे ते फणा काढून नागासारखे बसतात व तुम्ही जाता तेव्हा ते तुमच्याबरोबर जातात. हे काय आहे? असे दिसणे म्हणजे अध्यात्मिक प्रगतीचे लक्षण आहे. म्हणून मी तुम्हाला कुतूहलाने नेहमी विचारत असे की तुम्ही ध्यान वगैरे काही करता का? पण आम्ही त्यांना काहीच सांगितले नाही. हे श्री माताजी काय आहे? त्यांना हे कसे दिसते? आम्हाला का दिसत नाही?

त्यावर श्री माताजी म्हणाल्या “अहो फडके त्यांचे आज्ञाचक्र पकडलेले आहे; हे भूत विद्येच्या जोरावर असले कार्यक्रम करतात. त्यांना अनुभूती काहीच नाही. त्यांचे आज्ञा चक्र खराब असल्याने व त्यांचा अंतःचक्षू उघडला असल्याने त्यांना असे दिसते. आशा माणसांना माझी निरनिराळी रूपे पण दिसतात. त्यांत काही विशेष नाही. लोकांना काही वेळ बरे वाटल्यासारखे वाटते पण तो त्यांचा भ्रम असतो.

मी नेहमी तुम्हाला सांगत असते की तुम्ही ताळूकडे लक्ष ठेवा. तुमचे आज्ञाचक्र बंद केलेले आहे. तुम्हाला असे काही दृश्य स्वरूपात दिसणार नाही. जे काही तुम्हाला ज्ञान आत्म्याचे (भूतांचे किंवा भौतिक गोष्टींचे नव्हे) होणार आहे ते तुमच्या चित्ताच्या द्वारे व आत्म्याच्याद्वारे च होणार आहे व हे ज्ञान चैतन्य-लहरींच्या माध्यमातून होणार आहे. हे पूर्ण लक्षात ठेवा. हे फार मोठे व अगाध ज्ञान आहे.

त्यांना जे हे सर्प दिसतात ही तुमची कुंडलीनी आहे व ती वेळोवेळी तुमचे संरक्षण करीत असते. तुम्हाला हात लावण्याची त्यांची बिशाद नाही, ते तसे घाबरून असतात. हे श्री माताजींनी सांगितल्यावर आम्हाला फारच आनंद झाला बघा कशी आपला सहजयोग अगाध आहे!

त्यानंतर श्री माताजींची पूजा पिकनिक पॉईंट, मालाड येथे होती. तेव्हा श्री माताजींनी मला आग्रह केला की, फडके तुम्ही तुमचा हा अनुभव सहजयोग्यांना सांगा. त्यानंतर मी श्री माताजींची संमती घेऊन वरील अनुभव सर्व सहजयोग्यांना सांगितला. सर्व सहजयोगी मंत्रमुग्ध झाले होते व सहजयोगाचे महत्व कसे आहे हे सर्वांना पटले.

श्री माताजींच्या कृपेत आमच्या चक्रांवर विशेष बाधा आली नाही. कारण आम्ही श्री माताजींना दर आठवड्याला भेटत होतोच व श्री माताजींचे आमच्याकडे लक्ष होतेच, कारण श्री माताजींनीच आम्हाला तिकडे पाठविले होते.

७. अतृप्त आत्म्याला सहजयोगात मुक्ति देता येते.

१९९१-१२ सालची ही गोष्ट आहे. एक बाई माझ्याकडे आल्या व रडव्या चेह्याने घाबरून मला म्हणाल्या, मी फारच तणावाच्या परिस्थितीत आहे. त्या वरळीला चांगल्या सोसायटीत रहात होत्या. त्यांनी आपण डॉक्टर असल्याचे मला सांगितले. मेडिकल ऑफिसर म्हणून त्या महानगरपालिकेच्या दवाखान्यात काम करत होत्या.

त्यांचे पती पण डॉक्टर होते आणि त्यांचा दवाखाना सात रस्ता येथे होता. पतींना त्रास असल्याचे त्या मला म्हणाल्या, त्यावर मी त्यांना म्हणालो; आम्ही अशा कोणालाही ट्रीटमेंट वगैरे देत नाही. तुम्ही सहजयोगात आहात का? त्या म्हणाल्या मी सहजयोगात नाही. पण येऊ इच्छिते; तुम्ही माझे त्रास बरे कराल का? मी त्यांना विचारले तुमच्या पतीला कोणता त्रास आहे? त्यावर त्या रद्दू लागल्या व मला म्हणाल्या माझे पती नुकतेच वारले आहेत व त्याचा त्रास मला होत आहे, नंतर त्या शांत बसल्या मी त्यांना त्यांची हकीगत विचारली; त्या मला म्हणाल्या, ‘‘मी स्वतः डॉक्टर आहे, माझे पती पण डॉक्टर होते, त्यांचा दवाखाना सातरस्ता येथे होता. माझा मुलगा दातांचा डॉक्टर म्हणून शिकत आहे. एक मुलगी एम.डी.चा अभ्यास करीत आहे आणि लहान मुलगी दहावी शिकत आहे’’.

ही त्यांची हकीगत ऐकून मी त्यांना विचारले तुम्हाला त्रास काय आहे? त्या म्हणाल्या मला घाबरल्यासारखे वाटते, मी नेहमी अस्थिर असते. आमच्या बेडरूममध्ये सर्वांना सारखी भीती वाटते. माझ्या पतीचे अस्तित्व तेथे असावे असा आम्हाला सारखा भास होतो व भीती वाटते. त्यामुळे आम्ही सर्व बेडरूममध्ये बसत नाही; कुलूपच घालून ठेवले आहे.

त्यांचे पती कसे वारले ते विचारल्यावर त्यांनी सांगितले ते महिनाभर आजारी होते. सर्व वैद्यकीय चाचण्या केल्या. त्यांचे रिपोर्ट सामान्य होते. म्हणून डॉक्टरनी त्यांना सांगितले की तुम्हाला ताणतणाव आहे. तेव्हा तुम्ही गावाला थोडे दिवस हवापालट करून या आणि ताकदीकरिता टॉनिक वगैरे घ्या. त्याप्रमाणे ते गावाला गेले, पण त्यांना बरे वाटत नव्हते आणि पंधरा दिवसातच त्यांना रक्ताच्या उलट्या झाल्या आणि ते मरण पावले. शेवटच्या घटकेला त्यांनी फोन केला होता तो माझ्या लहान मुलीने घेतला होता.

ह्या सर्व घटनामुळे आम्ही सर्व घरातील माणसे बेचैन आहोत. तरी आपण योग्य ते मार्गदर्शन आम्हाला करा. त्याप्रमाणे मी त्यांना धीर दिला. सहजयोगात तुम्हाला श्री मातार्जींचा आधार मिळेल; तरी तुम्ही सर्वजण

सहजयोगात या. त्याप्रमाणे त्या सर्वांनी कुंडलिनी जागृती घेऊन ते सर्वजण रोज घरी ध्यानाला बसू लागले. आठवड्यातून एकदा केन्द्रावर येऊ लागले आणि एक दिवस चमत्कार झाला. त्यांच्या लग्नाच्या वाढदिवशी रात्री ९।। - १० च्या सुमारास आपल्या पत्नीला त्यांनी मिठी मारली. त्या खूपच घाबरल्या त्यांना हाताचा व शरीराचा चांगला स्पर्श झाला. त्या घाबरून आमच्या घरी आल्या आणि घाबरून सर्व घडलेली हकीगत सांगू लागल्या. मी त्यांना शांत केले. आमच्या घरी त्या शांतपणे बसल्या. कॉफी प्याल्या. श्री मातार्जींच्या वृषेत त्या ध्यानाला बसल्या. मी त्यांची चक्रे चैतन्यलहरींद्वारे तपासली, थोडासा ताण आला होता. बाकी सर्व ठीक होते. थोडावेळ श्री मातार्जींच्या फोटोसमोर आमच्या घरी बसल्यावर त्या शांत झाल्या.

मी त्यांना चैतन्यलहरीयुक्त कुंकू दिले आणि ब्लॉकच्या प्रवेशद्वारासमोर एक कुंकवाची रेघ काढण्यास सांगितले आणि सर्वांनी हे कुंकू आज्ञा, सहस्रार, मणिपूर, या चक्रांवर लावण्यास सांगितले.

त्या म्हणाल्या मला आता कोणतीच भिती वाटत नाही. मी निर्धास्तपणे घरी जाऊ शकते नंतर त्या अतिशय उत्साहाने घरी गेल्या. त्यांना चांगली झोप लागली.

त्यांच्या पतीचे पिश्याच्या होऊन ते त्यांच्या घरात अतृप्त आत्मा म्हणून वावरत होते. काही दिवसांनी आम्ही काही सहजयोगी त्यांच्या घरी गेलो आणि त्यांच्या बेडरूममध्येच सर्वांनी ध्यान केले. चक्रांवर ताण चांगलाच जाणवत होता. ध्यान झाल्यावर आम्ही सर्व सहजयोग्यांनी त्यांची प्रार्थना केली आणि त्यांना परत जन्म घेण्यास विनंती केली, “तुम्ही आता परत जन्म घ्या असे अतृप्त रीतीने राहू नका” असे सात वेळा म्हणालो, सर्वांनी माझ्याबरोबर म्हटले. मी पूर्ण निर्विचारितेत होतो. त्यांच्या घरातील सर्वांनी अशी प्रार्थना हृदयापासून केल्यावर हळुहळु त्यांच्या पतींच्या चैतन्यलहरी नाहीशा झाल्या आणि वातावरण निवळले. त्यांच्या पतीना मुक्ती मिळाली होती. सर्वांना आनंद झाला. त्या घटनेनंतर त्यांनी बेडरूम वापरण्यास सुरवता केली आणि कोणत्याही प्रकारचा त्रास त्यांना झाला नाही.

तसेच दर अमावस्येला त्यांच्या बेडरूमच्या गादीखाली लाल गुलाल येऊन पडत असे. त्यांना फार भिती वाटत होती. त्याकरिता त्यांनी चैतन्य लहरीयुक्त पाणी घरात ७ दिवस शिंपडले. गादीवर बंधने दिली आणि दोन्ही बाजूला चैतन्यलहरी युक्त कुंकवाने स्वस्तिक व क्रॉस काढले. त्या दिवसापासून ते कुटुंब तीव्र बाधेपासून आणि अतृप्त आत्म्यापासून मुक्त झाले. आनंदी झाले!

८. पंढरपूर

तीन-चार वर्षापूर्वी मला पंढरपूरला जाण्याचा योग आला. कोल्हापूरचे श्री. वुंभोजकर यांची बदली तिकडे झाल्यामुळे आम्ही तिकडे गेलो. श्री माताजीपण एकदा म्हणाल्या होत्या की, फडके तुम्ही पंढरपूरला जाऊन या त्याप्रमाणे योग आला.

पंढरपूरला मी गेल्यावर राहूरी, पुणे, कोल्हापूर वैरे ठिकाणाहून तेथे सहजयोगी आले व छोटेसे शिबीरच झाले. रोज आम्ही पहाटे ध्यान करीत असू. व ध्यान झाल्यावर साखळी पध्दतीने पुन्हा बसून श्री गणेश मंत्र, अर्थर्वशीर्ष, विशुद्धी चक्राचा मंत्र १०८ वेळा व तीन महामंत्र म्हणत असू. त्यावेळी विशुद्धी चक्रावर विशेष चैतन्यलहरी जाणवत असत व सर्वजण मंत्रमुग्ध होत असत. फारच आनंद सगळ्यांना मिळत असे. पंढरपूरचे काही सहजयोगी ध्यानात भाग घेत असत.

तेथे जी काही सहजयोगाची केंद्रे आहेत त्या ठिकाणी मी जाऊन आलो. त्यांच्याशी साधेपणाने आम्ही गप्पा मारीत असू. त्यामुळे एक प्रकारचे खेळीमेळीचे वातावरण निर्माण झाले होते. सहजयोगातील आनंद काही निराळाच आहे.

तेथील बच्याच लोकांना मला अनेक प्रश्न विचारून भेडसावून सोडले. मी शांतपणाने उत्तरे देत होतो. त्यात मुख्य प्रश्न म्हणजे मीठपाणी. सहजयोगी मला म्हणाले “फडके काका आम्ही गेली ५-६ वर्षे मीठपाणी घेऊन ध्यानाला बसतो पण त्याचा फायदा व्हावा तसा होत नाही.

मी त्यांना म्हणालो “आपण मीठपाणी कसे घेता”. त्यावर ते मला म्हणाले “अर्धी बादली पाणी व चिमूटभर मीठ घालतो झाले मीठपाणी. मला तर आश्र्यर्थ वाटले. मी त्यांना म्हणालो येथेच तुमचे चुकत आहे. एक गोष्ट लक्षात ठेवा. मीठपाणी म्हणजे श्री माताजींनी आपल्याला समुद्र जवळ आणून दिला आहे. समुद्र हा गुरुतत्वात मोडतो. गुरुतत्वाचे तीनगुण आहेत. तमोगुण, रजोगुण व सत्त्वगुण हेच गुण आपल्या ईडा, पिंगला व सूष्णूम्ना या नाड्यांवर आहेत. त्यामुळे या तिन्ही नाड्या स्वच्छ होतात.

म्हणून समुद्राचे पाणी जेवढे खारट असते तेवढेच खारट पाणी आपल्याला घेतले पाहिजे. तरच आपल्याला मीठपाण्याचा फायदा होणार आहे. सर्व साधारणपणे एवढे खारट मीठ होण्यास प्रत्येक एक तांब्याला एक मुठमीठ घ्यावे असे आम्ही अनुभवी अंती ठरविले आहे. व त्याचा फायदा मुंबईत बच्याच जणांना मिळाला आहे. मी येथे आठ दिवस आहे. तरी या

प्रमाणे मीठपाणी घेऊन ध्यानाला बसा. फायदा होतो की नाही ते मला आपण सांगा. सर्वांनी भराभर १०-१० किलो मीठ आणले व सर्वजण आपापल्या घरी ध्यानाला बसू लागले. ५-६ दिवसांनी मला हे सहजयोगी भेटले. सर्वांना फारच फायदा झाला. सर्वांचे चेहरे आनंदीत दिसत होते. सर्वजण मला म्हणाले, “फडकेकाका आम्हाला असे कोणीच स्पष्टीकरण करून सांगितले नाही.”

नंतर मला बरेच सहजयोगी कोल्हापूरला सहजयोग्याच्या लग्नाला जमले होते. त्यांनी माझी मुद्दाम भेट घेतली व सर्वांनी मला सांगितले की “फडकेकाका तुम्ही जे आम्हाला योग्य मार्गदर्शन केलेत त्याचा खूपच फायदा झाला आहे. व आम्ही सर्वांनी आता मीठाच्यागोणी आणल्या आहेत. व रोज नियमाने ३-४ वेळा तरी मीठपाणी घेऊन आम्ही ध्यानाला बसतो.” सर्व मला म्हणाले, “आपण दर दोन महिन्याने पंढरपूरला या व आम्हाला मार्गदर्शन करा”.

अतृप्त सूक्ष्मदेहाला सहजयोगात मुक्ति !

हा दुसरा अनुभव विशेष आहे. पंढरपूरचे श्री. कुळकर्णी यांचे पंढरपूरला एक हॉटेल आहे. आम्ही तेथे होतो. तेव्हा सर्व सहजयोग्यांना त्यांनी जेवायला बोलाविले. आम्ही दुपारी जेवायला गेलो.

तेथे त्यांनी मला सांगितले की या हॉटेलमध्ये एक सन्याशी अतृत्यात्मा म्हणून वावरत आहे. त्याची जागा पण त्यांनी मला दाखविली. श्री.कुळकर्णी मला म्हणाले येथे तो सन्याशी बसतो. भगवे वस्त्र, दाढी, जटा वाढविलेल्या.

श्री विठ्ठलाच्या देवळात जे भक्त येतात ते रात्री आमच्या हॉटेलात उत्तरतात. व येथेच झोपतात. तेव्हा हे सन्याशयाचे भूत त्यांना दिसते, वाटेत जे कोणी झोपले असतील त्यांना तो लाथ मारून उठवतो व खुणेने सांगतो बाजुला व्हा. येथे वाटेत झोपायचे नाही. आणि तो हॉटेलात फिरुन परत आपल्या जागी जाऊन बसतो. व नाहीसा होतो. ही हकीगत आम्हाला भक्तगण सांगतात व भितात. आम्हाला कोणालाच तो दिसलेला नाही. तर यावर सहजयोगाचा काही उपाय आहे का? त्यावर मी म्हणालो “ आपण त्याला या पिश्याच्य योनीतून मूक्ती देऊ शकतो” त्यावर त्यानी मला विनंती केली की त्याला मूक्ती द्यावी.

मी न घाबरता विचार करू लागलो काय करावे? नंतर निर्विचारितेत ध्यानात गेलो व श्री माताजींना प्रश्न विचारला “श्री माताजी याला काय करावे? कशी मूक्ती द्यावी?” आणि निर्विचारिते नंतर थोड्याच वेळात

विचार आले. व त्याप्रमाणे मी करावयाचे ठरविले.

मी प्रथम त्याची बसण्याची जी जागा होती तेथे स्वतःला व त्या जागेला बंधने देऊन बसलो. त्याच ठिकाणी भिंतीत एक कोनाडा होता. त्या ठिकाणी अनेक फुले निर्मल्य होऊन पडली होती. तो कोनाडा फुलांनी भरला होता. कुळकर्णी भीतीने तो कोणाडा साफ करीत नसत.

आमचे सर्वाचे त्याच हॉटेलात जेवण झाले. मी सर्व सहजयोग्यांना ध्यानाला खूर्च्यावर बसण्यास सांगितले, हा प्रकार इतर सहजयोग्यांना माहित नव्हता. सर्वांना बंधन घालण्यास सांगितले व आम्ही मूलाधार ते सहस्रार पर्यंत चक्रावरील मंत्र म्हणून ध्यान केले, आरती केली व पुन्हा पाच मिनिटे आम्ही सर्वजण ध्यानात बसलो व सर्वांना थोडक्यात हकीगत सांगून पुन्हा बंधन घालण्यास सांगितले व सन्याश्याला आपल्याला मुक्ती द्यावयाची आहे. तरी सर्वांनी सहस्रारकडे लक्ष ठेवून मी म्हणेन त्याप्रमाणे आपण सातवेळा त्या सन्याश्याला प्रार्थना करावयाची आहे.

असे सांगून प्रार्थना म्हणण्यास आम्ही सुरुवात केली. त्या सन्याश्याचे नाव आम्हाला माहित नक्ते म्हणून आम्ही “हे सन्याशी महाराज, आपण ज्या इच्छेने येथे अतृप्त होऊन या योनीत अडकले आहात त्यातून आम्ही सहजयोगी आपणास शुद्ध इच्छेतून या योनीतून मूक्ती देत आहोत. तरी आपण आमची विनंती मान्य करावी. आपली अतृप्त इच्छा आमच्या शुद्धिच्छेतून तृप्त होणार आहे. तरी आपण परत जन्म घ्यावा व त्या जन्मात सहजयोगात यावे अशी आम्ही सर्व सहजयोगी आपणास विनंती करीत आहोत”. असे आम्ही सात वेळा म्हटले. सर्वांनी स्वतःला बंधने घातली, नंतर मी त्या ठिकाणी पुन्हा त्या सन्याश्याच्या सूक्ष्मदेहाच्या चैतन्यलहरी आढळतात का ते बारकाईने पाहीले, तर तेथून ते सूक्ष्मदेह नाहीसा झाला होता.

त्यानंतर मी श्री. कुळकर्णीना सांगितले की आता त्या सन्याश्याला मुक्ती मिळाली आहे. तेव्हा आता हा कोनाडा साफ करा. मी त्यांना चैतन्यलहरीयुक्त पाणी करून दिले ते त्यांनी त्या कोनाड्यात शिंपडले. नंतर तेथे लहान पाट ठेऊन श्री माताजींचा फोटो पाटावर ठेवला व समोर दिवा लावला. फोटोला हार, फुले वाहिली आणि सर्वांनी श्री गणेश मंत्र, गणपती अथर्वशीर्ष व तीन महामंत्र म्हणून सर्वांनी बंधने घातली. त्यानंतर ते मला एक वर्षांनी गणपतीपुळे येथे गेल्या वर्षी १९९८ डिसेंबरला भेटले व त्यानी मला सांगितलेकी आता कोणत्याही भक्तगणांना तो सन्याशी दिसत नाही.

अशा आहेत सहजयोगातील चैतन्यलहरीच्या गमती जमती !

□ □ □

श्री कलकी व श्री कुंडलिनीशक्ती

आज श्री कलकी देवता व श्री कुंडलिनीशक्ती यांचा काय संबंध आहे हे सांगण्याचा प्रयत्न केला आहे. ‘कलकी’ शब्द निष्कलंक ह्या शब्दापासून निर्मित झाला आहे. निष्कलंक म्हणजे ज्यावर कंलक किंवा डाग नाही असे, म्हणजेच अत्यंत शुद्ध, निर्मळ.

श्री कलकी पुरणात श्रीकलकी अवताराबद्दल बरेचसे लिहीलेले आहे. त्यात असे म्हटले आहे की श्रीकलकी यांचे अवतार या भूतलावर संभालपूर या गावी एका पांढऱ्या शुभ्र घोड्यावरून होईल. ‘संभाल’ शब्दामधील ‘भाल’ शब्द म्हणजे कपाळ आणि संभाल म्हणजेच ह्या भालप्रदेशी स्थित म्हणजेच आपल्या कपाळावर स्थित; अर्थात् श्री कलकीशक्तीचे स्थान आपल्यामध्ये कपाळावर असते. या शक्तीला श्रीमहाविष्णूची विनाशशक्ती सुधा म्हणतात.

श्री येशुख्रिस्तांचे अवतरण व श्री कलकीशक्तीचे अवतरण यामधील कालावधीत मानवाला स्वतःचे परिवर्तन करून परमेश्वराच्या राज्यात प्रवेश करण्याची संधी मिळेल. यालाच बायबल या ग्रंथात ‘अखेरचा न्याय’ किंवा निवाडा म्हणजेच The last Judgement असे म्हटले आहे. या भूतलावरील प्रत्येक माणसाबाबत हा अखेरचा निर्णय होणार आहे. कोण परमेश्वराच्या राज्यात प्रवेशण्यासाठी योग्य आहे व कोण नाही याचा निवाडा होण्याची वेळ आता आली आहे.

सहजयोगामुळे सर्वांच्या बाबतीत अखेरचा निवाडा होणार आहे. कदाचित बन्याचशा लोकांना वरील गोष्ट अद्भूत वाटेल. परंतु हे अद्वितीयच

असून सत्य आहे. आईच्या प्रेमामुळे एखादी व्यक्ती सहजच, विनासायास पार (आत्मसाक्षात्कारी) होते आणि त्यामुळे अखेरच्या निवाऊचाबद्दल वर नमूद केलेली वरील गोष्ट इतकी सुंदर नाजुक व सूक्ष्म बनविली आहे की, त्यांत कुणालीही विचलीत होण्याचे कारण नाही. मी आपणास सांगू इच्छित की सहजयोगामुळे आपला अखेरीचा निर्णय होणार आहे, आपण परमेश्वराच्या साम्राज्यात प्रवेश करण्यास लायक आहात की नाही त्याचा निर्णय सहजयोगाद्वारेच लागणार आहे.

बरीचशी मंडळी निरनिराळ्या चित्तप्रवृत्तिने सहजयोगाकडे वळतात. समाजातील कांही मंडळी फार तामसी वृत्तीची किंवा जड प्रवृत्तीची किंवा सुस्त असतात. ही मंडळी इडा नाडीवर कार्यान्वित असतात. यातील काही मंडळी अतिशयोक्तीमुळे मदिरापान किंवा तत्सम पेय घ्यावयास लागतात व त्यामुळे अशी माणसे सत्यापासून दुरावली जातात. दुसऱ्या प्रकारची काही मंडळी पिंगळा नाडीवर कार्यान्वित असतात व फारच महत्वकांक्षी असतात. त्यांना इतके स्वतंत्र व्हावयाचे असते व त्यांच्या अपेक्षा इतक्या विशेष थराच्या असतात की त्यामुळे त्यांची दुसरी बाजू (इडा नाडी) संपूर्णपणे लंगडी पडते. त्यामुळे त्यांना अनेक दुर्धर रोग होऊ शकतात. त्यांना अनेक परमेश्वरांशी संबंधित रहावेसे वाटत नाही. वरील दोन्ही प्रकारची माणसे आपणास समाजात पहावयास सापडतील. लोक एक तर फारच तामसी वृत्तीत तरी राहातील किंवा फार राजसी वृत्तीत राहतील. यातील पहिल्या प्रकारची माणसे दारु म्हणजे दारुच प्यायची. म्हणजे स्वतःच्या जागृत स्थितीपासून, सत्यापासून परावृत्त रहायचे. दुसऱ्या प्रकारची माणसे जे काहीही सुंदर किंवा सत्य असेल ते सर्व नाकारायचे. असे राजसी लोक नेहमी सर्व गोष्टी नाकारत असतात. अशी माणसे अहंकाराने भरलेली असतात. त्याचप्रकारे प्रतिअहंकाराने अतिशय भरलेली सुस्त, जड व बंडखोर प्रवृत्तीची माणसे आढळतात. जी मंडळी फार महत्वाकांक्षी असतात ती आपापसातील चाढाओढीमुळे स्वतःचे हसे करून घेत असतात. म्हणजे अहंकाराने भरलेली व दुसरी अति सुस्त व प्रतिअहंकाराने भरलेली अशी माणसे सहजयोगात फार मोठ्या मुश्किलीने येऊ शकतात. परंतु जी मंडळी सात्विक आहेत, जी मध्यमवृत्तीची आहेत अशी माणसे सहजयोगात लवकर येऊ शकतात. तसेच जी माणसे फार साधी आहेत ती सहजयोगात विनासायास व लवकर प्राप्त होतात व ती पारही सहजच होतात. उदाहरणार्थ आपण पाहिलत तर सहजयोगासाठी शहरातील काही ठराविक मंडळी येतील, पण तेच खेडोपाडी आम्ही गेलो तर ५ ते ६ हजार माणसे येतात आणि विशेष म्हणजे अशा सर्वच्या सर्व मंडळींना आत्मसाक्षात्काराची

अनुभूती मिळते. याला कारण शहरातील माणसे वाजवीपेक्षा जास्त कार्यमग्न असतात. ती इतर कामात जास्त प्रमाणात गुंतलेली असतात. त्यांना अस वाटत की परमेश्वराचा शोध करण्यापेक्षा इतर कामे फार महत्वाची आहेत. परमेश्वराचा शोध करण्यासाठी शहरातील मंडळींना वेळ नाही. त्यांना अस वाटत की ह्या गोष्टी वृथा आहेत; तेव्हा त्यासाठी वेळ का दवडा? या संदर्भात मला आपणास आवर्जुन सांगायच आहे की सहजयोगच आपणास योग्य दिशेस घेऊन जाऊ शकतो व परमेश्वरीज्ञान समूळ उघड करून सांगतो. सर्व परमेश्वराच्या शोधकांना अतिशय सहजतेने परेमश्वरीय ज्ञान खुले केले जात आहे. हे सर्व उत्स्फूर्तपणे होत. आपणाला आपला साक्षात्कार विनासायास, काहीही कष्ट न घेता मिळतो. यासाठी आपणास काहीही द्यावे लागत नाही किंवा काहीही कष्टप्रद हालचाली किंवा आसने सुधा करायची आवश्यकता नाही.

परंतु एक गोष्ट ध्यानात घेतली पाहीजे, ती म्हणजे साक्षात्कार मिळाल्यानंतर परमेश्वराच्या राज्यात प्रस्थापित होईपर्यंत मध्यंतरी अनेक अडथळे आहेत व श्री कलकीशक्तींचा संबंध या मध्यंतरीच्या काळाशी संलग्न आहे. आत्मसाक्षात्कार मिळाल्यानंतरसुध्दा जी मंडळी आपल्या पूर्वीच्या प्रवृत्तीत अडकतात किंवा मग्न असतात त्यांच्या स्थितीस ‘योगभ्रष्ट’ स्थिती म्हणतात. उदाहरणार्थ एखादी व्यक्ती पार झाल्यावरसुध्दा जर अहंकारवृत्तीच्या कामात मग्न असेल किंवा पैसे कमावण्याच्या कार्यातच अतिशय मग्न असेल, आपलं वर्चस्व प्रस्थापित करण्यास अती मग्न असेल तर अशी व्यक्ती एखादा गट (गुप) जमा करू शकेल व मग अशा जमावावर ती व्यक्ती आपल वर्चस्व प्रस्थापित करू शकेल. परंतु या सर्वात कालांतराने असे आढळून येईल की ती व्यक्ती परमेश्वरापासून, सत्यापासून स्वतः वंचित होऊन तिचा च्छास होतो. त्यानंतर त्या व्यक्तूचे सर्व अंकीत लोक सुध्दा सत्याला म्हणजेच परमेश्वराला मुकतात व त्यांचा सुध्दा च्छास होतो. असे सहजयोगात आत्मावर सुध्दा घडू शकतो. या मुंबापुरीत अशा अनेक घटना वारंवार झालेल्या आहेत. याला ‘योगभ्रष्ट’ म्हटले पाहिजे. यात एखादी व्यक्तू आपल्या योगापासून च्युत होते कारण की सहजयोगात व्यक्तिला संपूर्ण स्वातंत्र्य असते व एखाद्या व्यक्तूची योगातील प्रगती किंवा अधोगती हे त्या व्यक्तूच्या स्वतंत्रतेवर अवलंबून असते. काही खन्या व महान गुरुंच्याकडे वेगळ्या प्रकारची योगसाधना शिकविली जाते. त्यामुळे साधकांचे अंतःशुद्धीकरण होते आणि जीवन लहानपणापासून अतिशय शिस्तबद्ध बनविले जाते. अशा मुळे त्या साधकाचे जीवन अतीशय कष्टप्रद बनविले जाते व त्यांच्यात शारीरिक बाधाखोड निर्माण केली जाते. व

त्यांचा स्वभाव किंवा त्यांचे व्यक्तिमत्वच संपूर्णतया बदलून टाकले जाते. मात्र सहजयोगांत सर्व गोष्टी आपल्या स्वतंत्रतेवर अवलंबून आहेत. वर नमूद वेळेल्या गोष्टी समजण्यासाठी आपण परमेश्वरी शक्तीशी सामुदायिकरित्या सतत जोडलेले रहाणे हे आवश्यक आहे.

प्रत्येक वस्तूचे निसर्गात व्यवस्थित नियमन केले जाते तसेच सहजयोगात सुध्दा आहे. सहजयोगात येऊन आपण दिखाऊगिरी करू शकत नाही किंवा एखाद्या विशेष गोष्टीसाठी गटबाजी करू शकत नाही. सहजयोगात आल्यानंतर अर्थातच अशा प्रकारच्या लोकांचे बिंग काही काळातच बाहेर पडते, कारणकी अशी कृत्ये केल्याने त्यांच्या सर्व चक्रांवर फार पकड येते आणि त्याची जाणीव अशा व्यक्तीना नसते. फारतर काळ त्यांना सौंदर्य लहरींची जाणीव राहू शकते परंतु काही कालावधीतच अशा व्याकर्तीचा पूर्णपणे झास होतो.

अशा प्रकारची 'योगभ्रष्ट' स्थिती कुणा सहजयोग्यास होणे ही अतिशय वाईट घटना आहे. एकतर योग घडणे हेच कठीण आहे व त्यातूनही योग घटीत झाल्यावर जर अशाप्रकारची योगभ्रष्ट स्थिती उत्पन्न होत असेल, तर ती व्यक्ती श्रीकृष्णांनी सांगितल्याप्रमाणे राक्षस योनीस जाते.

जी मंडळी सहजयोगात येतात त्यांनी त्यात जम धरून टिकून राहिले पाहिजे नाहीतर ती योगास प्राप्त न होता कुठल्यातरी योनीत जाऊन पडतील. त्यानंतर कदाचित अशा व्यक्ती परत मनुष्य जन्म घेऊ शकतील परंतु त्या व्यक्तींचे हे आयुष्य वायाच गेले. श्री कलकीदेवतेची शक्ती सहजयोग्यांच्या बाबत गुप्तपणे सतत (प्रत्येक क्षणी) कार्यान्वित असते.

श्री कलकी देवता सहजयोगाच्या पावित्र्याचे स्वतःच्या एकादश शक्तीनीशी संरक्षण करत असते. जे कोणी सहजयोगाच्या विरोधात कार्य करतील त्या सर्वांना अतिशय त्रास होईल. इतिहासाकडे दृष्टिक्षेप केला तर लोकांनी अनेक संत पुरुषांना त्रास दिला. परंतु आता तुम्ही संतांना - साधुलोकांना त्रास देऊ शकणार नाही, कारण की श्री कलकीदेवतेची शक्ती पूर्णतया कार्यान्वित आहे. जो मनुष्य सज्जन आहे, संत आहे त्याला त्रास दिलात तर श्री कलकी शक्ती आपणास सळो की पळो करून सोडणार आणि अशा वेळी आपणाला पळता भुई थोडी होईल.

वरील सर्वगोष्टी फक्त सहजयोगी मंडळींनाच नव्हे तर जगातील सर्व लोकांना लागू आहेत आणि म्हणूनच तुम्ही सर्वांनी सावध राहिले पाहिजे. इतरांना त्रास देऊ नका, इतरांच्या चांगुलपणाचा फायदा घेऊ नका, आणि स्वतःचा दिमाख मिरवून फुशारक्या मारू नका. कारण की जर श्री कलकी देवतेने आपल्या जीवनांत संहाराच्या कार्यास सुरुवात केली तर आपल्याला

काय करावे व काय नाही ते सुचणार नाही.

तसेच ज्या वेळेस तुम्ही अज्ञानामुळे किंवा अजाणतेपणे एखाद्या दुष्टप्रवृत्तीच्या माणसाला भजत असता किंवा त्याच्या संपर्कात असता, त्यावेळेस तुम्हाला यामुळे त्रास भोगावा लागतो. अशा वेळी एखाद्या निष्पापी माणसाला सुध्दा त्रास होतो. तेव्हा एखाद्या गैरव्यक्तीमुळे आपण भुलून जाऊ नये आणि जर असे केले तर त्याची किंमत आपणास मोजावी लागेल. ज्या वेळेस आपण एखाद्या गैर व्यक्तीमुळे प्रभावित होता त्या वेळेस आपण कुरेतरी तडजोड करत असतो. मग आपण असा विचार करतो की त्यात काय झाल? अमुक अमुक आमच्या पूर्वजांपासून उपाध्याय आहेत. तेव्हा त्यांना आम्ही काहीतरी देण इष्ट आहे. आपण जरा विचार करा की पवित्र प्रेमाची, आनंदाची गंगामाई एके ठिकाणाहून वहात आहे आणि त्याच्याच तीरावर बसून कोणीही परमेश्वराच्या नावावर आपणाकडून पैसे उकळावेत किती वेडेपणा व अघोरीपणा चालला आहे? त्यातही आपणास अस वाटत की आम्ही त्या पुजाच्यांना पैसे देऊन किती पुण्य कमावल?

अशा प्रकारे सत्य काय आहे हे समजून न घेता आपण अंधश्रद्धेने जीवन जगत आहोत. हे प्रकार भारतातच नव्हे तर जगत सर्वत्र पाहण्यास मिळतात.

कित्येक गोष्टी आपण काय घडत आहेत हे नजरेने पहातो, तरी सुध्दा देवळात जाऊन अंधश्रद्धेने अनेक गोष्टी करतो. परमेश्वराच्या नावावर एकामागोमाग दुसरे अशी अनेक पापे आपण करत असतो. पापक्षालन करण्याएवजी आपल्या पापांची वृद्धीच करत असतो. अशा लोकांना मी 'तामसी' म्हणून संबोधते. अशी मंडळी, त्यांचे डोकें जरासुध्दा चालवत नाहीत. म्हणूनच त्यांना 'मूढ बुध्दी' चा म्हटले पाहिजे. अशी मंडळी कुणाही व्यक्तीकडे आकर्षित होतात किंवा कुणी त्यांना काही चमत्काराच्या गोष्टी सांगितल्यावर लगेच अशा व्यक्तीवर विश्वास ठेवतात. चमत्कार करणाऱ्या मंडळींनी परदेशात जाऊन तर अनेकजणांकडून पैसे उकळले आहेत व त्या पैशाबद्दल त्यांनी, पक्षाघात किंवा डोकेदुखी, वेडेपणा अशाप्रकारचे रोगही त्याबरोबर दिले. इतके असूनही अनेक जण अशा चमत्कार करणाऱ्या मंडळींच्या मागे वेड्यासारखी धावत आहेत व आपल्या पापात वृद्धी करून घेत आहेत.

आपणाकडे जेवढा वेळ मिळाला आहे तो फार आणिबाणीचा व महत्वाचा आहे आणि त्यामुळे आपण स्वतःच्या आत्मसाक्षात्काराप्रीत्यर्थ फार हुशार व सावध राहिले पाहिजे. यात प्रत्येकाने दुसऱ्यावर विसंबून चालणार नाही व स्वतःच साधना करून परमेश्वराच्या हृदयातील अतिउच्च स्थान

मिळविले पाहिजे. अर्थात यासाठी सहजयोगात येऊन स्वतः पार होणे आवश्यक आहे, कारण की पार झाल्यानंतरच पुढे साधना करावयाची आहे.

ज्यावेळेस श्री कलकीशक्तीचे अवतरण होईल, त्या वेळेस ज्या मंडळीच्या हृदयात परमेश्वराबद्दल अनुकंपा व प्रेम नसेल किंवा ज्यांना आत्मसाक्षात्कार नको आहे अशा सर्वांचे हनन होणार. त्या वेळेस मग श्री कलकी इतर कुणाची गय करणार नाहीत. ते अकरा रुद्र शक्तीने सिध्द आहेत, त्यामुळे त्यांच्याकडे अकरा अती बलशाली विनाशशक्त्या आहेत. तेहा वृथा गोष्टीत आपण वेळ दवळू नका. तसेच गैर व्यक्तींच्या मागे लागू नका. चमत्कार दाखविणाऱ्या (अ) गुरु मागे देव देव म्हणून नाचू नका. जे योग्य आहे त्याचा अवलंब करा नाहीतर श्री कलकी शक्ती आपल्या सर्व शक्तीनिशी संहार करण्यासाठी अवतार घेण्याची वेळ फार नजिक येऊन ठेपली आहे.

काही दुसऱ्या प्रकारची माणसे आपल्या हुशारीच्या जोरावर विचार करतात. त्यांनी सदैव परमेश्वराला नाकारलं आहे. अशी माणसं म्हणतात ‘परमेश्वर कुठ आहे? परमेश्वर वैरे काही नाही व हे सर्व थोतांड आहे. शास्त्र-विज्ञान म्हणजेच सर्व काही आहे.’ मी म्हणते आत्तापर्यंत शास्त्रामुळे काय झाल! आपण पाहिलत तर लक्षात येईल की शास्त्राने आत्तापर्यंत निर्जीव गोष्टीव्यतिरिक्त दुसर काहीही केले नाही. शास्त्रामुळे आपण अहंकारी मात्र झालात. पाश्चिमात्य देशांत प्रत्येक माणूस अहंकारी आहे. पापवृद्धी कशी करावयाची यासंबंधी निरनिराळ्या पद्धती ते शोधून काढत आहेत. घाणेरड्यातली घाणेरडी पापे कोणत्या प्रकारे करावयाची ह्या बदल ती मंडळी व्यस्त आहेत. त्यात भारतातून काही जण जे स्वतःला फार मोठे (अ) ‘गुरु’ म्हणवतात असे गुरु पाश्चिमात्य देशात गेले आहेत ते त्यांना अशा पापवृद्धीला मदत करीत आहेत. यामुळे अशी सर्वजण लवकर नरकांत जाणार. जे काही चूक आहे ते चूकच आहे. जे आपल्या धर्माच्या विरोधात आहे ते काही चूक आहे मग ते काल आज किंवा उद्या १००० वर्षांपूर्वी असो किंवा केवळाही असो, ते सर्व चूकच आहे. हल्ली एक नवीन प्रकार दिसून येतो, तो म्हणजे बरेच जण आपणास म्हणताना आढळतील की त्यांत काय झालं? त्यात काय चुकलं? अशा प्रकारच्या सर्व प्रश्नांची उत्तरे श्री कलकीशक्तीच देतील. मी फक्त परत एकदा आपणास ईशारा देत आहे ‘गैरमार्गाचा अवलंब करू नका; जे तुमच्या उत्क्रांतीच्या विरोधात आहेत, त्याचा अवलंब करू नका. असे जर केले तर एक वेळ अशी येईल की त्यावेळेस आपणाकडे केलेल्या कृत्याबद्दल पश्चात्ताप करण्यासाठी सुध्दा वेळ राहणार नाही. त्यावेळेस त्यात काय झालं? त्यात

काय चुकलं? ‘असे प्रश्न विचारण्यासाठी सुध्दा वेळ नसेल. क्षणार्धातीच श्री कलकी आपला संहार करील’. असं म्हणतात की त्यावेळेस सर्व काही कार्य प्रचंड असेल. प्रत्येक व्यक्ती वेगळी निवळून काढली जाईल. त्या वेळेस कुणालाही असे दाव्यानिशी सांगता येणार नाही की पहा या सर्वांची जाहीरात झाली आहे, सर्व काही छापलेले आहे.

एखादा मायक्रोफोन जो सायन्समुळे निर्मिला गेला आहे तो देखील सहजयोग प्रसारासाठी वापरता येतो. जर मायक्रोफोन मी माझ्या चक्रांवर ठेवला तर त्या मायक्रोफोनमधून चैतन्यलहरी वाहतात व त्याचा प्रत्यक्ष अनुभव अनेकांनी घेतला आहे व घेऊ शकतात. त्या चैतन्यलहरीमुळे आपणास आत्मसाक्षात्कार प्राप्त होऊ शकतो. संपूर्ण विज्ञान सहजयोगाच्या उपयोगी पडणार आहे. काही दिवसांपूर्वी दूरदर्शनची काही माणसं माझ्याकडे आली व म्हणाली की ‘माताजी, दूरदर्शनवर आम्हाला आपला कार्यक्रम करावयाचा आहे’ त्या वेळेस मी त्यांना काहीही कार्यक्रम करण्यापूर्वी म्हटल आपण ‘सांभाळून रहा मला काही जाहीरातबाजी नको. म्हणून जे काही कराल ते योग्यप्रकारे करा.’ दूरदर्शनाच्या माध्यमातून सहजयोग पसरू शकतो. ज्या वेळेस माझा दूरदर्शनवर कार्यक्रम असेल त्या वेळेस लोकांनी आपल्या घरातील दूरदर्शनच्या संचासमोर हात पसरून बसले तर अनेकांना आत्मसाक्षात्काराची अनुभूती मिळू शकेल. ही वस्तुस्थिती आहे. माझ्या या शरीरांतून चैतन्यलहरी बाहेर पडत आहेत ही वस्तुस्थिती आहे. त्याबद्दल कुणालाही राग येण्याचं कारण नाही. किंवा मी जर अशाप्रकारची बनविली गेले आहे त्याबद्दल आपणास वाईट वाटण्याचे कारण काय नाही.

दुसरा प्रकार, अहंकार महत्वकांक्षी लोकांच्या बाबतीत पहावयास मिळतो. एखाद्याकडे पुष्कळ पैसे आहेत अशा माणसाकडे एकदा जाऊन पहा व त्याला विचारा की तो सुखी व आनंदी आहे का? त्याच्या जीवनाचे विश्लेषण करून पहा. जे स्वतःला अतियशस्वी म्हणून म्हणवतात अशांच्याकडे जाऊन पहा, त्यांनी कोणते यश संपादन केले आहे? त्यांना किती जण मान देतात? त्यांची पाठ फिरताच कित्येक जण म्हणत असतील की हे परमेश्वरा, यांच्यापासून सुटका कर. आपण शुभ आहांत का? आपल्या दर्शनाने इतरांना बरे वाटते का? इतरांचे मंगल होते का? आपण कल्याणमय आहात का? आपण मंगलमय आहात का? हे पहा. आपलं व्यक्तिमत्व कोठल्या प्रकारच आहे? स्वतःचा निर्णय स्वतःच करावयाचा आहे आणि हे सर्व सहजयोगातच घटीत होणार आहे.

आपण गैरमार्गाला गेलात तर आपल्यामधून अतीशय घाणेरड्या

प्रकारच्या लहरी येतात. अजाणतेपणाने आपण अनेक पाप करत रहाल व तरी सुध्दा आपण मला म्हणाल की ‘माताजी मला चैतन्यलहरी येत आहेत, मी उत्तम आहे’ अशी माणसं स्वतःला व दुसऱ्यांना फसवितात. तुमचा निर्णय कोण करणार? तुमचं कर्म! तुम्ही दुसऱ्यांवर किती उपकार केले?

एखाद्या मोहिनी विद्येच्या माणसावर भुलून जाऊन तुम्ही आपल्या घरांतील इतरांची नासाडी करु इच्छिता का? निदान घरातील इतर मंडळींचा विचार करा. समाजात अनेक प्रकारची गैर माणसं आहेत परंतु अशांना तिलांजली देणे सहजयोगात सहज शक्य आहे. लंडनमध्ये सुध्दा माझ्या माहितीत अनेक गैरप्रकारची, भुलवणारी माणसं आहेत. मी अशा लोकांना अनेकदा बजावलं आहे की तुम्ही वाईट मार्ग सोडून द्या तुम्ही तात्काळ ओळखलं पाहिजे की आपल्या आईला या सर्व गोष्टी कळतात; आणि जर आईने एखादी गोष्ट सांगितली तर ती ऐकली पाहिजे. त्याच्यात वाद घालून होणार नाही. नाहीतरी वाद घालून आपणास चैतन्यलहरी मिळणार आहेत का? असा विचार करा. पण अजूनही सहजयोगात येऊनसुध्दा तुम्ही चुका करु शकता आणि जर अस झाल तर ती फार वाईट गोष्ट आहे हे समजून घ्या, की अशा योगभ्रष्ट लोकांना गती मिळणार नाही. मला सर्व सहजयोग्यांना सुध्दा ईशारा द्यावयाचा आहे, की सहजयोगच अखेरचा निर्णय आहे. तुम्ही परमेश्वराच्या राज्यांत प्रवेश करण्यास योग्य आहात की नाही याचा निवाडा म्हणजेच सहजयोग आहे. तुम्ही सहजयोगात येऊन पार झाल्यावर परमेश्वराच्या राज्याचे नागरिक बनू शकतो. त्या व्यतिरिक्त परमेश्वरी प्रेमाबद्दलचे ज्ञान व परमेश्वराबद्दलची संपूर्ण श्रद्धा इत्यादी समजून घेण्याची पात्रतासुध्दा नसते. समजा आपण भारतीय गणराज्याचे नागरिक आहोत व आपण एखादा गुन्हा केला तर आपण योग्य शिक्षेस पात्र ठरु शकतो. तद्वतच परमेश्वराच्या राज्याबद्दल आहे व म्हणूनच परमेश्वराच्या राज्याचे नागरिकत्व मिळाल्यानंतर आपण सर्वांनी फारच सावधतेने रहावयास हवे.

दुसरी गोष्ट मला आपणास सांगायची आहे ती म्हणजे श्री कलकी देवतेच्या विनाशशक्तींबद्दल. श्री कलकी अवतार अतीशय कठोर आहे. पूर्वी श्रीकृष्णाचा अवतार झाला. त्यांच्याकडे हनन शक्ती होती. त्यांनी कंस तसेच अनेक राक्षसांचा वध केला. लहान बाळ असतानाच पूतना राक्षसिणीला त्यांनी कस मारलं हेही आपणाला माहीत आहे. श्रीकृष्ण लीला सुध्दा करत. ते अतीशय करुणामय होते, त्यांनी लोकांना क्षमा केली. श्री खिस्त क्षमाशक्तीने संपूर्णपणे युक्त होते. क्षमा करणे हा श्री खिस्तांमध्ये स्थित असलेला गुणधर्म आहे. परंतु त्या परमेश्वराची करुणा समजण्यास जर आपण असमर्थ ठरलो

तर ह्या कलकी शक्तीचा स्फोट होईल व संपूर्ण क्षमाशीलता आपल्यावर एखाद्या संकटप्रमाणे उलटून कोसळून पडेल. श्री खिस्तांनी स्पष्टपणे सांगितले की ‘एकवेळ माझ्या विरोधात काहीही चालवून घेतले जाईल परंतु आदिशक्तीच्या विरोधात एकही शब्द चालवून घेतला जाणार नाही’. वर निर्दिष्ट केलेल्या अनेक प्रकारच्या शक्तीनिशी सिध्द, फार मोठे अवतरण नक्की होणार आहे, अशा व्यक्तीकडे श्रीकृष्णामधील सर्व शक्ती, ज्या फक्त हनन करतील, श्री ब्रह्मदेवामधील सर्व हनन शक्ती, श्री शक्ती. श्री शिवामधील हनन शक्ती अर्थात तांडवातील एक भाग अशा सर्व प्रकारच्या हनन शक्ती युक्त असतील. त्या अवतारी पुरुषाकडे श्री भैरवाचे खड्ग असेल, श्री गणेशांचे परशु असेल, श्री हनुमानांची गदा आणि विनाशाच्या सिध्दी असतील. श्री बुद्धांची क्षमाशीलता व श्री महावीरांची अहिंसा शक्तीही उलटून कोसळले अशा अकरा शक्तीने युक्त श्री कलकीदेवतेचा अवतार होणार आहे. त्यावेळेस सगळीकडे हाहा कार उडून जाईल व त्या वेळेसच सर्वांचा निवाडा होणार आहे. त्या वेळेस सहजयोग सुध्दा कोणाला वाचवू शकणार नाही. कारण सहजयोगसुध्दा संपुष्टात आलेला असेल. आपण सहजयोगातून सुध्दा वेगळे केले जाल आणि प्रत्येकजण परमेश्वरास योग्य असणारा निवडून काढला जाईल. बाकी लोक ठार केले जातील व ते हनन साध्या प्रकारचे नसून संपूर्ण समूळ नाशच असणार. पूर्वी देवीच्या अनेक अवतारांनी अनेक राक्षसांच दहन केलं पण राक्षसांनी परत जन्म घेतला. मात्र आता समूळ नाश होणार आहे. जेणेकरून पुनर्जन्माची शक्यता सुध्दा शिल्लक राहू शकणार नाही.

सध्याच्या घडीला परिस्थिती भिन्न आहे व ती समजण्याचा प्रयन्त आपण करा. पूर्वी श्रीकृष्णांनी म्हटलं की, “ यदा यदाही धर्मस्य रत्नानीर्भवती भारत, परीत्राणाय साधूनां विनाशायचं दुष्कृतां संभवामी युगेयुगे ॥” आता या श्लोकातील शेवटच्या ओळींत श्रीकृष्ण सांगतात की ‘विनाशायचं दुष्कृतां म्हणजेच दुष्ट लोकांचा, वाईट वृत्तीचा नाश करण्याकरिता व पुढे ते म्हणतात की साधू संतांना वाचवण्याकरिता मी पुन्हा पुन्हा जन्म घेणार आहे. ‘कलीयुगांत साधा, भोळा साधू-संत मनुष्य आढळण कठीण, कारण की अनेक राक्षसांनी मनुष्याच्या मेंदूच्या पेशींमध्ये प्रवेश केला आहे. त्यामुळे धर्माच्या नावावर, राजकारणात, शास्त्रात, शिक्षणात प्रत्येक क्षेत्रात आपण चांगल्या माणसांऐवजी जो वाईट असतो त्यावर विश्वास ठेवतो, जो वाईट कृत्य करतो त्याचा उदोउदो करतो. एकदा की आपण वाईट वृत्तीच्या माणसाची बाजू घेतली की आपली वृत्ती सुध्दा नकळतच चुकीच्या दिशेने जाऊ लागते व हे

सर्व आपल्या मेंदूत अशा प्रकारे जड होऊन बसते कि आपण स्वतःला मेंदूत जड झालेल्या दृष्ट्यांपासून वेगळे करू शकत नाही. मग आपण ह्या दुष्कृत्यांपासून मुक्त कसे होणार? किंवा दुष्कृत्यांना नष्ट कसे करणार? आपण एखादे फार मोठे व चांगल्या स्वभावाचे गृहस्थ आहात; परंतु आपल्या मेंदूत दुष्कृत्ये जर जडस्वरूपात बसली नसली तर तुमचा सुध्दा विनाश होणार; त्यामुळे एखादा माणूस खरोखरीच परमेश्वरप्राप्तीसाठी पोषक आहे. ती परमेश्वराच्या विरोधात आहे हे सांगण्यासाठी ठोस नियम सांगता येणार नाही. फक्त सहजयोगामुळेच मनुष्याची स्वच्छता होणार व त्यामुळे ती व्यक्तू परमेश्वरप्राप्तीसाठी पोषक किंवा विरोध आहे की नाही हे सांगण्यासाठी नक्की पोषक बनविली जाऊ शकते. ही एकच पध्दत आहे कि ज्यामुळे आपणामधील अंकुरितशक्ती प्रस्फुटीत होऊन आपणास आत्मसाक्षात्कारी प्राप्त होऊ शकतो. तुम्ही स्वतःला म्हणजेच तुमच्यामधील ‘स्व’ ला जाणू शकाल आणि त्याचाच आनंद लुटू शकाल. ज्या वेळेस असा आनंद मिळतो, त्यावेळेस इतर मिथ्या गोष्टी आपोआप गळून पडतात. आपणामधील भ्रम निघून जातील आणि म्हणून अत्यावश्यक आहे की वेळ न गमावता, ताबडतोब, संपूर्ण श्रद्धेने ‘सहजयोगाचा’ अंगीकार करावा. त्यामुळे मागील आयुष्यात व भूतकाळात केलेल्या चुका, पाप सर्वापासून आपणास मुक्ती मिळेल. ही एकच गोष्ट आहे की जी आपण आपल्या मित्रांना नातेवाईकांना व सर्वांना मुक्तपणे देऊ शकता.

काही जण लोकांना जेवणासाठी आमंत्रण देतात. लोक आपापसांत काय देतात? काहीच नाही. फारतर एखाद्याचा वाढदिवस असला तर त्या निमित्त केक देतील. किंवा काही भेट देतील. ख्रिस्मसच्या वेळी लंडनमध्ये शुभेच्छा कार्ड पाठविण्याची प्रथा आहे आणि पोस्ट ऑफीसमध्ये अशा कार्डाचा जेव्हा ढीग येऊन पडतो त्यावेळेस इतर पत्रे, लोकांना ९०-९० दिवस मिळत नाहीत. या सर्वांत ख्रिस्ताच्या जन्मोत्सवी तेथील लोक श्री ख्रिस्तांना पूर्णपणे विसरलेली आहेत. उलट श्री ख्रिस्ताच्या जन्मादिनी ती माणसं शँम्पेन नावाची दारु पितात. इतके महामुर्ख लोक आहेत. कोणी मेलं तरी तिकडची माणसं शँम्पेन पितात, इतकी घाण आहे की शँम्पेन घेण हा त्यांचा धर्मच होऊन बसला आहे. त्यांना परमेश्वर समजतच नाही आणि समजणार तरी कसा? परमेश्वराबद्दल त्यांच्या मानांत कपोलकल्पित मिथ्यां विचार आहेत.

आपण फार सावध व काळजीपूर्वक रहा. ‘स्वतःबद्दल’ खेळ खेळू नका. स्वःताचा विनाश करून घेऊ नका. त्वरीत उठा! जागृत व्हाँ! माझ्याकडे या, मी आपल्याला मदत करीन. मी आपणासाठी रात्रंदिन मेहनत करण्यास

तयार आहे. मी तुमच्यासाठी तुम्हाला बरं करण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करीन, तुम्हाला परमेश्वरप्राप्तीच्या मार्गावर आणण्यासाठी मी सर्व प्रयत्न करीन. परमेश्वरप्राप्तीसाठी अखेरच्या निवाडचाची परीक्षा पास करण्यासाठी मी आपणावर मेहनत घेईन, पण आपण यात मला सहकार्य दिले पाहिजे. हे सर्व मिळविण्यासाठी तुम्ही सुध्दा सर्वतोपरी प्रयत्न करावयास हवेत व जीवनातील जास्तीत जास्त वेळ सहजयोगात दवडला पाहिजे, सहजयोग जो फार मोलाचा आहे, जो फार महान आहे तो मिळविण्यासाठी व मिळविल्यावर आत्मसात करण्यासाठी आपण आपला वेळ घालवला पाहिजे.

वर जो सहजयोग सांगितला आहे ती सर्व जिवंत प्रक्रिया आहे. ज्यावेळेस नवीन माणसे सहजयोगाकडे वळण्याची शक्यता जरासुधा नसेल त्यावेळेस श्री कलकी शक्तीचे अवतरण होईल. तेव्हा, किंतीजण सहजयोगाकडे वळतात ते पाहू या. अर्थात किंती मंडळी येणार आहेत त्यालाही मर्यादा आहे. म्हणून मी आपणास परत एकदा विनवून सांगते की आपली जेवढी मित्रमंडळी, नातेवाईक, शेजारी, पाजारी आहेत त्या सर्वांना घेऊन आपण सहजयोगात या.

ज्या वेळेस या मुंबापुरीत अनेक, अगणित मंडळी अपार श्रद्धेने, गंभीरपणे सहजयोगांत प्रस्थापित होतील, सजयोगात येऊन आनंदाने गुण्यांगोविंदाने, प्रेमाने राहतील त्यावेळसच मला फार आनंद वाटेल. या मुंबापुरीतील मंडळीही येथे सान्या भारत देशातील सर्व हुशार, विद्वान, तात्त्विक मंडळी जास्त प्रमाणांत आहेत जी या भारतभूमीचे भूषण आहेत. पण ती अजूनही हृदयाने लहान आहेत. त्यांना मला वरील गोष्टी मुद्दाम सांगावयाच्या आहेत. कारण की या नजीकच्या काळांत अनेक संकटे येण्यास मुंबापुरीपासून सुरुवात न होवो! मुंबापुरी एकदा दोनदा तर संकटाच्या तोंडात जाताजाता बचावली आहे. तेव्हा आता सावध रहा.

दुसरी गोष्ट म्हणजे अजूनही मुंबईच्या लोकांना माहीत नाही की त्यांच्यावर कोणते संकट येऊन कोसळणार आहे. त्यांना हेडी माहीत नाही की परमेश्वराने माणसाला अमीबापासून मानवाच्या या स्थितीस कसे आणून ठेवले आहे. परमेश्वर मिळविण्यासाठी एक दुर्देवी गोष्ट आहे, कारण की या देशातील इतर भागातील मंडळी मुंबईतील लोकांचही अनुकरण करतात. बरेच लोक परमेश्वर प्राप्तीसाठी प्रयत्न करण्याएवजी सिनेनट किंवा नटयांच अनुकरण करण्यात मग्न आहेत. हा सर्व उथळ स्वभावाच्या मनोवृत्तीचा भाग आहे.

श्री कलकी शक्तीचे स्थान आपल्यामध्ये कपाळावरील भालप्रदेशावर आहे. ज्या वेळेस श्री कलकीशक्तीचे चक्र पकडले जाते त्यावेळेस अशा

लोकांचे संपूर्ण डोके जड झाल्यासारखे बनते ते कुंडलिनी शक्तीस आपल्या हंसचक्रापलीकडे जाऊ देण्यास असमर्थ असतात. अशा माणसांमधील कुंडलिनी शक्ती फार तर आज्ञाचक्रापर्यंत येऊ शकते; पण परत कुंडलिनी खाली पडते. पूर्वी सांगितल्याप्रमाणे जर आपण आपल डोकं अगुरु किंवा गैरलोकांच्या पायावर ठेवले असेल तर आपली स्थिती सुध्दा वर वर्णल्याप्रमाणे होऊ शकते. त्यामुळे श्री कलकी शक्तीचा एक भाग खराब होऊ शकतो. त्यामुळे एका बाजूचे असंतुलन निर्माण होते. जर संपूर्ण कपाळावर एक दोन टेंगळे असली तर तर समजाव की आपणामधील श्री कलकी चक्र दूषित आहे. जर श्री कलकीचक्र दूषित असेल तर अशी व्यक्ती लवकरच फार मोर्च्या संकटात सापडण्याची शक्यता असते. ज्या वेळेस आपल्या कलकी चक्रावर पकड असेल त्या वेळेस आपल्या हातातली गरमी सर्व बोटांत (हीट) तळ हातावर व शरीरभर वाजवीपेक्षा जास्त जाणवते. एखाद्या व्यक्तीचे श्री कलकी शक्तीचे चक्रावर पकड बसली असेल तर अशी व्यक्ती कर्करोग किंवा महारोग या सारख्या रोगाने पीडित होणार किंवा अशा व्यक्तीवर महासंकट कोसळण्याची दाट शक्यता असते. म्हणून श्री कलकी चक्र फार स्वच्छ ठेवले पाहिजे. या चक्रांत इतर ११ लहान चक्र असतात. म्हणून हे चक्र स्वच्छ ठेवण्यासाठी, ह्या चक्रांतील ११ पैकी जास्तीत जास्त चक्रे स्वच्छ ठेवणे हितावह आहे त्यामुळे त्याच चक्रांतील इतर लहान बिघडलेली चक्रे चालित करिता येतील. जर सर्वच्या सर्व ११ चक्रांवर पकड असेल तर मात्र अशा व्यक्तीस आत्मसाक्षात्कार देणे फारच कठीण होईल.

आता श्री कलकीशक्तीचे चक्र स्वच्छ ठेवण्यासाठा काय केलं पाहिजे ते पाहुया. प्रथम म्हणजे आपणास परमेश्वराविषयी अत्यंत आदर, प्रेम व तसेच त्याचा दरारा दोन्हीही असले पाहिजे. जर आपणास परमेश्वराबद्दल प्रेम नसेल, आदर नसेल व आपण एखादी चूक किंवा पाप करत असल्यास त्याबद्दल परमेश्वराचा धाक नसल्यास श्री कलकीशक्ती आपल्या अती क्षोभाने सज्ज आहे. जर आपण एखादी चूक किंवा पाप करत असाल व त्याबद्दल आपणास परमेश्वराचा जर सुध्दा धाक नसेल तर हे दैवत आपणासाठी अतिशय कडक किंवा जहरी आहे, हे आपण लक्षांत ठेवा. आपण जर एखादी चूक किंवा पाप करत असाल तर त्यांत माझ्यापासून किंवा इतर कोणापासूनही लपवून ठेवण्याचा प्रश्नच उद्भवत नाही. मात्र तुम्हाला स्वतःला कळते की आपण पाप करीत आहोत. जर आपण पाप करत असाल आणि तुमच्या हृदयातून तुम्हाला असं वाटत असेल की आपण काही चूक करीत आहोत तर कृपया अशी कोणतीही गोष्ट करू नका.

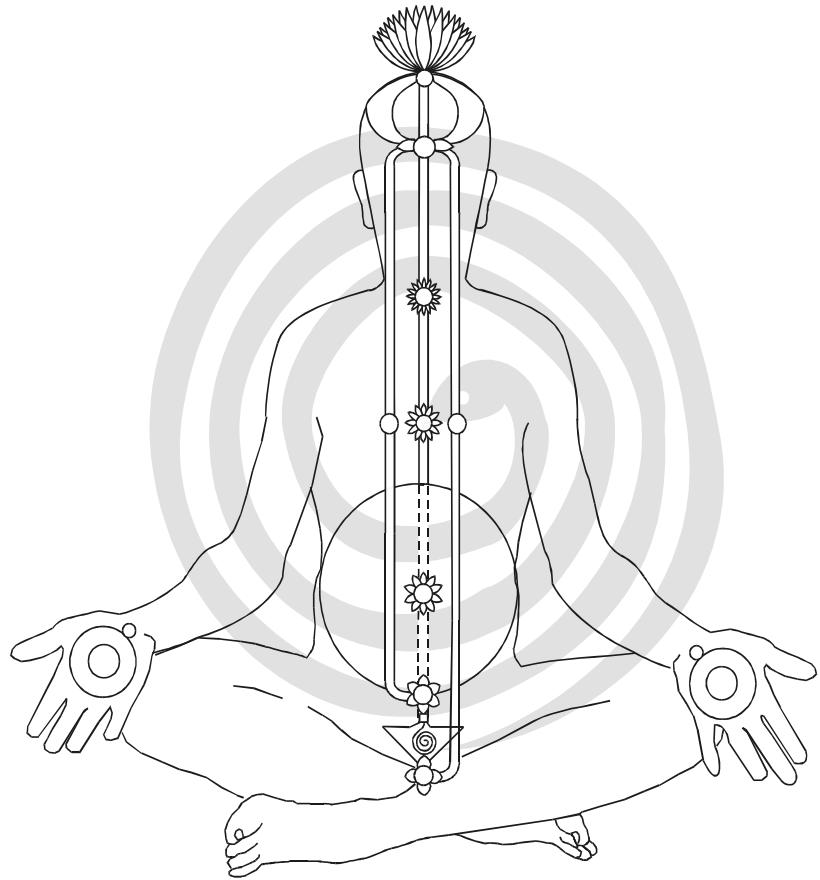
ज्या वेळेस आपणामध्ये परमेश्वरासाठी प्रेम असते, आदर असतो व त्यापासून भीती किंवा धाक असतो त्या वेळेस आपणामध्ये जाणीव निर्माण होते की परमेश्वरच सर्वशक्तिमान आहे व तोच आपला सांभाळ करीत आहे, तोच आपला उद्धार करण्यास शक्तिमान आहे. तो त्याच्या शक्तीमुळे आपणावर कृपा आशिर्वाद वर्षावतो. (परमेश्वर) अतीशय करुणामय आहे. किती करुणामय आहे याची कदाचित् आपणास कल्पना सुध्दा येणार नाही. तो करुणेचा सागर आहे. परंतु परमेश्वर जितका करुणामय आहे, तितकाच कोपीष्ट सुध्दा आहे. जर त्याचा कोप झाला तर मात्र बचावणे महामुश्किल होय. मग त्यांना कोणीही थांबवू शकणार नाही. माझ्या प्रेमाची हांक सुध्दा त्यावेळेस ऐकली जाणार नाही. कारण त्यावेळेस तो म्हणून शकेल की आई तुम्ही मुलांना मोकळीक दिलीत म्हणून मूले बिघडली' म्हणून मी तुम्हाला सांगू इच्छिते कि कुठलेही गैर किंवा वाईट कृत्य करू नका आणि त्यामुळे मला वाईटपणा आणू नका. कारण की तुमच्या 'आईच' हृदय इतकं प्रेमळ, इतक नाजूक आहे की ह्या सर्व गोष्टी तुम्हाला सांगण म्हणजे मला फार कठीण वाटत. मी तुम्हाला परत विनवून सांगेन की आता वेळ व्यर्थ घालवू नका. कारण पितामह परमेश्वर फार कोपिष्ट आहेत. तुम्ही कुठलेही वाईट कृत्य केल्यास ते तुम्हाला शिक्षा करतील. पण जर आपण त्यांच्यासाठी (परमेश्वर-प्रित्यर्थ) काही केले किंवा स्वतःच्या आत्मसाक्षात्काराप्रीत्यर्थ किंवा स्वतःच्या आत्मीक उन्नती प्रित्यर्थ केले तर मात्र आपणास परमेश्वराच्या राज्यात अती उच्च पद मिळेल.

आज आपण एखादे लखपती असाल, आपण अतीशय श्रीमंत असाल किंवा फार मोठे पुढारी किंवा तसेच काही, परंतु जे परमेश्वराला प्रिय आहेत, जे परमेश्वराला मान्य आहेत अशानाच उच्चतम पदावर परमेश्वराच्या राज्यात विराजमान केले जाईल. आपण श्रीमंत किंवा लक्षाधीश झालात म्हणजे परमेश्वराच्या राज्यात प्रवेश मिळेलच असा आपला विचार असल्यास तो चुकीचा आहे. सर्वात मुख्य म्हणजे 'परमेश्वर' प्राप्तीसाठी आपण कुठे आहोत हे पाहून प्रथम आपला परमेश्वराशी संबंध घटीत होणे आवश्यक आहे. स्वतःचा आत्मा कुठे आहे? आणि परमेश्वराशी आपण कशा प्रकारे संबंधीत होऊ शकतो? या सर्व गोष्टीचा उलगडा सहजयोगास प्राप्त झाल्यानंतरच होतो. वाचकांनी सहजयोगात येऊन आपला सर्वतोपरी उत्कर्ष साधून आपलं कल्याण करून घ्यावे. सर्वांना अनंत आशीर्वाद.

□ □ □

महजयोग शंगीत

कवी - श्री. वि. ना. फडके

स्थूलदेह व सूक्ष्मदेह याला जोडणारी ‘वुंडलिनी’

वरील चित्रात दाखविल्या प्रमाणे स्थूलदेह व सूक्ष्मदेहाला जोडणारी ही वुंडलिनी आहे. ही वुंडलिनी साडेतीन वेटोळ्यात असून तिचे मुख हे आपल्या अनाहत वर आहे. ही कुंडलिनी माकडहाडातील सूक्ष्म कुंडलिनी व आज्ञाचक्र यांना जोडणारी आहे.

वरील चित्र हे श्री माताजींशी मी बोलत असता श्री माताजींनी स्वतः मला काढून दाखविले होते. त्यानुसार हे चित्र काढलेले आहे.

कुंडलिनी ।

वुंडलिनी माध्यम द्वारे, ब्रह्मरंध्रछेदतसे,
वुंडलिनी जागृत होई, निर्मलेच्या चैतन्याने ॥४०॥

कुरुन येतो मानव जन्मा,

मृत्युनंतर कोठे जातो ?
हेच कोणा माहित असते ?

वुंडलिनी ही जाणत असते ॥११॥
सुषुम्ना तो मध्यमार्ग,

वुंडलिनीचा तो आहे,
मानवाच्या माकड-हाडी,

वुंडलिनी ही वदतसे ॥१२॥
मध्यमार्गी महालक्ष्मी,

पवित्र ती माता गौरी,
गौरी माता वुंडलिनी,

भेटतसे सदाशिवा ॥१३॥
शिव शक्ती मोठी आहे,

मानवाने ओळखावे,
हेचि आता सत्य आहे,

निर्मलदेवी वदसते ॥१४॥
स्थूल आहे ते निराळे,

सूक्ष्म आहे तेही एक,
व्हावी जाणीव सूक्ष्माची,

सूक्ष्मी ठेवावे ते चित्त ॥१५॥

॥ निर्मलमाता कुंडलिनिमाता ॥

निर्मलमाता कुंडलिनीमाता, आदिशक्ती तू देवता
महालक्ष्मी महासरस्वती, महाकाली तू देवता ॥४॥

तू सकलांची निर्मलमाता, मानवाची भाग्य विधाती
कुंडलिनी जागृती देऊनी तू तरी, ब्रह्मरंध्र तू छेदिसी
कलीयुगी या मानवाला, मोक्ष देतसे तू तरी ॥९॥

कलीयुगी या मावस्वरूपी, जन्म घेतसे असुर ते तरी
देव-ऋषि ही, पृथ्वीवरती, जन्म घेऊनी राहती
चैतन्यचक्षुनी, सहजयोगी ते, पाहतात ते कोण ते ? ॥२॥

तू हृदयाची पार्वतीमाता, देव-ऋषीही तुझीया चरणी
गौरीमाता, सरस्वती तू, लक्ष्मीमाता तू तरी
कलीयुगाची कलकीमाता, तूच मानवा तारिसी ॥३॥

कलीयुगाची कलकीमाता, मानवदेही जन्म घेतसे
ऋषीमुर्नीना ज्ञात होतसे, कलकीमाता अवतरली
शंख चक्र गदा पद्म ते, अवनीवरती येतसे ॥४॥

सहस्रावरती ध्यान धरावे, मानवांना बरे करावे
राधामाता, सीतामाता, मेरीमाता तू तरी
आत्मस्वरूप तू, परमेश्वर तू, महामाया तू तरी ॥५॥

चिरबालक तो गणेश आता, हनुमंत नी भैरवनाथा
आणिक येशू, गणसेवक तो, निर्मलदेवींचा असे
विरोधात जे मानव असती, शिक्षा करती ते कसे ॥६॥

पूर्वी कधी जे, नाही घडले, निर्मलेने करुनी दाविले
अनूभवाने अनुभव देता, येतो आता मानवा
दिव्यानेच तो दिवा लागतो, निर्मलदेवी नमो नमः ॥७॥

कुंडलिनी स्वरूपिणी तूं

माताजी निर्मला कुंडलिनी स्वरूपिणी तू ॥ धृ.॥

सहजयोग तू देसी मानवा,
सान्या बाधा पळूनि जाती,
चैतन्याच्या लहरी देऊनी, तारिसी मानवा...
माताजी निर्मला ॥ १ ॥

वेडी होऊनी आत्मजास्तव,
आत्मजासवे ध्यान करिसी,
माकड-हाडी कुंडलिनी तूं, उठविसी तारण्या....
माताजी निर्मला ॥ २ ॥

ब्रह्मरंध्र ते छेदूनि देसी,
चैतन्यलहरी त्या घेऊनी हाती,
प्रारब्धाचे भाग्य उजळिसी, पळविसी राक्षसा...
माताजी निर्मला ॥ ३ ॥

॥ सहजयोगी ते जाहले ॥

निर्मलेच्या चैतन्याने, मानव होती पार ते
प्रारब्धाचे भाग्य उजळण्या, सहजयोगी ते जाहले ॥ धृ.॥

आदिशक्तीच्या आदेशाने, शिवशक्ती वर देतसे
आत्मज मानव झाल्यावरती, जन्म तीन ते मानवा ॥१॥

झरा वाहतो चैतन्याचा, थंडगार मग वाटते
तुमच्यासम हा जन्म होतसे, पुनर्जन्म तो जाहला ॥ २ ॥

सुरासुरांचे ज्ञान होतसे, आत्मज होता मानवा
चैतन्यचक्षु ते हात होतसे, पाहतात ते देवता ॥ ३ ॥

चक्रांवरती बाधा असता, गरम जाणीव होतसे
चैतन्यलहरींनी बाधा पळती, चक्रे होती साफ ती ॥ ४ ॥

अशी ही कुंडलिनी जागते

मूलाधारी गणेश पावन,
सामोरी निर्मला
अशी ही कुंडलिनी जागते ॥४०॥

आदिशक्ती ही, समोर येता,
गणेश जागवी तो मातेला,
जागृत होऊनी, वंदन करीतो
निर्मल मातेला ॥९॥

जागृत होता मणिपूरी ती,
लक्ष्मी नारायण वंदिती तिजला,
महालक्ष्मी मार्ग, पुढे जातसे,
स्वधर्म तो जागवी ॥१२॥

मानव साक्षात् गुरु होतसे,
श्री दत्तात्रेय वंदिती तिजला,
स्वधर्म तो हा, जागृत होऊनी,
दश गुरु साक्षात् ॥१३॥

संरक्षण करिते दुर्गा माता,
दैत होतसे अदैत तेही,
हृदयी जाता शिवा भेटते,
पार्वती देवी ही ॥१४॥

शिव शक्ति ही महाकाली ती,
आत्मतत्त्व ते तेथे वसते,
पितृत्तवरुपी परमेश्वर ते
आदर्श ती देवता ॥१५॥

निर्मलदेवींची ही मुले

निर्मलदेवींची ही मुले, किती किती भाग्यवान
देवतांच्या मालीकेत क्षणी त्यांना बसविले ॥४॥

जसे सूर्याचे किरण, तशी लेकरे आहेत
निर्मलदेवी सूर्य ही हो, तसे किरण आत्मज ॥१॥

मानवाला नाही मिळत, जन्म घालूनी हजारो
क्षणी दिले माताजींनी, ब्रह्मरंध्र छेदूनी हो ॥२॥

ज्योत लावण्या सोपी हो, रक्षण करण्या कठीण
वारा वेळ्हा येईल तो, ज्योत विझुनी जाईल ॥३॥

बाधा काढूनी टाकावी, रोज ध्यान ते करावे
लवणाचे पाणी घ्यावे, पाय त्यात बुडवावे ॥४॥

दिवा लावावा रोज तो, फोटो समोरी बसावे
येता लहरी गरम, हात झटकूनी घ्यावे ॥५॥

जाणल्या वाचूनी नाही ईश्वर भेटत
इतर त्या योगातूनि नाही काहीच साधत ॥६॥

ऐसे रोजही करीता बाधा नष्टती त्वरेने
घ्यावी साधुनी बैठक स्वतःकडे ते पहावे ॥७॥

आता, पूजा सुधा, लोक देव पूजा करतात. मी साक्षात् तेथे आहे हे विसरतात. माझी स्तुती गातात, मी समोर आहे हे लक्षात घेऊन गायला हवी. पण तस होत नाही. तुम्ही फक्त गाणे म्हणता. असं वाटायला हवं की माझ्या समोर बसून तुम्ही माझी स्तुती गात आहात. अजून तुमचे, “देवीची स्तुति गात आहात” हा संस्कार सुट नाही. पण देवी कोण आहे? हा पूल ओलांडून पलिकडे यायला हवं. तुम्ही माझ्याकडे पहाताना माझ्या अंतर्धीमी गेलात तर ते जास्त चांगल होईल. तुमच्या मनावर केवढी पकड आहे’ धर्म हीच एक मोठी पकड आहे. सहजयोगासाठी जैन लोक फार अवघड आहेत. जैन जर सहजयोगात आले तर ते फार कठीण लोक असतात. कारण त्यांचे संस्कार फारच खोलवर असतात. आर्य-समाजी लोकांचे संस्कार ही फार खोल असतात. बौद्धांचे तसेच. ते निराकार मानतात पण परमेश्वराला नाही. असं पहा,’ आपल्याला बुद्ध माहिती नाही, महम्मद माहिती नाही. आपण त्यांना पाहिलं नाही. आपण महावीरांना जाणत नाही. आपण कोणालाच जाणत नाही. आपल्याला आत्मसाक्षात्कार कोणी दिला? श्री माताजींनी’ ते आपल्याला श्री माताजींच्यामुळे कळले. म्हणून ज्यांना कुणाला आपण मानतो, ते श्री माताजींच्यामधेच मानायला हवे. सहजयोगात नाही. आता दुसऱ्या बाजूने पाहिले तर काहीच जमत नाही मग भूतकाळात जाते. मग प्रश्न असा निर्माण होतो की इकडून-तिकडे, तिकडून-इकडे अशी दोलायमान परिस्थिती होते. मन स्थिर करून लक्षात घ्या- वर्तमानात काय आहे? तुमच्या समोर कोण आहे. तुम्हाला कोणी आत्मसाक्षात्कार दिला?

- नवरात्रीपूजा

श्री माताजींची ताकीद

आत्मजा तुजला ताकीद करते,
बाधेच्या घरी तू जाऊ नको ॥४०॥

बाधा घेऊनि का तू येसी,
ध्यान करायचे सोडू नको ॥१॥

पैसा पैसा का तू करिसी,
बाह्यरूप तू होऊ नको ॥२॥

हॉटेलमध्ये खाताना तू,
बंधन घालण्या विसरू नको ॥३॥

गडावरी तू का जातोसी,
चक्रे धरूनी येऊ नको ॥४॥

आज्ञा मणिपूर चक्रे धरूनी,
त्रास करूनि तू घेऊ नको ॥५॥

बाधा जेव्हा तुजला होई,
चप्पल मारण्या विसरू नको ॥६॥

कलीयुगी या गुरु म्हणविती,
नादी त्यांच्या लागू नको ॥७॥

चमत्कार जे करूनि दाविती,
अंधशळा तू ठेऊ नको ॥८॥

ग्रंथामध्ये काय शोधिसी,
बौद्धिक दृष्टि ठेऊ नको ॥९॥

निराकार त्या लहरी असती,
विसरूनि त्यांना जाऊ नको ॥१०॥

सहजयोगीना का देवीसी ,
नरक गतिला तू जाऊ नको ॥११॥

आदिशक्तिचे अवतरण आहे,
अविश्वास तू करू नको ॥१२॥

सहजयोगी हे सर्व सारखे,
भेदाभेद तू करू नको ॥१३॥

सहजयोग्याला बाधक आहे,
दारू कधि तू पिऊ नको ॥१४॥

कोण आहे चित्रकार ?

कोण आहे चित्रकार ?
फुले फळे रंगवितो ?

फुलांमध्ये सुंगध तो,
कोण निर्माण करितो ? ॥४०॥

आंबटाचे गोडा मध्ये,
रूपांतर कैसे होते ?

गोड, आंबट, तिखट,
चवी कैशा फळांमध्ये ? ॥१॥

घर बांधण्याची कला,
कोठे पक्षी ते शिकती ?

सुंदर घरटचातुनी,
पिले कैसी वाढविती ? ॥२॥

पशु पक्षी आणि झाडे,
कोण कैसे वाढवितो ?

मानवाची वाढ कैसी ?
कोण केव्हां करवितो ? ॥३॥

कलियुगी मानवाला,
मानवेल सहजयोग,

काही नाही करायचे
सहजचि होते साध्य ॥४॥

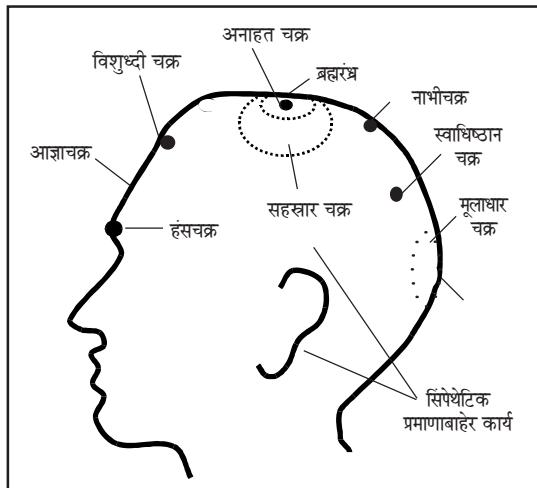
सहजसंगीताची प्रेरणा :

मला काव्य करण्याची मुळीच प्रेरणा नव्हती. परंतु वेळोवेळी श्री माताजींकडे जाणे, सहजयोगाची माहीती आणि अनुभव यातुन श्री माताजींच्या कृपेत काव्य रचण्याची प्रेरणा मिळाली, आणि सहजयोगाबद्दल आपण काहीतरी काव्य करावे. ही स्पृहर्ती मिळाली आणि वरील सहजसंगीत तयार झाले. याचे माझे मलाच आश्वर्य वाटते !

- श्री. वि. ना. फडके

२०. डोक्यातील त्रिगुणातीत सात चक्रे

चि.११ चित्रात दाखविल्याप्रमाणे मूलाधार चक्रापासून ते आज्ञाचक्रापर्यंत ही चक्रे दाखविली आहेत.

तसेच कानाच्या ठिकाणी सिंपधेटिक दाखविली आहे. ही दोन्ही बाजुला आहे. या सिंपधेटिकचे प्रमाणाबाहेर कार्य झाले तर संतुलन बिघडते.

डोक्याच्या मागील बाजुला मूलाधार ते नाभीचक्र (मणिपूरचक्र) दाखविले आहे. ही चक्रे त्रिगुणातीत आहेत. मात्र

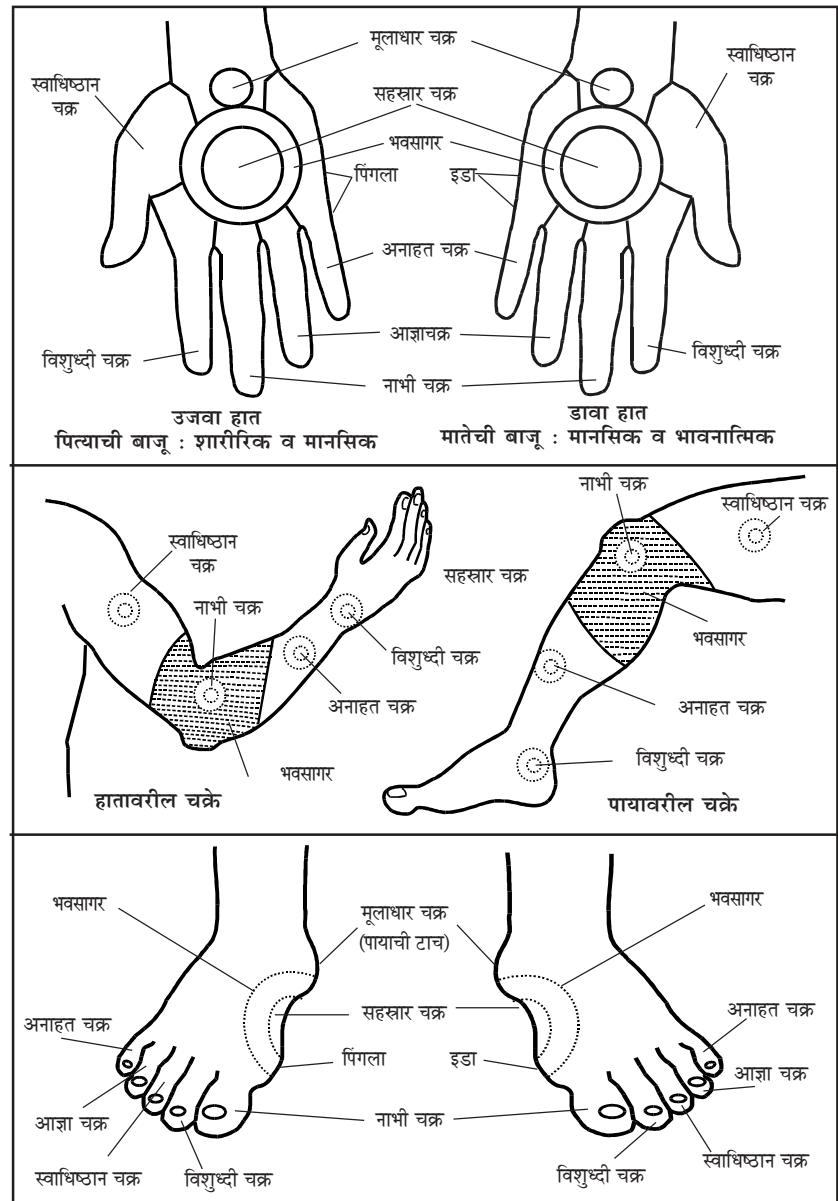
ताळूच्या मध्यभागी सहस्रासचक्र व अनाहतचक्र आहे. त्यानंतर विशुद्धी आणि आज्ञाचक्र येते.

ही चक्रे अतिशय सूक्ष्म आहेत. सहजयोगाचे अंतीम ध्येय हेच आहे. आपण जेव्हा निर्विचारितेत जातो त्यावेळी ह्या चक्रांशी आपला संबंध येतो असे मला वाटते. ही सर्व चक्रे त्रिगुणाच्या पलीकडील आहेत. आपली कुँडलिनी जेव्हा सहस्रार चक्रात प्रवेश करते तेव्हाच आपल्यात निर्विचारिता येते व ही निर्विचारिता टिकविणे सहजयोगाच्या दृष्टीने फार महत्वाचे आहे. ह्या चक्रांच्याद्वारे आपण ब्रह्म चैतन्याशी संबंध साधू शकतो असे मला वाटते.

चि.१२ तळ हातावरील चक्रें दाखविली आहेत. हेच सहजयोगाचे वैशिष्ट्य आहे. दुसऱ्या कोठल्याही ग्रंथात असा संबंध आढळत नाही. ह्याचा उपयोग वैयक्तिक बाधा व सामूहिक दुसऱ्याच्या बाधा किंवा सुस्थिती पहाता येते.

येथे डाव्या हातावर इडा नाडीची स्थिती व चक्रांची स्थिती पहाता येते. तसेच भवसागराची स्थिती पहाता येते.

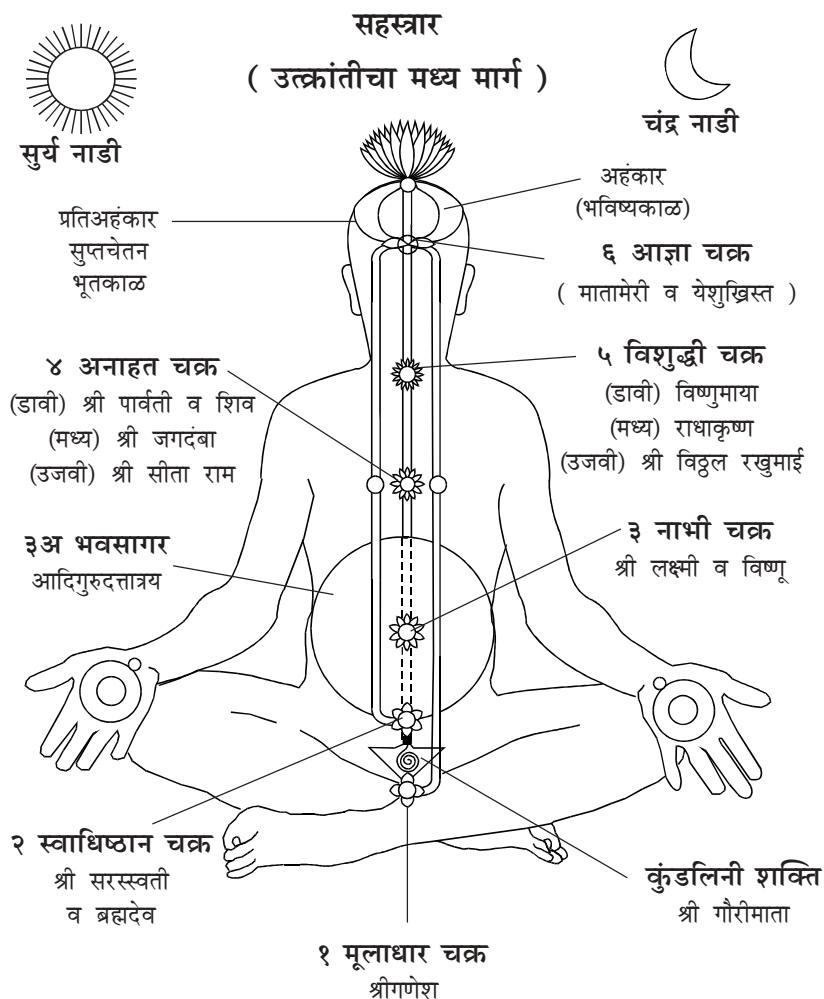
उजव्या हातावर पिंगला नाडीची स्थिती, चक्रांची स्थिती व भवसागराची स्थिती पहाता येते. ह्यावरुन कोणत्या ठिकाणी रोग किंवा बाधा आहेत ते पहाता येते व उपचार करता येतो.

चि.१३ येथे दोन्ही पायांवर चक्रे दाखविली आहेत. त्याचापण आपल्याला स्वतःला उपयोग होऊ शकतो. पायाच्या ठिकाणी देवतांचे वास्तव्य अधिक असते. म्हणून आपण श्री माताजींच्या चरणांची पूजा करतो.

मानवी शरीरातील सप्तचक्रे, इडा, पिंगला, सुषुम्ना व कुंडलिनी

चि.१४ हे संपूर्ण चित्र आहे. यावरुन सूक्ष्मदेहाचा विशेष अभ्यास आपल्याला करता येतो. यात कुंडलिनी, चक्रे, भवसागर, हृदय, अहंकार, प्रतिअहंकार, भूतकाळ, भविष्यकाळ, वर्तमानकाळ, उत्क्रांतीचा मार्ग, जागृतचेतन, ईडानाडी, पिंगलानाडी, सुषुम्नानाडी, चक्रांच्या देवता दाखविल्या आहेत. यावरुन सहजयोगाचा पूर्ण अभ्यास चैतन्य लहरीद्वारे आपणास करता येतो. कलियुगातील सहजयोग हा एक अनन्यसाधारण शोधच आहे असे म्हणावेसे वाटते.

जरी फार वर्षापूर्वी सहस्रार उघडले गेलेले असले तरी त्यात काही गोष्टी करण्याच्या राहून गेलेल्या आहेत. आपणाला सहस्रार स्वच्छ करायला पाहिजे. प्रथमतः सहस्रार उघडणे आणि मग ब्रह्मरंभाचे छेदन करणे. नंतर आपल्याला आनंद अनुभूती सुरुवात होते. पुढे आनंदाच्या लहरी इडा-पिंगला नाड्यांमध्ये म्हणजेच फक्त कुंडलिनी नाहीच तर चैतन्य की जे आपल्या सभोवती असते. आपल्या डावी आणि उजवी कडील चक्र जागृत करतात आणि कुंडलिनीचे आणखी धागे आपल्याला सापडतात. म्हणून मी नेहमी सहजयोग्यांना सांगते की ध्यान हे महत्वाचे आहे. जर तुमचे सहस्रार व्यवस्थित आहे तर तुमची सर्व चक्रे व्यवस्थित असणार. कारण सर्व चक्रांची नियंत्रण करणारी केंद्रे तुमची पीठ, मेंदुच्या सहस्राराच्या भोवताली आहेत. म्हणून जर सहस्रार ठिक असेल तर सर्व गोष्टी वेगव्याच पद्धतीने घडून येतात.

तुम्हाला ठाऊक आहे की मी सहस्रारात आहे. आणि मी सहस्रारात हजार पाकळ्या असलेल्या कमळामध्ये बसलेली आहे. म्हणून मी ते उघडून मोळू सुध्दा शकते. आज मी जशी आहे, तशी तुम्ही मला पहाता. म्हणून ते म्हणतात की सहस्रार ही महामाया आहे. म्हणून हा एक मोह आहे की जो सर्वकाळ तुमच्या करीता आहे. ते तसे झाले पाहिजे कारण तुम्ही पाहिले माझ्या मधील प्रकाशाला तुम्ही तोंड देऊ शकणार नाही. तेथे काही अमूर्त रंग सर्व बाजूनी त्यावर फेकलेले आहेत. व प्रकाश बाहेरच्या बाजूने फेकलेला आहे.

आता या सहस्राराची काळजी तुम्ही घेणार आहात. कारण ते तुमच्या आईचे मंदिर आहे. तुम्ही मला म्हणता की, तुमच्या हृदयात या. तेव्हा प्रत्यक्षात तुम्ही मला सहस्रारात ठेवता. कारण तुम्हाला माहीत आहे की येथे ब्रह्मरंभ आहे. इथेच पीठ आहे. जे केंद्र हृदयाला नियंत्रित करते की जेथे सदाशिवाचे स्थान आहे. व ज्याना तुम्ही शिव म्हणता ते देखिल इथेच आहेत. जेव्हा तुम्ही मला हृदयात ठेवता तेव्हा प्रत्यक्षात तुम्ही मला तिथे सहस्रारात ठेवता. म्हणून तिला हृदयातून उठवून येथे आणगे. ही दोन प्रकारच्या लोकांची समस्या आहे.

- सहस्रार पूजा कबेला

जी फुले दिसत आहेत ती ज्या लोकांनी आणली त्यांच्या उष्णतेमुळे मरुण गेली होती. मी फक्त त्यांच्यावर चैतन्य लहरी मिश्रीत पाणी शिंपडले. आता बघा ती कशी टवटवीत दिसत आहेत ब्रह्मचैतन्याने त्यांना पुन्हा ताजेतवाने केले आहे. तुमचे तसेच आहे. तुम्ही कसे ताजे व सुंदर आहात. सहजयोगी कोणीही ओळखू शकतो. या सर्व परिस्थितीत, आणण एक गोष्ट जाणली पाहिजे की काही मर्यादा आपल्याला पाळणे आवश्यक आहे. सर्वात प्रथम, की मी तुम्हाला माझ्या शरीरात धारण केले आहे. म्हणजे एखादी बाहेरची वस्तु (foreign things) शरीरात घेणे, ती साभाळणे व वाढविणे. पण जर तुम्ही त्रासदायक झाल तर मी ते सहन करु शकत नाही व तुम्हाला बाहेर फेकावे लागते. काही लोक फारच त्रासदायक असतात. ते ध्यान करीत नाहीत. ध्यानाच्या त्यांच्या काही विशिष्ट कल्पना असतात. ते सुज्ञ होत नाहीत. भूत किंवा भविष्य काळातच रममाण होऊन राहतात.

सहस्रारदिन ५ मे १९८७

